༄༅། །མཎྜལ། །

mandel

།ས་གཞི་སྤོས་ཀྱིས་བྱུགས་ཤིང་མེ་ཏོག་བཀྲམ།

sashi pukyi jukshing metok tram,

།རི་རབ་གླིང་བཞི་ཉི་ཟླས་བརྒྱན་པ་འདི།

rirab lingshi nyinde gyenpa di,

།སངས་རྒྱས་ཞིང་དུ་དམིགས་ཏེ་དབུལ་བར་བགྱི།

sangye shingdu mikte ulwar gyi,

།འགྲོ་ཀུན་རྣམ་དག་ཞིང་ལ་སྤྱོད་པར་ཤོག །།

drokun namdak shingla chupar shok.

།ཨི་དཾ་གུ་རུ་རཏྣ་མཎྜ་ལ་ཀཾ་ནིརྻ་ཏ་ཡ་མི། །

Idam guru ratna mandalakam niryatayami.

Offering the Mandala

Here is the great Earth,
Filled with the smell of incense,
Covered with a blanket of flowers,

The Great Mountain,
The Four Continents,
Wearing a jewel
Of the Sun, and Moon.

In my mind I make them
The Paradise of a Buddha,
And offer it all to You.

By this deed
May every living being
Experience
The Pure World.

Idam guru ratna mandalakam niryatayami.

༄༅། །སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད། །

kyabdro semkye

།སངས་རྒྱས་ཆོས་དང་ཚོགས་ཀྱི་མཆོག་རྣམས་ལ།

sangye chudang tsokyi choknam la,

།བྱང་ཆུབ་བར་དུ་བདག་ནི་སྐྱབས་སུ་མཆི།

jangchub bardu dakni kyabsu chi,

།བདག་གིས་སྦྱིན་སོགས་བགྱིས་པའི་བསོད་ནམས་ཀྱིས།

dakki jinsok gyipay sunam kyi,

།འགྲོ་ལ་ཕན་ཕྱིར་སངས་རྒྱས་འགྲུབ་པར་ཤོག །།

drola penchir sangye druppar shok.

Refuge and The Wish

I go for refuge
To the Buddha, Dharma, and Sangha
Until I achieve enlightenment.

By the power
Of the goodness that I do
In giving and the rest,

May I reach Buddhahood
For the sake
Of every living being.

༄༅། །བསྔོ་བ། །

ngowa

།དགེ་བ་འདི་ཡིས་སྐྱེ་བོ་ཀུན།

gewa diyi kyewo kun,

།བསོད་ནམས་ཡེ་ཤེས་ཚོགས་རྫོགས་ཤིང་།

sunam yeshe tsok-dzok shing,

།བསོད་ནམས་ཡེ་ཤེས་ལས་བྱུང་བའི།

sunam yeshe lejung way,

།དམ་པ་སྐུ་གཉིས་འཐོབ་པར་ཤོག །།

dampa kunyi topar shok.

Dedication of the Goodness of a Deed

By the goodness
Of what I have just done
May all beings

Complete the collection
Of merit and wisdom,

And thus gain the two
Ultimate bodies
That merit and wisdom make.

༄༅། །མཆོད་པ། །

chupa

།སྟོན་པ་བླ་མེད་སངས་རྒྱས་རིན་པོ་ཆེ།

tonpa lame sanggye rinpoche,

།སྐྱོབ་པ་བླ་མེད་དམ་ཆོས་རིན་པོ་ཆེ།

kyoppa lame damchu rinpoche,

།འདྲེན་པ་བླ་མེད་དགེ་འདུན་རིན་པོ་ཆེ།

drenpa lame gendun rinpoche,

།སྐྱབས་གནས་དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་མཆོད་པ་འབུལ།

kyabne konchok sumla chupa bul.

A Buddhist Grace

I offer this
To the Teacher
Higher than any other,
The precious Buddha.

I offer this
To the protection
Higher than any other,
The precious Dharma.

I offer this
To the guides
Higher than any other,
The precious Sangha.

I offer this
To the places of refuge,
To the Three Jewels,
Rare and supreme.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Level Two of Middle Way Philosophy (Madhyamika)

Course Syllabus

Reading One

Subject: The definition and types of bodhichitta, the wish for enlightenment; scriptural sources and commentaries on the vows.

Reading: Selection from *Commentary on the Three Principal Paths* by Pabongka Rinpoche (1878-1941), ff. 23B-28B.

Reading Two

Subject: General features and types of morality; different kinds of vows; divisions of the bodhisattvas vows; relationship between the bodhisattva vows and other types of vows.

Reading: Selections from the *Highway for Bodhisattvas* of Je Tsongkapa (1357-1419), pp. 521-525, 533-536.

Reading Three

Subject: How the vows of the bodhisattva are taken.

Reading: Selections from the *Highway for Bodhisattvas,* pp. 570-591; section from the *String of Shining Jewels* by Geshe Tsewang Samdrup, personal instructor of His Holiness the Tenth Dalai Lama, Tsultrim Gyatso (1816-1837), f. 16A.

Reading Four

Subject: The root vows, part one.

Reading: Selection from the *String of Shining Jewels,* ff. 16B-17A.

Reading Five

Subject: The root vows, part two.

Reading: Selection from the *String of Shining Jewels,* ff. 17A-18A.

Reading Six

Subject: Effect of the mental afflictions known as "chains"; how to restore the vows; how the vows are lost.

Reading: Selections from the *String of Shining Jewels,* f. 18A, 22A-23B.

Reading Seven

Subject: The secondary offenses, part one: those that work against giving and morality for collecting goodness.

Reading: Selection from the *String of Shining Jewels*, ff. 18A-19B.

Reading Eight

Subject: The secondary offenses, part two: those that work against patience, effort, concentration, and wisdom for collecting goodness.

Reading: Selection from the *String of Shining Jewels,* ff. 19B-20B.

Reading Nine

Subject: The secondary offenses, part three: those that work against the morality of working for the good of all living beings. Secondary offenses against the precepts of the prayer for the wish for enlightenment. The four black deeds, and four white deeds.

Reading: Selection from the *String of Shining Jewels,* ff. 20B-22A.

Reading Ten

Subject: Attitudes that help one keep the vows; causes that make one break the vows; how to confess; benefits of keeping the vows.

Reading: Selections from the *Highway for Bodhisattvas,* pp. 697-722; section from the *String of Shining Jewels*, f. 23B.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading One: Bodhichitta, the Wish for Enlightenment

The following selection is taken from the Commentary on the Three Principal Paths, *an explanation by Pabongka Rinpoche (1878-1941) of the famous root text by Je Tsongkapa (1357-1419).*

གཉིས་པ་སེམས་དེ་བསྐྱེད་པའི་ཚུལ་ནི།

།ཤུགས་དྲག་ཆུ་བོ་བཞི་ཡི་རྒྱུན་གྱིས་ཁྱེར།

།བཟློག་དཀའ་ལས་ཀྱི་འཆིང་བ་དམ་པོས་བསྡམས།

།བདག་འཛིན་ལྕགས་ཀྱི་དྲ་བའི་སྦུབས་སུ་ཚུད།

།མ་རིག་མུན་པའི་སྨག་ཆེན་ཀུན་ནས་འཐིབས།

།མུ་མེད་སྲིད་པར་སྐྱེ་ཞིང་སྐྱེ་བ་རུ།

།སྡུག་བསྔལ་གསུམ་གྱིས་རྒྱུན་ཆད་མེད་པར་མནར།

།གནས་སྐབས་འདི་འདྲར་གྱུར་པའི་མ་རྣམས་ཀྱི།

།ངང་ཚུལ་བསམས་ནས་སེམས་མཆོག་བསྐྱེད་པར་མཛོད།

།ཅེས་པས་བསྟན།

The second section in our explanation of the wish to achieve enlightenment for every living being describes how to develop this wish. As the next two verses say,

(7,8)

They're swept along on four fierce river currents,
Chained up tight in past deeds, hard to undo,
Stuffed in a steel cage of grasping "self,"
Smothered in the pitch-black ignorance.

In a limitless round they're born, and in their births
Are tortured by three sufferings without a break;
Think how your mothers feel, think of what's happening
To them: try to develop this highest wish.

དེ་ཡང་སྤྱོད་འཇུག་ལས།

།སེམས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ཀླད་ནད་ཙམ།

།བསལ་ལོ་སྙམ་དུ་བསམ་ན་ཡང་།

།ཕན་འདོགས་བསམ་པ་དང་ལྡན་པས།

།བསོད་ནམས་དཔག་མེད་ལྡན་གྱུར་ན།

།སེམས་ཅན་རེ་རེའི་མི་བདེ་བ།

།དཔག་ཏུ་མེད་པ་བསལ་འདོད་ཅིང་།

།རེ་རེའང་ཡོན་ཏན་དཔག་མེད་དུ།

།བསྒྲུབ་པར་འདོད་པ་སྨོས་ཅི་དགོས།

།ཞེས་དང་།

We may begin with another pair of verses, from *The Bodhisattva's Life:*

Even just wishing you could stop
A headache another person has
Can bring you merit without measure
Because of the helpful intent you feel.

What need then to mention the wish
That you could stop the immeasurable pain
Of every being, and put every one
In a state of measureless happiness?

དཔའ་བྱིན་གྱིས་ཞུས་པའི་མདོ་ལས།

།བྱང་ཆུབ་སེམས་ཀྱི་བསོད་ནམས་གང་།

།དེ་ལ་གལ་ཏེ་གཟུགས་མཆིས་ན།

།ནམ་མཁའི་ཁམས་ནི་ཀུན་གང་སྟེ།

།དེ་ནི་དེ་བས་ལྷག་པར་འགྱུར།

The *Sutra that Viradatta Requested* says as well,

Were the merit of the wish for enlightenment
To take on some kind of physical form
It would fill the reaches of space itself
And then spill over farther still.

།ཞེས་སོགས་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་བསྐྱེད་པའི་ཕན་ཡོན་མཐའ་ཡས་པར་གསུངས་པ་ལྟར་མ་སེམས་ཅན་རྣམས་སྡུག་བསྔལ་ཤུགས་དྲག་པ་འདོད་པའི་ཆུ་བོ། ལྟ་བའི་ཆུ་བོ། སྲིད་པའི་ཆུ་བོ། མ་རིག་པའི་ཆུ་བོ་སྟེ་རྒྱུ་དུས་ཀྱི་ཆུ་བོ་བཞི་དང་། སྐྱེ་བ། རྒ་བ། ན་བ། འཆི་བ་སྟེ་འབྲས་དུས་ཀྱི་ཆུ་བོ་བཞིའི་རྒྱུན་གྱི་ཕྱོགས་སུ་ཁྱེར་ཞིང་།

The benefits of this wish to achieve enlightenment for all living beings are thus described, in these and other texts, as limitless. And so here are the mass of living beings, all of them our mothers, **swept along** the flow of **four river currents**, all fierce suffering. From one viewpoint, while they are acting as causes, these four are the torrent of desire, the torrent of views, the torrent of the ripe force of deeds, and the torrent of ignorance. Later, when they serve as results, they are the four torrents of birth, and aging, and illness, and death.

ཆུ་བོའི་རྒྱུན་དེའི་ནང་དུ་ཁྱེར་ཡང་རྐང་ལག་རྣམས་ཐག་པས་བསྡམས་པ་ལྟར་བཟློག་དཀའ་བ་ལས་ཀྱི་ཞགས་པའམ་འཆིང་བས་དམ་པོར་བསྡམས།

And these mother beings are not just hurtling along in these four great rivers; it's just as if their hands and feet too were bound fast—they are **chained up tight**, they are snared, **in** their own past deeds, hard to undo.

དེས་ཀྱང་མི་ཚད་པ་སྐོམ་བྱེད་ཀྱི་ཐག་པ་དེ་འབྲེང་པ་དང་སྐྱིད་ཐག་ལྟ་བུ་མ་ཡིན་པར་གཅོད་དཀའ་བའམ་ཐར་དཀའ་བ་ལྕགས་ཐག་གིས་བསྡམས་པ་ལྟ་བུའི་བདག་འཛིན་ལྕགས་ཀྱི་དྲ་བའི་སྦུབས་སུ་ཚུད།

But that's not all; the bonds which hold them tight are no regular ties, like our twined ropes of yak-skin or hair. It's more like our mothers are clasped in fetters of iron, ever so hard to sever, ever so hard to unshackle—for while they are swept along they are **stuffed in a steel cage of grasping** to some non-existent **"self."**

དེར་མ་ཟད་ཉིན་མོ་ཡིན་ན་གཞན་ལ་འབོད་པ་དང་རོགས་སྒྲིལ་བ་རྩུན་ཆད་ཀྱི་རེ་བ་ཞིག་བྱ་རྒྱུ་ཡོད་ཀྱང་། དེ་ལྟར་མིན་པར་མཚན་མོ་ནམ་གུང་མུན་པའི་སྨག་རུམ་ནས་ཆུ་བོའི་གཞུང་དུ་ཁྱེར་བ་ལྟ་བུའི་མ་རིག་པའི་མུན་པའི་སྨག་ཆེན་གྱིས་ཀུན་ནས་གཏིབས་ཤིང་།

And there's more. If there were some daylight, these mother beings would have some glimmer of hope—they could at least cry out, and try to get some help. But it is night, and the darkest hour of the night, and in pitch-black dark they are swept downstream the mighty river: they are **smothered** completely **in pitch-black ignorance.**

མཐའ་མེད་མུ་མེད་ཀྱི་སྲིད་པའི་རྒྱ་མཚོར་སྐྱེ་ཞིང་སྐྱེ་བ་ལ་སྡུག་བསྔལ་གྱི་སྡུག་བསྔལ། འགྱུར་བའི་སྡུག་བསྔལ། ཁྱབ་པ་འདུ་བྱེད་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་གསུམ་གྱིས་རྒྱུན་ཆད་མེད་པར་དུས་རྟག་ཏུ་མནར་ནས་སྡུག་བསྔལ་བཟོད་པར་དཀའ་བའི་གནས་སྐབས་འདི་འདྲར་གྱུར་ཀྱང་།

In a limitless round, in an endless round, **they are born** into the ocean of life, **and in these births** they **are tortured by three** different kinds of **suffering:** the suffering of suffering, the suffering of change, and the all-pervading suffering. And their torture comes to them **without a break—**it is always there.

མ་རང་གི་ངོས་ནས་ནི་བྱ་ཐབས་མེད་ལ། དེ་ལས་འདོན་པའི་ཁུར་བུ་རང་ལ་བབས་
ཞིང་། འདོན་པའི་ཐབས་ད་ལྟ་རང་ལ་བསྒྲུབ་ཏུ་ཡོད་པས་ན། མ་རྣམས་སྡུག་བསྔལ་
གྱིས་མནར་བའི་ཚུལ་བསམས་ནས་དེ་ལས་སྒྲོལ་བའི་ཁུར་འཁྱེར་བའི་ལྷག་
བསམ་སོགས་ལ་རིམ་གྱིས་བློ་སྦྱངས་ཏེ་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་རིན་པོ་ཆེ་སྐྱེ་བའི་ཐབས་
ལ་འབད་དགོས།

This is **what's happening to them,** to our mother beings, this is their situation: unbearable pain. There's nothing they can do like this to help themselves; the son though has a chance at hand to pull his mother free. He must find a way, and find it now, to grasp her hand and draw her out. And the way he must **try** is **to develop this** jewel **wish** for enlightenment: he must do so first by **thinking how** his **mothers feel,** tortured by pain; then by deciding to take personal responsibility, the duty of freeing them, upon himself; and so on, all in the proper stages.

དེ་སྐྱེ་བ་ལ་བསམ་དགོས། བསམ་པ་ལ་ཐོས་དགོས་པ་ཡིན། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་
བདེ་བ་དང་ལྡན་འདོད་ལྷང་ལྷང་ཡོད་པ་བྱམས་པ་དང་། སྡུག་བསྔལ་དང་བྲལ་འདོད་
ལྷང་ལྷང་ཡོད་པ་སྙིང་རྗེ། དེ་ཡང་ཞིན་ཏུ་གཅེས་པའི་བུ་གཅིག་པུ་ནད་ཀྱིས་ཟིན་པའི་
མ་དེས་སྤྱོད་ལམ་ཐམས་ཅད་དུ་བུ་དེ་ནད་ལས་མྱུར་དུ་གྲོལ་ཐབས་ཤིག་བྱུང་ན་ཅི་མ་
རུང་སྙམ་པ་རྒྱུན་ཆད་མེད་པར་ངམ་ངམ་ཤུགས་ཀྱིས་བློ་ལ་ལྷང་ལྷང་ཡོད་པ་ལྟ་བུ་ནི་
སྙིང་རྗེ་ཆེན་པོ་སྐྱེས་པའི་ཚད་ཡིན།

To actually gain the wish for enlightenment he must first contemplate it. To contemplate it, he must first learn about it from another. "Loving-kindness" is an almost obsessive desire that each and every living being find happiness. "Compassion" is an almost obsessive desire that they be free of any pain. Think of how a mother feels when her one and only and most beloved son is

in the throes of a serious illness. Wherever she goes, whatever she does, she is always thinking how wonderful it would be if she could find some way of freeing him quickly from his sickness. These thoughts come to her mind in a steady stream, without a break, and all of their own, automatically. They become an obsession with her. When we feel this way towards every living being, and only then, we can say we have gained what they call "great compassion."

སངས་རྒྱས་ཀྱི་བསྟན་པ་འདི་ལ་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་རིན་པོ་ཆེ་ལ་བློ་སྦྱོང་ཚུལ་རྒྱུ་འབྲས་མན་ངག་བདུན་དང་། བདག་གཞན་མཉམ་བརྗེ་གཉིས་ཡོད། དེ་གཉིས་གང་གི་སྒོ་ནས་བློ་སྦྱང་ནའང་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ངེས་པར་སྐྱེ། དེ་སྦྱོང་བའི་ཐབས་ཚང་ལ་མ་ནོར་བ། ས་སྟེང་འདི་ན་འགྲན་ཟླ་དང་བྲལ་བ་ནི་འཇམ་མགོན་ཙོང་ཁ་པ་ཆེན་པོའི་བསྟན་པའི་སྙིང་པོ་བྱང་ཆུབ་ལམ་གྱི་རིམ་པ་འདི་ཡིན་པས་འདིའི་སྒོ་ནས་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ལ་བློ་སྦྱང་དགོས།

Here in the teachings of the Buddha there are two methods given for training one's mind in this precious jewel, the wish for enlightenment. The first is known as the "seven-part, cause-and-effect instruction." The second we call "exchanging self and others." No matter which of the two you use to train your mind, you can definitely gain the wish for enlightenment. The way to train oneself in the wish, the way which is complete and which never errs, the way unmatched by any other here upon this earth, is the instruction of the Steps of the path to Buddhahood, the very essence of all the teachings of our gentle protector, the great Tsongkapa. Thus you should train your mind in the wish for enlightenment by using this very instruction.

བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་སྦྱོང་ཚུལ་མདོར་བསྡུས་ན། ཐོག་མར་བཏང་སྙོམས་དང་། དེ་ནས་མར་ཤེས་སོགས་ནས་རིམ་གྱིས་བསྒོམ། མར་ཤེས། དྲིན་དྲན། དྲིན་གཟོ་གསུམ་ནི་ཡིད་འོང་གི་བྱམས་པའི་རྒྱུ་དང་། ཡིད་འོང་གི་བྱམས་པ་ནི་དེ་གསུམ་གྱི་འབྲས་བུ་དང་། སྙིང་རྗེ་ཆེན་པོའི་རྒྱུ་ཡིན།

Here we'll give just a brief summary of how one trains himself in the wish to achieve enlightenment for every living being. The start-off is to practice

feelings of neutrality towards all beings; after that, one begins meditation on each of the steps from "mother recognition" on up. The first three steps are to recognize all beings as one's mothers, to feel gratitude for their kindness, and to wish to repay that kindness. These three act as a cause for what we call "beautiful" loving-kindness. This type of loving-kindness is itself the fourth step; it is both an effect brought about by the first three, and a cause for the fifth: great compassion.

བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ཤུགས་དྲག་ཡོད་མེད་ཀྱང་སྙིང་རྗེ་ཆེན་པོ་ཤུགས་ཆེ་ཆུང་གིས་
འབྱུང་བ་ཡིན། སྙིང་རྗེ་མ་སྐྱེས་ན་སྐྱེ་བའི་ཐབས་བླ་མ་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀྱི་རྣལ་
འབྱོར་བསྒོམ། གསོལ་བ་འདེབས། སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀྱི་ཐུགས་དང་རང་སེམས་
དབྱེར་མེད་དུ་བསྲེ་བའི་རྣལ་འབྱོར་ལ་འབད་ན་བྱིན་རླབས་ཞུགས་ཏེ་སྙིང་རྗེ་ཆེན་པོ་སྐྱེ་
བ་ལ་ཁྱད་ཆེ་བ་མན་ངག་ཡིན། ཟབ་གནད་གཞན་འགའ་རེ་ཡོད་ཀྱང་ཚོགས་སུ་མི་
འཆད་གསུངས།

The relative intensity of one's wish for enlightenment depends on the intensity of one's feeling of great compassion. If you find it difficult to develop compassion, you can practice the meditation known as "Lama Loving-Gaze" to help you gain it. If you make good efforts to perform this meditation and the proper supplications, as well as the practice where you visualize that your mind and that of Loving-Gaze are mixed inseparably, then you can gain a blessing for it. This is a very special personal instruction for developing great compassion. There were, our Lama explained, a number of other profound points in this regard—but he would not detail them in a public gathering.

སྙིང་རྗེ་ཆེན་པོ་སྐྱེས་པ་ན་གཞན་དོན་ཁུར་དུ་འཁྱེར་བའི་ལྷག་བསམ་སྐྱེ། དེ་ལས་བྱང་
ཆུབ་ཀྱི་སེམས་སྐྱེ་བ་ཡིན།

Once you develop great compassion, then you can develop the extraordinary form of personal responsibility, where you take upon yourself the load of working for others' benefit. And the wish to achieve enlightenment for every living being comes from this.

དེ་ཡང་བཏང་སྙོམས་སྒོམ་པ་ལ་ཐོག་མར་དགྲ་གཉེན་གང་ཡང་མ་ཡིན་པའི་བར་མའི་
སེམས་ཅན་ཞིག་ལ་ཆགས་སྡང་གི་སེམས་སྙོམས། དེ་ནས་རང་གི་ཡིད་ལ་འབབ་

པའི་གཉེན་ཞིག་དང་། ཡིད་དུ་མི་འོང་བའི་དགྲ་གཉིས་མདུན་དུ་བསམ་སྟེ། གཉེན་འདིས་ཀྱང་ཚེ་རབས་མང་པོར་དགྲར་སྐྱེས་ཏེ་གནོད་པ་བྱས། དགྲ་འདིས་ཀྱང་ཚེ་རབས་མང་པོར་གཉེན་དུ་གྱུར་ནས་ཕན་བཏགས་ཚུལ་བསམ་སྟེ་ཆགས་སྡང་གི་སེམས་སྙོམས།

The meditation on neutrality goes like this. First you put your thoughts in an even state, free of feelings of like and dislike, by thinking about someone who is for you a neutral figure: neither your enemy nor your friend. Then you imagine that two people are sitting before you: one of your best-loved friends, and one of your ugliest enemies. Next you think very carefully about how the friend has, in many of your previous lives, taken birth as your enemy and hurt you. You think too about how the enemy has, in so many of your past lives, taken birth as your friend and helped you. This puts your mind in the even state, free of feelings of like and dislike.

དེ་ནས་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱང་རང་རང་གི་ངོས་ནས་བདེ་བ་འདོད་པའང་མཉམ། སྡུག་བསྔལ་མི་འདོད་པའང་མཉམ། དེ་ཐབས་ཅད་རང་གི་དགྲ་གཉེན་གཉིས་ཀ་ལན་གྲངས་མང་པོ་བྱས་པའང་མཉམ་ན། སུ་ལ་ནི་ཆགས་པར་བྱ། སུ་ལ་ནི་སྡང་བར་བྱ་སྙམ་དུ་མཁའ་ཁྱབ་ཀྱི་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལ་སེམས་སྙོམས་པ་མ་སྐྱེས་ཀྱི་བར་དུ་བསམ་དགོས།

You go on then to think about how all living beings are equal in that, from his own point of view, each one of them wants to be happy. They are equal too in not wanting pain. And they are equal in that every one has acted as both my enemy and my friend, many many times. So who am I supposed to like? And who am I supposed to dislike? You have to keep on practicing this way until, one day, you gain neutral feelings towards all sentient beings, as vast in extent as space itself.

མར་ཤེས་སྒོམ་པ་ལ་རྣམ་འགྲེལ་ལས་གསུངས་པའི་རིག་པའི་ཡ་མཐའ་ཐུག་མེད་དུ་སྒྲུབ་པའི་རིགས་པ་འདི་སྦྱར་ན་མར་ཤེས་སྐྱེ་བ་ལ་ཕན་ཆེ་བས་འདིར་མདོར་བསྡུ་ན།

The next step is the meditation where you recognize that every living being is your mother. Gaining this recognition is much easier if you apply the line of reasoning mentioned in the *Commentary on Valid Perception* for demonstrating the infinite regression of one's awareness. We'll present this reasoning here, in brief.

རང་གི་དེ་རིང་གི་རིག་པ་འདི་ཁ་སང་གི་རིག་པའི་རིག་རྒྱུན་དང་། ད་ལོའི་རིག་པ་འདི་ལོ་སྔ་མའི་རིག་པའི་རིག་རྒྱུན་ཡིན་པ་བཞིན་དུ། རང་གི་ཚེ་འདིའི་རིག་པ་འདི་ཚེ་སྔ་མའི་རིག་པའི་རིག་རྒྱུན་དང་། ཚེ་སྔ་མའི་རིག་པ་དེ་ཡང་དེའི་ཚེ་སྔ་མ་སྔ་མའི་རིག་རྒྱུན་ཡིན་པས་དེ་ག་ནང་བཞིན་ཕར་དེད་ན་འདི་ཕན་ཆད་དུ་མེད་བྱ་བ་གཏན་ནས་མེད་པར་རིག་པའི་ཡ་མཐའ་ཐུག་མེད་དུ་འགྲུབ་ཅིང་།

Your awareness of today is a mental continuation of the awareness you had yesterday. This year's awareness is a mental continuation of the awareness you had the year before. Just so, your awareness over this entire life is a mental continuation of the awareness you had in your former life. The awareness you had in your former life was, in turn, a mental continuation of the awareness you had in the life before that. You can continue back in a regression like this and absolutely never reach some point where you can say, "Prior to this, I had no awareness." This then proves the infinite regression of one's awareness.

དེ་བཞིན་དུ་རང་གི་འཁོར་བ་ལ་ཐོག་མའི་མཐའ་མེད་པས་སྐྱེ་བ་ལ་ཡ་མཐའ་མེད། ས་ཕྱོགས་འདིར་མ་སྐྱེས་བྱ་བ་མེད། ས་ཕྱོགས་རེ་རེ་ལའང་གྲངས་མེད་པ་རེ་སྐྱེས། སེམས་ཅན་འདི་ལྟ་བུའི་ལུས་མ་བླངས་བྱ་བ་མེད། བླངས་པ་རེ་རེའང་གྲངས་མེད་པ་རེ་བླངས། ཁྱི་གཅིག་བུའི་སྐྱེ་བ་བླངས་པའང་གྲངས་ཀྱིས་མི་ཆོད། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལ་དེ་ལྟར་ཡིན།

My own circle of life then must also be beginningless, and the births I have taken as well can have no starting point. There exists no place where I have never taken birth. I have taken birth in every single place, countless times. There exists no creature whose body I have not worn. I have worn every kind of body, countless times. Just the lives I have taken as a dog are themselves beyond any number to count. And the same is true for every living being.

དེས་ན་སེམས་ཅན་འདིས་རང་གི་མ་མ་བྱས་བྱ་བ་གཅིག་ཀྱང་མེད། སེམས་ཅན་རེ་རེས་ཀྱང་རང་གི་མ་གྲངས་མེད་པ་རེ་བྱས་པ་ཤ་སྟག་ཡིན། མི་གཅིག་པུའི་རྟེན་ལ་རང་གི་མ་བྱས་པའང་གྲངས་ཀྱིས་མི་ཚོད་པས།

Therefore there exists no being who has never been my mother. Absolutely every single one of them has been my mother a countless number of times. Even the number of times that each has been my mother in just my births as a human is past all counting too.

དེ་ལྟར་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་རང་གི་མ་གྲངས་མེད་པ་རེ་ཡང་དང་ཡང་དུ་བྱས་ཚུལ་ལ་ངེས་ཤེས་ཤུགས་དྲག་མ་སྐྱེས་བར་ཡང་ནས་ཡང་དུ་བསྒོམ།

Do this meditation over and over until you gain a deep-felt certainty that each and every living being has been your mother, over and over, countless times.

དེ་ནས་དྲིན་དྲན་ཚུལ་ལ། རང་གི་ཚེ་འདིའི་མ་ལ་མཚོན་ན། རང་ཨ་མའི་མངལ་དུ་ཆགས་པ་ནས་བཟུང་སྡིག་བུ་ལ་གནོད་ཀྱིས་དོགས་ནས་ཟས་སྤྱོད་ཁ་འཛེམ་པ་ཚུན་ཆད་ནད་པ་ནང་བཞིན་གྱི་དཀའ་སྤྱད་ལྟར་བླངས། མ་རང་གི་གཟུགས་པོ་ནད་པ་ཉམ་ཐག་པའི་ལུས་ལྟར་གོམ་པ་ཆེ་བ་ཞིག་ཀྱང་འདོར་མ་ཕོད་པར་ཟླ་བ་དགུ་དང་ཞག་བཅུའི་རིང་རང་ཨ་མའི་མངལ་དུ་ཉར།

Developing a sense of gratitude is the next step, and you can start by taking your mother in this present life. She began her hardships for me while I was still in her womb, gladly taking it upon herself to avoid anything she felt might hurt me—even down to the food she ate—treating herself with care, as though she were sick. For nine months and ten days she carried me in her womb, looking at her own body as though it belonged to someone else, someone very ill, and hesitating even to take big steps.

ཕྱིར་སྐྱེས་པའི་ཚེའང་མ་རང་ལ་ན་ཚ་དང་སྡུག་བསྔལ་ཚད་མེད་པས་གནོད་ཚབས་ཆེན་པོ་དེ་ཙམ་བྱུང་ཡང་། ང་དུང་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་རིན་པོ་ཆེ་རྙེད་པ་ལྟར་དགའ་ཚོར་ཆེན་པོ་བྱས།

As she gave me birth, my mother was torn with violent suffering, excruciating pain, and yet still felt an overwhelming joy, as though she had discovered some precious gem that would grant her any wish.

རང་དེ་དུས་ངུ་རྒྱུ་དང་ལག་པས་གཡབ་ཙམ་གཡབ་ཙམ་བྱེད་པ་ལས་གཞན་གང་ཡང་མི་ཤེས། ཅི་ཡང་མི་ནུས་པའི། ལྐུགས་པ། ཞ་བོ། བྱིའུ་ཕྲུག་ཁ་དམར་ལྟ་བུ་ཞིག་ལས་མེད་པ་ལ་ཨ་མས་སོར་མོ་བཅུའི་རྩེ་ལ་གཡེངས། ཤའི་དྲོད་ལ་སྦྲར། བརྩེ་བའི་འཛུམ་གྱིས་བསུས།

Right then I knew absolutely nothing more than to cry and wave my arms around somehow. I was totally helpless. Totally stupid. Incapacitated. Nothing more than some baby chick with a red-rubber beak still yet to harden. But she swayed me on her fingertips, and pressed me to her body's warmth, and greeted me with a smile of love.

དགའ་བའི་མིག་གིས་བལྟས། སྣབས་ཁས་ཕྱིས། མི་གཙང་བ་ལག་པས་ཕྱིས། འོ་མའི་སྐྱོ་མ་སོགས་ཁས་བླུད། གནོད་པ་གང་ནུས་ལས་བསྲུང་། ཕན་པ་གང་ནུས་བསྒྲུབ།

With joyful eyes she gazed on me, and wiped the snot from my face with her lips, and cleaned my filthy shit with her hands. Sometimes she chewed my food for me, and fed me things like milky porridge straight from her mouth to mine. She did her best to protect me from any hurt. She did her best to get me any good.

དེ་དག་གི་སྐབས་སུ་རང་གི་སྐྱིད་སྡུག་ལེགས་ཉེས་ཚང་མ་ཐམས་ཅད་མ་དེའི་གདོང་ལ་བལྟས་ཏེ་མ་དེ་གཅིག་པུ་ལ་རེ་བ་བྱས་ནས་སྡོད་དགོས་པ་བྱུང་། རང་དེ་དུས་ཨ་མས་དྲིན་གྱིས་མ་བསྐྱངས་ན་ཆུ་ཚོད་གཅིག་ཀྱང་མི་སྡོད་དེ། བྱ་དང་ཁྱི་སོགས་ཀྱིས་ཟ་འགྲོ་བ་སོགས་ལས། གསོན་པོར་ཡོད་རྒྱུའི་རེ་བ་མེད། རང་ཨ་མས་ཉིན་རེ་ལ་ཡང་སྲོག་མགོ་བརྒྱ་བརྒྱ་ཙམ་བཏོན་པའི་དྲིན་ཡོད།

In those days I had to look to her for everything; good or bad, happy or sad, all the hope I could have lay in one person: mother. But for her kindness, I wouldn't have lasted an hour; they could have set me out in the open right then and some birds or a dog would have come and made a meal of me—I'd have no hope of coming out alive. Every single day she protected me from harms that could have taken my life, no less than a hundred times. Such was her kindness.

རང་ནར་སོན་ནས་ཀྱང་མ་རང་གིས་སྡིག་སྡུག་གཏམ་ངན་ལ་མ་འཛེམས་པར་བསགས་བསགས་ནས་མ་རང་གིས་ཀྱང་ལོངས་སྤྱད་མ་བྲ་བའི་རྒྱུ་ནོར་གང་ཡོད་བུའི་ལག་ཏུ་བཞག

And while I was growing up she gathered together whatever I needed, avoiding no bad deed, and no suffering, and caring nothing for what other people might say of her. All the money and things she had she handed over to me, hesitating to use anything for herself.

རང་ལ་ཆོས་བྱེད་པའི་སྐལ་བ་ཡོད་ན་མ་རང་གིས་ནོར་རྫས་ལ་ཕངས་པ་མེད་པར་མཐུན་རྐྱེན་སྦྱར་ཏེ་ཆོས་སྒོར་གཞུགས་པ་མན་ཆད་འཚོས་ཀ་གང་ཡོད་པས་དྲིན་གྱིས་བསྐྱངས་པ་ལ་ཚད་མེད།

For those of us who are fortunate enough to be practicing the monastic life, it was mother who put forth all the necessary expenses, giving without reservation, to arrange our admission into the monastery. And from that time on she supported us here, from whatever resources she had. Thus the kindness she has shown us is truly without measure.

ཚེ་འདིའི་མས་དྲིན་གྱིས་བསྐྱངས་པ་ཡང་ཚེ་འདི་གཅིག་པུ་མ་ཡིན་པར། རང་གི་ཚེ་རབས་སྔ་མ་མང་པོར་དྲིན་ཆེན་པོས་ཡང་ནས་ཡང་དུ་གྲངས་མེད་པར་བསྐྱངས། ཚེ་འདིའི་མ་འདི་ཙམ་མ་ཟད་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ད་ལྟ་སྐྱེ་འཆི་འཁོར་བའི་དབང་གིས་ངོ་མ་ཤེས་པ་མ་གཏོགས་ཚེ་རབས་སྔ་མ་རྣམས་སུ་རང་གི་མ་བྱས་པའི་སྐབས་ཚེ་འདིའི་མས་ཇི་ལྟར་དྲིན་གྱིས་བསྐྱངས་པ་ལྟར་དྲིན་ཆེན་པོའི་སྒོ་ནས་བསྐྱངས་པ་ཤ་སྟག་ཡིན་ཏེ།

And this is not the only life in which my present mother has given this kindness to me. She has showered me with this kindness, great kindness, over and over, countless times, in my many lives before. And she is not the only one; every single living being has been my mother in my past lives, and during those lives cared for me no less than my present mother does—it is only my transitions from death to birth that prevent me from recognizing all these mothers now.

དཔེར་ན་ད་ལྟའི་དུད་འགྲོ་ཁྱི་ལ་སོགས་པ་དང་། བྱ་བྱིའུ་ཚོས་རང་རང་གི་བུ་ལ་སྙིང་བརྩེ་ལུགས་དང་། དྲིན་གྱིས་ཇི་ལྟར་བསྐྱང་ལུགས་ལ་བལྟས་ཀྱང་ཤེས་པར་ནུས་གསུངས།

Look now, concluded our Lama, at the way any common animal—a dog or bird, even the tiny sparrow—shows affection for its young, and cares for it well. From watching this we can imagine what kindness we were given too.

དྲིན་གཟོ་བ་ནི། དེ་ལྟར་རང་ལ་ཐོག་མ་མེད་པའི་དུས་ནས་ཡང་ཡང་དྲིན་གྱིས་བསྐྱངས་པའི་མ་སེམས་ཅན་རྣམས་གོང་དུ་བཤད་པའི་ཆུ་བོ་བཞིའི་རྒྱུན་གྱིས་འཁོར་བའི་རྒྱ་མཚོ་ཆེན་པོའི་ཀློང་དུ་ཁྱེར་ནས་སྡུག་བསྔལ་གསུམ་ལ་སོགས་པས་རྒྱུན་ཆད་མེད་པར་མནར་ཏེ་ཤིན་ཏུ་ཉམ་ཐག་པ་ལ།

The next step in gaining the wish for enlightenment is to develop a wish to repay this great kindness. So every living being is my mother, and has given me her loving care over and over endlessly, for time with no beginning. And we know from what was described above that they are being swept along by four great currents, out to sea—to the vast expanse of the ocean of cyclic life. They are tormented, without a break, by the three types of suffering, and all the other pains. Their situation is desperate.

ད་ལྟ། བུ་རང་ལ་དེ་དག་འཁོར་བའི་རྒྱ་མཚོ་ལས་ཐར་བའི་ཐབས་བྱ་རྒྱུ་ཡོད་བཞིན་དུ་ཅི་ཡང་མི་སེམས་པར་བསྡད་ན་ཤིན་ཏུ་མ་རབས་ཁྲེལ་མེད་ཐ་ཆད་ཡིན་པས་ན།

And here am I, their child. Right now I have a chance to rescue them from this ocean of cyclic life. Suppose I simply sit and bide my time, and give no thought to them. This is the lowest a person could stoop—base and absolutely shameless.

ད་ནི་སེམས་ཅན་རང་རང་གི་ངོས་ནས་ཟས་གོས་གནས་མལ་རྙེད་པ་སོགས་གནས་སྐབས་ཀྱི་འཁོར་བའི་བདེ་བ་དེ་ཙམ་མ་ཡིན་པར་མཐར་ཐུག་གི་བདེ་བ་ལ་བཀོད་ན་དྲིན་གཟོའི་མཆོག་ཏུ་འགྱུར་བས། དེས་ན་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་བདེ་བ་ཐམས་ཅད་དང་ལྡན་པ་དང་། སྡུག་བསྔལ་ཐམས་ཅད་དང་བྲལ་བ་ཞིག་བྱ་དགོས་པར་འདུག་སྙམ་དུ་བསམ།

Right now I could give them things that they would be happy to get—food, or clothes, or beds to sleep on, whatever. But these are only some temporary happiness within the circle of life. The very highest way of repaying their kindness would be to put them into the state of ultimate happiness. So let me decide within myself that every living being must come to have every happiness. And every one should be freed as well from every form of pain.

དེ་ཡང་སེམས་ཅན་འདི་དག་ལ་ཟག་མེད་ཀྱི་བདེ་བ་ཏ་ག་ལ་ཡོད་དེ། ཟག་བཅས་ཀྱི་བདེ་བ་ཙམ་ཡང་མི་འདུག །སེམས་ཅན་ཁོ་རང་ཚོས་བདེ་བ་ཡིན་སྙམ་པ་འདི་རྣམས་ཀྱང་ངོ་བོ་འགྱུར་བའི་སྡུག་བསྔལ་ཤ་སྟག་ཡིན། འདོད་རྒྱུ་བདེ་བ་འདོད་ཀྱང་བདེ་བའི་རྒྱུར་དགེ་བ་སྒྲུབ་མི་ཤེས། མི་འདོད་རྒྱུ་སྡུག་བསྔལ་མི་འདོད་ཀྱང་། སྡུག་བསྔལ་གྱི་རྒྱུ་སྡིག་པ་སྤོང་མི་ཤེས། སླང་དོར་གོ་ལོག་ཏུ་སྤྱད་དེ་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་ཉམ་ཐག་པའི་མ་རྒན་སེམས་ཅན་འདི་དག་ཐམས་ཅད་བདེ་བ་དང་བདེ་བའི་རྒྱུ་ཐམས་ཅད་དང་ལྡན་ན་ཅི་མ་རུང་། ལྡན་པར་གྱུར་ཅིག །ལྡན་པ་ཞིག་ང་རང་གིས་བྱེད། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་སྡུག་བསྔལ་དང་སྡུག་བསྔལ་གྱི་རྒྱུ་ཐམས་ཅད་དང་བྲལ་ན་ཅི་མ་རུང་། བྲལ་བར་གྱུར་ཅིག །བྲལ་བ་ཞིག་ང་རང་གིས་བྱེད་སྙམ་དུ་ཡང་ཡང་བསྒོམས་པས་བྱམས་པ་དང་སྙིང་རྗེ་ཤུགས་ཅན་བསྐྱེད།

Right now it's absurd to say that these beings have any kind of pure happiness—they don't even have any of the impure kinds. Every single thing

they think is happiness is, in its essence, nothing more than pain. They want wantables but don't want to know about doing the good deeds that bring happiness. They want no unwantables but don't want to know about giving up the bad deeds that bring pain. They act ass backwards: they do what they shouldn't and don't what they should. And so my dear aged mothers, these living beings, are made to suffer.

> "How good it would be if they could all find every happiness,
> and every cause of happiness.
>
> I wish they could. I'll see that they do."
>
> "How good it would be if they could all be free of every pain,
> and every cause of pain.
>
> I wish they could. I'll see that they do."

Let these two trains of thought run through your mind; meditate on them over and over again. Then you will come to feel the very strongest loving-kindness and compassion.

ཡང་ཁ་ཅིག་ལ། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཁུར་རང་གིས་ཁྱེད་མི་དགོས་ཏེ། སེམས་ཅན་འདྲེན་མཁན་སངས་རྒྱས་བྱང་སེམས་མང་པོ་ཡོད་སྙམ་པ་ལྟ་བུ་འབྱུང་སྲིད་ཀྱང་དེ་ནི་ཤིན་ཏུ་མ་རབས་ཁྲེལ་མེད་ཐ་ཆད་ཡིན་པས་དེ་འདྲ་བསམ་པ་གཏན་ནས་མི་རུང་སྟེ། དཔེར་ན་ཚེ་འདིའི་རང་གི་མའི་བཀྲེས་སྐོམ་སོགས་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་སེལ་བའི་ཐབས་བུ་གཞན་གྱིས་བྱས་ན་ཡང་། རང་ལ་དྲིན་གྱིས་བསྐྱངས་པའི་དྲིན་ལན་གཙོ་བའི་ཁུར་དེ་རང་ཉིད་ལ་བབ་པ་བཞིན་དུ།

Some people might come up with the idea that "Why should I take upon myself this great load, of every living being? There are plenty of Buddhas and bodhisattvas around to guide them on their way." This kind of thought though is absolutely improper. It's base. It's shameless. It's as if your mother in this life was hungry, and parched, and you expected someone else's child to go and give her food and drink. But it's you for whom she has cared, and the responsibility of paying her back has fallen only to you.

རང་ལ་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་ཐོག་མ་མེད་པ་ནས་མ་ལན་གྲངས་མང་པོ་བྱས་

ཞིང༌། དེ་དག་གི་སྐབས་ཐམས་ཅད་དུ་ཚེ་འདིའི་མ་ལྟར་དྲིན་ཆེན་པོའི་སྒོ་ནས་བསྐྱངས་པ་ཤ་སྟག་ཡིན་པས། དེའི་དྲིན་ལན་གཟོ་བ་ནི་སངས་རྒྱས་བྱང་སེམས་གཞན་སུ་ལའང་ཁག་མི་འབྲི་བར་རང་གཅིག་པུའི་ཁུར་དུ་བབས་པས་ན།

It's the same with all these living beings, who for beginningless time have served as my mother so many times, and who in each of these times cared for me in every way with the kindness of this present mother. Returning their kindness is no business of anyone else at all, not for some Buddha or bodhisattva—it is my responsibility, and only mine.

སེམས་ཅན་བདེ་བ་དང་ལྡན་པ་དང་སྡུག་བསྔལ་དང་བྲལ་བར་བྱེད་མཁན་དེའང་གཞན་ལ་རག་མ་ལས་པར་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་བདེ་བ་ཐམས་ཅད་དང་ལྡན་པ་ཡང་ང་རང་གཅིག་བུས་བྱེད། སྡུག་བསྔལ་ཐམས་ཅད་དང་བྲལ་བ་ཡང་ང་རང་གཅིག་པུས་བྱེད། བླ་མ་སངས་རྒྱས་ཀྱི་གོ་འཕང་ལའང་ང་རང་གཅིག་པུས་བཀོད་སྙམ་པའི་ལྷག་པའི་བསམ་པ་ཤུགས་དྲག་ཏུ་བསྒོམ།

So someone is going to do it—to make sure every sentient being has every happiness, and never a single pain. It is going to be myself; I'll rely on no one else. I by myself will see to it that every single being comes to have every single happiness. And I by myself will see to it that every single being gets free of every single pain. I will by myself put them into the state of the Lama, the state of Buddhahood. Meditate strongly on these thoughts; they are the step we call the "extraordinary form of personal responsibility."

དེ་ལྟ་བུའི་སེམས་བསྐྱེད་ནའང་ད་ལྟ་ནི་རང་ལ་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལྟ་ཞོག །སེམས་ཅན་གཅིག་ཙམ་འདྲེན་པའི་ནུས་པ་ཡང་མི་འདུག །འོ་ན་དེ་ལྟ་བུའི་ནུས་པ་དེ་སུ་ལ་ཡོད་ཅེ་ན། དེ་ནི་ཡང་དག་པར་རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་ཉག་གཅིག་ལ་ཡོད་པ་མ་གཏོགས་གཞན་སུ་ལའང་མེད། རང་གིས་ཀྱང་སངས་རྒྱས་ཀྱི་གོ་འཕང་དེ་ཐོབ་ན་དོན་གཉིས་མཐར་ཕྱིན་ཏེ་སྐུ་གསུང་ཐུགས་ཀྱི་འོད་ཟེར་རེ་རེས་ཀྱང་སེམས་ཅན་

གྲངས་མེད་པའི་དོན་བྱ་བར་ནུས་པས།

I may be able to develop this noble intention, but the fact is that I'm completely incapable of leading a single being to Buddhahood—much less every one of them. Who then has the capacity? This power is had by a fully enlightened Buddha—only by him, and by no one else at all. If I can reach the same state, I will by definition have brought both mine and others' benefit to its perfection. And then every single ray of light that emanates from me, whether it be an action of my body, or my speech, or my thoughts, will have the power to accomplish the ends of countless sentient beings.

དེས་ན་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་དོན་དུ་སངས་རྒྱས་ཀྱི་གོ་འཕང་དེ་ཉིད་དུས་མྱུར་བ་ཉིད་དུ་ཐོབ་པ་ཞིག་ཅི་ནས་ཀྱང་བྱ་སྙམ་དུ་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་བཅོས་མ་མ་ཡིན་པ་བསྐྱེད།

And so, for the sake of every living being, I will do anything I can to achieve this one great goal—the state of a Buddha—with every speed. Think this way to yourself, and do anything you can to develop the genuine wish to reach enlightenment for every living being.

བྱང་སེམས་སྦྱོང་སྐབས་སངས་རྒྱས་ཐོབ་ན་དེའི་ཞོར་དུ་རང་དོན་ཡང་འབད་མེད་དུ་འགྲུབ་པར་བསམ་ན་ཐེག་དམན་དུ་མི་ལྟུང་བའི་གནད་ཡོད་པར་རྗེའི་ལམ་རིམ་དུ་གསུངས་ཡོད་གསུང་།

While you practice these meditations to develop the wish for enlightenment, you can also reflect that—when you achieve Buddhahood—you will by the way automatically gain everything you need for yourself as well. Our Lama mentioned that this point was stated in Lord Tsongkapa's exposition on the Steps of the path as being very helpful in preventing a person from slipping to the lesser way.

རྒྱུ་འབྲས་མན་ངག་བདུན་གྱི་དང་པོ་གསུམ་ནི་སྙིང་རྗེ་ཆེན་པོའི་གཞི་སྦྱོང་པ་ཡིན། ཡིད་འོང་གི་བྱམས་པ་ནི་དེ་གསུམ་གྱི་འབྲས་བུར་འོང་བས་དམིགས་པ་ལོགས་སུ་སྐྱོང་ཚུལ་མེད་ཀྱང་། དེའི་ཚབ་ཏུ་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་བདེ་བ་དང་ལྡན་འདོད་ཀྱི་བྱམས་པ་བསྒོམ་དགོས།

The first three of the seven parts in this cause-and-effect instruction provide a foundation for great compassion. The "beautiful" form of loving-kindness comes out as a result of these three, so there is no separate meditation instruction for it. One must though in its place meditate upon the loving-kindness where you wish that every being gain every happiness.

བྱམས་པ་དེ་དང་། སྙིང་རྗེ། ལྷག་བསམ་གསུམ་ནི་གཞན་དོན་དོན་གཉེར་གྱི་བློ་ཡིན། སེམས་བསྐྱེད་དངོས་ནི་དེ་དག་གི་འབྲས་བུ་ཡིན། ལམ་རིམ་ཡང་སྐྱེས་བུ་ཆུང་འབྲིང་གི་ལམ་ནི་སེམས་སྐྱེ་བའི་སྔོན་འགྲོ་དང་། བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་སྒོམ་ཚུལ་ནི་དངོས་གཞི། མཇུག་སྤྱོད་པའི་སྐོར་རྣམས་དེའི་བསླབ་བྱ་ཡིན།

This loving-kindness, as well as compassion and the extraordinary type of personal responsibility, are all forms of an attitude of striving for the welfare of others. The actual wish for enlightenment is their result. The works on the Steps of the path themselves have a similar structure. The paths for people of lesser and medium scopes represent a preliminary to developing the wish for enlightenment. The teaching on how to meditate on this great wish is the main stage. In conclusion then come the sections on bodhisattva deeds—advices in acting out the wish.

བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་སྦྱོང་བའི་སྐབས་སུ་སེམས་བསྐྱེད་ཉེར་གཉིས་དང་། སྨོན་འཇུག་སོགས་ཀྱི་ངོ་བོ་ཁྱད་པར་རྣམས་ཤེས་པར་བྱས་ཏེ་བློ་སྦྱང་དགོས།

When you're practicing to develop this wish for enlightenment, you should train your mind in its basic nature and all its various attributes: these include the twenty-two forms of the wish, the distinction between praying and actually engaging, and so on.

བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་རིན་པོ་ཆེ་འདི་ནི་རྒྱལ་བའི་གསུང་རབ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་སྙིང་པོ་དང་། རྒྱལ་སྲས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐུགས་དམ་གྱི་མཐིལ་གཅིག་པུ་ཡིན་ཏེ། སྤྱོད་འཇུག་ལས།

།དམ་ཆོས་འོ་མ་བསྲུབས་པ་ལས།
།མར་གྱི་ཉིང་ཁུ་ཕྱུང་བ་ཡིན།

།ཞེས་དང་།

།བསྐལ་པ་དུ་མར་རབ་དགོངས་མཛད་པ་ཡི།

།ཐུབ་དབང་རྣམས་ཀྱིས་འདི་ཉིད་ཕན་པར་གཟིགས།

།ཞེས་དང་། འཇམ་མགོན་ཙོང་ཁ་པ་ཆེན་པོས་ཀྱང་། །སེམས་བསྐྱེད་ཐེག་མཆོག་ལམ་གྱི་གཞུང་ཤིང་སྟེ། །ཞེས་པ་ནས། དེ་ལྟར་ཤེས་ནས་རྒྱལ་སྲས་དཔའ་བོ་རྣམས། །རིན་ཆེན་སེམས་མཆོག་ཐུགས་དམ་མཐིལ་དུ་མཛད། །ཅེས་གསུངས། རྗེ་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་རིན་པོ་ཆེ་འདི་ཁོ་ན་མ་གཏོགས་གཞན་གང་ཡང་ཐུགས་དམ་གྱི་མཐིལ་དུ་མ་གསུངས་པས། རང་ཅག་ཀྱང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་བ་ཞིག་བྱེད་འདོད་ན་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ལ་ཉམས་ལེན་གྱི་མཐིལ་དུ་བྱ་དགོས།

This precious jewel, the wish to gain enlightenment for every being, is the inner essence of all the high teachings of the victorious Buddhas. It is the single centermost contemplation of every one of their sons—the bodhisattvas. As *The Bodhisattva's Life* relates,

> It's the purest essence of the butter
> Churned from the milk of the holy word.

We see too,

> Many eons the Able Lords considered,
> And found but this to be of benefit.

Our gentle protector, the great Tsongkapa, has as well composed the lines that begin with "Center beam of the highest way, the wish..." and conclude with "...Bodhisattva princes, knowing this, / Keep the high jewel wish their center practice." It was only this precious wish for enlightenment, and nothing else at all, that the all-knowing Lord ever described as the "center practice." Therefore those of us who wish to become followers of the greater way must make the wish for enlightenment our very centermost practice.

དེང་སང་ཐུགས་དམ་གྱི་མཐིལ་གང་ལ་བྱེད་ཅེས་དྲིས་ན་ཡི་དམ་ཞིག་ལ་བྱེད་ཟེར་བ་

ལས། བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ལ་བྱེད་ཐེར་མཁན་ཕར་ཞོག །བྱང་སེམས་འདི་ལ་ཐུགས་དམ་གྱི་མཐིལ་དུ་བྱེད་དགོས་པར་ཤེས་མཁན་ཡང་དཀོན་པར་འདུག

Nowadays when you go up to someone and ask him what his very most important practice is, he'll tell you he's meditating on one of those powerful tutelary deities. You don't meet people who say their chief practice is meditating on the wish to achieve enlightenment for every living being. Much less, for in fact it's quite difficult to find anyone who even realizes that he should make this wish his centermost practice.

ཁ་ཤས་ཀྱིས་ཐུགས་དམ་གྱི་མཐིལ་དེ་བསངས་དང་། གསེར་སྐྱེམས་དང་། ཁ་མཆུ་ནག་པོ་ཞི་བར་བྱེད་པའི་གཟུངས། ཉེས་པ་ཀུན་སེལ། ལུག་གཟུངས། རྟ་གཟུངས། ནོར་གཟུངས། བར་ཆད་ལམ་སེལ། རྒྱ་ནག་སྐག་བཟློག །མི་ཁ་དགྲ་བསྒྱུར་སོགས་ལ་བྱེད། དེ་ལ་བལྟོས་ན་ཡི་དམ་གྱི་ལྷ་ཚད་ལྡན་རེ་ལ་ཐུགས་དམ་གྱི་མཐིལ་དུ་བྱེད་ཐེར་བ་དེ་ཡང་དགའ་རབ་ཡིན།

We see people making all different sorts of things their central practice: the Elimination Ritual for getting rid of bad spirits, the Golden Tea offering, the Spell for Ending Evil Litigation, the ritual they call Stopping All Harms, the Sheep Spell, the Horse Spell, the Money Spell, the ritual for No More Problems, the ritual for Stopping Bad Luck at the End of the Twelve-Year Cycle, the ritual for Preventing the Praise that Others Give You from Turning to a Curse, and on and on. These are all so bad that they make it look pretty good when a person can say he's making a central practice out of anything at all associated with some authentic tutelary deity.

ཡང་ལུང་པ་ཁ་ཅིག་ཏུ། མནའ་བཞགས་རིན་ཆེན་ཕྲེང་བ་དང་། སྡིག་བཞགས་གསེར་གྱི་སྦྱུ་གུ། ཁྲི་མདོ། སྤྱང་མདོ། ཕ་མདོ། ཐྲེད་མདོ། སྦྲུལ་མདོ་ཐེར་བ་སོགས་གང་དྲན་དྲན་བྲིས་པ་ལྟ་བུ་དེ་འདྲ་དར་སྤེལ་འདུག་ཀྱང་། དེ་ཚོ་ལ་ཁུངས་རྣམ་དག་ཡོད་པ་གཏན་ནས་མ་མཐོང་ཞིང་།

We also see a number of works gaining some popularity in different localities that seem to be just anything somebody could think up: the String of Jewels

for those Bound by Blood, the Blade of Gold for Confessing Sins, the so-called "Dog Sutra," the so-called "Wolf Sutra," the so-called "Fox Sutra," the so-called "Bear Sutra," the so-called "Snake Sutra," and all the rest. We find though absolutely no legitimate origin for any of these works.

གལ་ཏེ་སྡིག་བཤགས་སུ་བཏོན་རྒྱུ་ཞིག་ངེས་པར་དགོས་ན་འདང་དཔེ་ཆ་བརྫུན་མ། ངལ་བ་དོན་མེད་དེ་འདྲས་ལག་མི་ཐོགས་པར་ཕུང་པོ་གསུམ་པའི་མདོ་དང་། སྨན་བླའི་མདོ། ཐར་པ་ཆེན་པོའི་མདོ། མདོ་སྡེ་བསྐལ་བཟང་ལ་སོགས་པ་རྒྱལ་བས་མདོ་རྒྱུད་རྣམས་སུ་མང་དུ་གསུངས་པའི་ཚད་ལྡན་ཁུངས་དག་དེ་འདྲ་ལ་ཀློག་འདོན་བྱེད་དགོས་གསུངས།

If you really do need a text to use for confessing your bad deeds, you should stop wasting your time with fake scriptures and meaningless efforts like these. The Victors have, in all their open and secret teachings, given us more than enough appropriate works: the *Three Heaps Sutra,* the *Sublime Medicine Sutra,* the *Sutra of the Great Freedom*, the *Sutra of the Eon of Fortune,* and others of the like. It is texts like these, our Lama told us, authoritative texts with a legitimate origin, that we must use for our study and recitations.

ཡང་འགའ་ཤས་ཀྱི་སེམས་ལ། བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ལོས་ཡོད། ཚོ་གའི་འགོར་སངས་རྒྱས་ཆོས་ཚོགས་མ་བཏོན་ནས་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་དོན་དུ་སངས་རྒྱས་ཐོབ་པར་ཤོག་ཅིག་སྙམ་པ་དེ་ཡིན་བསམ་ཡང་དེ་ནི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ལ་ཡིད་སྨོན་བྱས་པ་ཙམ་དང་། སྨོན་ལམ་བཏབ་པ་ཙམ་ལས་དངོས་མ་ཡིན་ཏེ། དེ་ཡིན་ན་དགེ་སྦྱོར་བྱེད་ཁུལ་བྱས་པ་གཞན་དང་གཞན་ལས་ཀྱང་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ལས་སླ་ཤོས་སུ་སྣང་བའི་ཕྱིར་རོ། །དེ་ལྟར་ན་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ནི་གོང་དུ་བཤད་པ་ལྟར་བློ་རིམ་གྱིས་སྦྱངས་ཏེ་སྐྱེ་དགོས་པ་ཡིན་གསུངས།

Now there are also some people around who think to themselves, "But I *do* have the wish for enlightenment. After all, at the beginning of all my devotions I recite the 'Buddha-Dharma-Sangha' prayer and think about achieving Buddhahood so I could help every living being." This though is just

expressing a hope that you gain the wish for enlightenment—it's just making a prayer about the wish. It's not the actual wish itself. If it were, then developing the wish to achieve Buddhahood would have to be the very easiest of all the many practices of virtue we are supposedly trying to do. And so, concluded our Lama, we must rather gain this true wish by putting our minds through the training described above—one by one through each of the steps, in order.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Two: Types and Features of Morality

A. On the three sets of vows

The following selection is taken from the Highway for Bodhisattvas *by Je Tsongkapa (1357-1419), folios 527-528.*

བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་ཤི་འཕོས་ཀྱང་མི་གཏོང་བས་གང་དུ་སྐྱེས་ཀྱང་ཆོས་ཉིད་ཀྱིས་ཐོབ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཡོད་པར་འཆད་དོ། །སྤྱིར་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་ཤི་འཕོས་ཀྱང་རྗེས་སུ་འབྲང་བས་འགྲོ་བ་གསུམ་ག་ན་ཡོད་པ་འཐད་ལ། ཁྱིམ་པ་དང་རབ་བྱུང་གི་ཕྱོགས་གཉིས་སུ་འབྱེད་པ་ནི་དགེ་ཚུལ་ལ་སོགས་པ་རབ་བྱུང་སྡེ་ལྔའི་སྡོམ་པ་དང་ལྡན་པ་དང་མི་ལྡན་པའི་བྱང་སེམས་ཀྱི་དབང་དུ་བྱས་པ་ཡིན་ནོ།

Even when you die and move to your next birth, you do not lose your bodhisattva vows. Thus the texts speak of bodhisattva vows which you attain "naturally." It is, generally speaking, correct that these vows are had among all three types of beings, since they follow along with you even after you die and move on. Nonetheless when we split the vows into categories we divide them into one or another of only two types: those possessed by laypeople and those possessed by those who have left the home life. This division is made according to whether or not the particular bodhisattva has the vows of the five types of practitioners who have left the home life: novice monks and so on.

།རང་བཞིན་གྱི་དབྱེ་བ་ནི་ཕྱོགས་གཉིས་ལ་བརྟེན་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་དེ་ཡང་མདོར་བསྡུ་ན། སྡོམ་པ་དང་དགེ་བའི་ཆོས་སྡུད་པ་དང་སེམས་ཅན་ལ་ཕན་འདོགས་པའི་ཚུལ་

ཁྲིམས་གསུམ་སྟེ། བྱངས་སེམས་ཀྱིས་བསྲུང་བར་བྱ་བའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཐམས་ཅད་ནི་གསུམ་པོ་འདིར་འདུས་པའི་ཕྱིར་རོ།

A division by basic nature for the morality had by people of both these categories can also be made, succinctly, into three further types: the morality of restraint, the morality of collecting goodness, and the morality of working for all living beings. This is because every sort of morality that any bodhisattva ever has to practice is included into these three.

།ཅིའི་ཕྱིར་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ་དུ་བྱས་ཞེ་ན། ཉན་ཐོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ལ་ཉོན་མོངས་རྒྱ་འཇིལ་བའི་སོ་ཐར་དང་རྐྱེན་ཡོད་ཀྱང་རེ་ཞིག་མི་ལྡང་བའི་བསམ་གཏན་གྱི་སྡོམ་པ་དང་། རྒྱུན་གཅོད་པའི་ཟག་མེད་ཀྱི་སྡོམ་པ་གསུམ་ཡོད་པ་དང་གྲངས་མཐུན་པར་བྱས་པའོ་ཞེས་འགྲེལ་པ་རྣམས་ལས་འཆད་མོད་ཀྱང་།

"Why is it," one may ask, "that you make this division into three different types of morality?" Admittedly there are commentaries which explain that this division into three is meant to coincide with the division made in the way of the listeners, where the vows are described as three:

1) The vows of individual freedom, which function to take the soften the mental afflictions;

2) The vows of meditation, where given the right circumstances the mental afflictions could still arise but don't for the time being, since one is in a state of meditation; and

3) The unstained vows, where the mental afflictions are discontinued completely.

བྱང་སེམས་ཀྱི་བྱ་བ་ནི་གཉིས་སུ་ཟད་དེ། རང་གི་རྒྱུད་དང་གཞན་གྱི་རྒྱུད་སྨིན་པར་བྱེད་པའོ། །དང་པོ་ལ་ཉེས་སྤྱོད་སྡོང་བ་དང་ལེགས་སྤྱད་བསྒྲུབ་གཉིས་སུ་ངེས་པས་སྡོམ་པ་དང་དགེ་བ་ཆོས་སྡུད་གཉིས་ཡིན་ལ། གཞན་སྨིན་པར་བྱེད་པ་ལ་སེམས་ཅན་དོན་བྱེད་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་དགོས་པའི་ཕྱིར་གསུམ་དུ་ངེས་སོ་ཞེས་བཤད་ན་ལེགས་སོ།

The activities of a bodhisattva though are limited to two: trying to ripen one's own mental stream, and trying to ripen the mental streams of other beings. To accomplish the former, there are only two types of activities, no more and no less: giving up improper behavior, and accumulating good behavior. These are represented by two kinds of morality: the morality of restraining oneself, and the morality of collecting goodness. For ripening the minds of others, you need then the morality of working for the good of all living beings. As such there are precisely three types of morality. This is an excellent way of explaining the point.

།ཅིའི་ཕྱིར་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ་གྱི་གོ་རིམས་དེ་ལྟར་ངེས་ཤེ་ན། ཉན་ཐོས་དང་ཐུན་མོང་བ་སྡོམ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི་ཕྱི་མ་གཉིས་ཀྱི་རྒྱུ་དང་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པ་འཇུག་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི། བདག་མ་གྲོལ་བས་གཞན་སྒྲོལ་བར་མི་རིགས་བདག་མ་ཞི་བས་གཞན་ཞི་བར་མི་འགྱུར་ཞེས་གསུངས་པས་དགེ་བ་སྡུད་པ་དང་པོར་མ་བྱས་ན་སེམས་ཅན་གྱི་དོན་བྱེད་པར་མི་འགྱུར་བས་རིམ་པ་ངེས་པར་ས་མུ་དྲ་མེ་གྷས་བྱས་ཟེར་བའི་འགྲེལ་པར་བཤད་པ་ལྟར་འཐད་དོ།

"Why," one may continue, "is the order of the three types of morality fixed that way?" The morality of giving up improper behavior, which is shared with those of the listener way, is a cause that leads into the latter two types. As for the types of morality which are not shared with this way, you could hardly work for the sake of all other beings if you hadn't yet accomplished collecting goodness for yourself; as the text says,

> You can hardly free others
> Before you free yourself;
> You can hardly bring others to peace
> Before you reach peace yourself.

This is how the order is explained in the commentary said to have been authored by Samudra Megha, and the explanation is correct.

།རང་བཞིན་ལ་གསུམ་ལས། སྡོམ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི། སོ་ཐར་གྱི་སྡོམ་པ་རིས་བདུན་པོ་སྟེ་དེ་ཡང་དགེ་སློང་ཕ་མ་དང་དགེ་སློབ་མ་དང་དགེ་ཚུལ་ཕ་མའི་ཚུལ་ཁྲིམས་

ནི་རབ་བྱུང་གི་ཕྱོགས་དང་དགེ་བསྙེན་ཕ་མའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི་ཁྱིམས་པའི་ཕྱོགས་ཡིན་ནོ།

Here next is the basic nature of each of these three kinds of morality. The first is the morality of restraining oneself, and it consists of the seven different types of freedom vows. These are first of all the morality observed by a full monk or full nun, an intermediate nun, and a novice monk or novice nun for the category of those who have left the home life. For the layman category, there are the lifetime layman's vows of a man or woman.

།སོ་ཐར་རིས་བརྒྱད་ཡོད་ཀྱང་བསྙེན་གནས་མ་གསུངས་པ་ནི་སྡོམ་པ་ཉི་ཤུ་པའི་དཀའ་འགྲེལ་ལས། ཉིན་ཞག་གཅིག་པའི་ཡང་དག་པར་བླངས་པ་ནི་དཀའ་བ་སྤྱོད་པ་དང་འདོད་པ་ལས་དབེན་པ་མ་ཡིན་པའི་ཕྱིར་དང་ཡུན་རིང་པོར་རྗེས་སུ་མ་འབྲེལ་བའི་ཕྱིར་འདི་ལ་འོས་པ་མ་ཡིན་པས་མ་བསྟན་ཏོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར་རོ།

There are actually eight different types of freedom vows. The reason that the one-day vow is not mentioned in this context can be understood as explained in the *Commentary on the Difficult Points in the Twenty Verses on Vows,* which says:

> Consider the one which you uphold for only a single day. It is not mentioned in this regard because it doesn't really fit: it does not involve the hardship and is not removed from desire, and it does not continue on for any extended length of time.

B. On the three kinds of morality

The following selection is taken from the Commentary to the Source of All My Good, *an explanation by Pabongka Rinpoche (1878-1941) of the famed root verses of Je Tsongkapa, ff. 18A-18B.*

།སེམས་ཙམ་བསྐྱེད་ཀྱང་ཚུལ་ཁྲིམས་རྣམ་གསུམ་ལ།
།གོམས་པ་མེད་ན་བྱང་ཆུབ་མི་འགྲུབ་པར།
།ལེགས་པར་མཐོང་ནས་རྒྱལ་སྲས་སྡོམ་པ་ལ།

།བརྩོན་པ་དག་པོས་སློབ་པར་བྱིན་གྱིས་རློབས།

Verse 8:

Bless me to see clearly
That the Wish itself
Is not enough,
For if I'm not well trained
In the three moralities,
I cannot become a Buddha.
Grant me then
A fierce resolve
To master the vows
For children of the Victors.

།ཞེས་པའི་ཤློ་ཀ་གཅིག་སྟེ། དེ་ལྟར་སྔར་བཤད་པ་བཞིན་སེམས་ཅན་གྱི་དོན་དུ་སངས་རྒྱས་ཀྱི་གོ་འཕང་ཐོབ་པར་བྱེད་སྙམ་པའི་སེམས་ཙམ་ཞིག་བསྐྱེད་པར་ནུས་ཀྱང་། སེམས་བསྐྱེད་ནས་རྒྱལ་སྲས་ཀྱི་སྡོམ་པ་བཟུང་སྟེ་སྦྱིན་སོགས་ཕར་ཕྱིན་དྲུག་ལ་མ་བསླབ་པར་འཚང་རྒྱ་བར་མི་འགྱུར་ལ།

Suppose you are able, as described above, to reach the Wish for enlightenment, where you truly hope to achieve the state of a Buddha in order to help every living being. This itself is not enough. Once you do reach the Wish, you must still take on the vows of these bodhisattva princes and princesses, these sons and daughters of the victorious Buddhas. And then you must train yourself in giving and the other five perfections. Otherwise there is no way you could ever come to enlightenment.

དེས་ན་འདིར་ཕར་ཕྱིན་དྲུག་ཚུལ་ཁྲིམས་རྣམ་པ་གསུམ་དུ་བསྡུས་ཏེ་གསུངས་པ་ནི་ཤིན་ཏུ་ཅང་གནད་ཆེ་སྟེ།

This fact explains why it is so very important when holy beings have said that all six perfections are covered in the three types of morality.

སྤྱིར་སེར་སྐྱ་གང་ཡིན་ཡང་ངེས་པར་བསྲུང་དགོས་པའི་བསྲུང་བྱ་ཐུན་མོང་བ་མི་དགེ་བཅུ་སྤོང་གི་ཚུལ་ཁྲིམས་ལེགས་པར་བསྲུང་བའི་ཐོག །

The first type is called the "morality of keeping oneself from committing wrong." Here you begin by being extremely careful to keep the morality of avoiding the ten bad deeds. This type of good behavior is common to everyone, whether they wear the robes or not, and must absolutely be maintained.

བྱེ་བྲག་ཏུ་རང་རང་གིས་སོ་ཐར། བྱང་སེམས། གསང་སྔགས་ཏེ་སྡོམ་པ་གསུམ་གང་ཁས་བླངས་པ་དེ་དང་དེའི་བཅས་མཚམས་དང་འགལ་བའི་ཉེས་པས་ནམ་ཡང་མ་གོས་པའི་ཐབས་ལ་ནན་ཏན་ཆེན་པོའི་སྒོ་ནས་འབད་པར་བྱེད་པ་ཉེས་སྤྱོད་སྡོམ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས།

More specifically, with this first type of morality, you must in addition exert yourself to the fullest, so to assure that your life is never sullied in the least by overstepping the bounds of any of the vows you have agreed to keep. Here we refer to vows that belong to any of the three traditional sets: the freedom vows, the bodhisattva vows, and the secret vows.

བསོད་ནམས་དང་ཡེ་ཤེས་ཏེ་ཚོགས་གཉིས་ཀྱིས་བསྡུས་པའི་དགེ་རྩ་སྟོབས་པོ་ཆེ་རྣམས་ཐབས་སྣ་ཚོགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་རང་རྒྱུད་ལ་སྡུད་པར་བྱེད་པ་དགེ་བའི་ཆོས་སྡུད་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས།

The second type of morality is known as the "morality of collecting goodness." This is where you use a great variety of means to gather or collect extremely potent stores of virtue into your being; these are the virtues of amassing merit and wisdom.

སྔར་བཤད་པའི་སྡོམ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་དེ་རྣམས་རང་དོན་ཡིད་བྱེད་ཀྱིས་མ་བསླད་པར་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཕྱིར་རྫོགས་བྱང་དོན་དུ་གཉེར་བ་ཁོ་ནའི་ཆེད་དུ་བསྲུང་བ་སེམས་ཅན་དོན་བྱེད་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཡིན་པས།

The third type of morality is the "morality that acts for every sentient being." Here you take care to keep the different varieties of morality mentioned above that involve restraining yourself from wrong; but instead of doing so with a motivation which is infected with any self-interest, you act only out of an intention to reach total Buddhahood for the sake of all living kind.

དེ་ལྟ་བུའི་ཚུལ་ཁྲིམས་རྣམ་པ་གསུམ་ལ་གོམས་ཤིང་འདྲིས་པར་བྱས་པའི་སྦྱོང་བ་ཆེན་པོ་ཞིག་མེད་ན། བླ་ན་མེད་པ་ཡང་དག་པར་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་གོ་འཕང་མི་འགྲུབ་པར་ལེགས་པར་མཐོང་བའི་ངེས་པ་བརྟན་པོ་རྙེད་ནས།

You must find a sure kind of knowledge where you see clearly how—if you lack a total fluency in these three types of morality, if you are not well trained and completely accustomed to following them—then you cannot become one of those who has reached the fully enlightened state of a Buddha.

རྒྱལ་བའི་སྲས་ཏེ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྡོམ་པ་བཟུང་ནས་ཚུལ་ཁྲིམས་རྣམ་པ་གསུམ་ལ་བརྩོན་པ་ཤུགས་དྲག་པོས་སློབ་ནུས་པར་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཞེས་པ་ཡིན་གསུངས།

Once you have found this knowledge, you must take on the vows for the "children of the Victors" (that is, the bodhisattva vows), and then with a resolve of fierce intensity you must learn and master the three types of morality. What we are requesting of our Lama here, said our Lama, is that he or she grant us the ability to do so.

C. On the features of morality

The following selections are taken from the Highway for Bodhisattvas, *ff. 521 and 524-6. The text is referring to specific passages from the* Bodhisattva Levels *of Master Asanga.*

ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ངོ་བོ་ཉིད་གང་ཞེ་ན། མདོར་བསྡུ་ན་ཡོན་ཏན་བཞི་དང་ལྡན་པ་སྟེ། ཕ་རོལ་ལས་ལེགས་པར་ཡང་དག་པར་བླངས་པའི་ཡོན་ཏན་དང་བསམ་པ་ཤིན་ཏུ་རྣམ་པར་དག་པའི་ཡོན་ཏན་དང་། ཉམས་ན་ཕྱིར་གསོ་བའི་ཡོན་ཏན་དང་མི་ཉམས་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་གུས་པ་བསྐྱེད་ནས་དྲན་པ་ཉེ་བར་གནས་པའི་ཡོན་ཏན་ནོ།

"What," you may ask, "is the very essence of this morality?" To put it briefly, it has four wonderful qualities:

1) The morality is accepted from others, in an excellent way; and
2) The motivation for taking it on is extremely pure.
3) If one fails in the morality, one can recover; and
4) One can develop a sense of reverence for the morality, maintain then a sense of recollection, and thus prevent oneself from failing.

།ཡོན་ཏན་གྱི་བྱེད་པ་ནི། ཕ་རོལ་ལས་བླངས་པས་ནི། བསླབ་པ་ལས་ཉམས་པའི་རྐྱེན་ཉེ་བ་ན་གཞན་གྱིས་སྨད་ན་མི་རུང་ངོ་སྙམ་ནས་ཉེས་སྤྱོད་ལ་འཛེམ་པའི་ཁྲེལ་ཡོད་པ་བསྐྱེད་དོ།

Each one of these wonderful qualities has a specific function. The fact that vows are taken from other people gives you a sense of shame that allows you to avoid doing something wrong: when you are close to breaking one of the precepts, you stop, because you think of how this other person would reproach you.

།བསམ་པ་དག་པས་ནི། བསླབ་པ་ལས་ཉམས་པའི་རྐྱེན་ཉེ་བ་ན་རང་ངམ་རང་གི་ཆོས་རྒྱུ་མཚན་དུ་བྱས་ནས་ཉེས་སྤྱོད་ལ་འཛེམ་པའི་ངོ་ཚ་ཤེས་པ་སྐྱེད་དོ།

The motivation that you have as you take vows gives you a feeling of conscience that also helps you avoid doing something wrong: when you are close to breaking one of the precepts, you stop, because of your own sense of self-respect, for yourself and what you represent.

།ཉམས་ན་གསོ་བ་དང་མ་ཉམས་པར་བྱེད་པ་གཉིས་ཀྱིས་ནི་འགྱོད་པ་མེད་པར་འགྱུར་ཏེ་འདི་ལྟར་ཡང་དག་པར་བླངས་པ་དང་བསམ་པ་དག་པ་ལ་བརྟེན་ནས་སྐྱེས་པའི་ངོ་ཚ་དང་ཁྲེལ་ཡོད་དང་ལྡན་ན་མི་ཉམས་པར་བྱེད་པ་དང་ཉམས་ན་གསོ་བའི་སྒོ་ནས་ཚུལ་ཁྲིམས་བསྲུང་བར་འགྱུར་ལ། དེ་ལྟར་བསྲུངས་ན་ནི་ལྟུང་བ་དང་མི་ལྡན་པར་མཐོང་ནས་འགྱོད་པ་མེད་པར་འགྱུར་རོ།

The two qualities of being able to recover if you fail, and of not failing in the first place, allow you to live without any regrets. Once you possess the sense of conscience and of shame that you get from taking the vows in an excellent way from others and from your pure original motivation, you will be able to

maintain your morality, whether through avoiding any failure in the first place, or through recovering should you incur some failure. As you continue to maintain your morality in this way, you observe how free you are from any downfalls in morality, and can live without any regrets.

དེ་དག་གིས་ནི་འདི་སྐད་བསྟན་པ་ཡིན་ཏེ། སྡོམ་པ་བླངས་པ་རྣམས་ཀྱིས་ནི། རྟུལ་བཞིན་དུ་རྟོག་པའི་ཤེས་རབ་ཀྱིས་རང་གི་རྒྱུད་ལ་ཇི་ཙམ་བརྟགས་ཀྱང་ལྟུང་བ་ཕྲ་རགས་གང་དང་ཡང་མི་ལྡན་པར་མཐོང་ནས་ཡིད་ལ་འགྱོད་པ་མེད་པའི་རྒྱུད་གཙང་སིང་ངེ་བ་ཞིག་བསྐྱེད་དགོས་སོ།

Here is how this process is described. Those who have taken the vows from others should constantly examine their own mental stream with a form of wisdom that functions in an accurate way. If they see then that they are free of any kind of downfall, subtle or gross, they can enjoy the feeling of having no regrets, of realizing that their mental stream is crystal clean.

།དེ་ལ་ཡང་དང་པོ་ནས་ཉེས་པས་མ་གོས་པའི་ཕྱིར་དུ་འབད་པ་དང་། བརྒྱ་ལ་བརྗེད་ངེས་པ་སོགས་ཀྱི་ཉེས་པས་གོས་ན་ཡང་ཇི་མི་སྙམ་པར་མི་འཇོག་པར་བཤགས་པ་དང་བསྡམ་པ་སོགས་ཀྱིས་ཕྱིར་འཆོས་པ་ཞིག་དགོས་སོ།

Here you should make great efforts from the very beginning never to allow yourself to be sullied by any bad deed at all. If by some remote chance you forget yourself or something similar, and thus find yourself dirtied by such a deed, you should never just ignore what happened. You must undertake to purify yourself, and restrain yourself in the future, and so on.

དེ་འོང་བ་ལ་ནི་ངོ་ཚ་དང་ཁྲེལ་ཡོད་ཆེན་པོ་དང་ལྡན་དགོས་ལ། དེ་སྐྱེ་བ་ལ་ཡང་སྡོམ་པ་ལེན་པའི་ཚེ་ཡུལ་མཚན་ཉིད་དང་ལྡན་པའི་བཤེས་གཉེན་ཅིག་ལ་བླངས་པ་དང་། ལེན་པའི་བསམ་པ་ཡང་གཞན་གྱི་གཡམ་ལ་རྒྱུག་ལ་སོག་པ་མིན་པར་སྙིང་ཐག་པ་ནས་དང་། འཆི་བའི་ཕྱིར་ལ་སོགས་པ་བསམ་པ་དམན་པ་མིན་པར་བསམ་པ་དམ་པས་བླངས་པ་ཞིག་དགོས་པས་ཐོག་མའི་རྒྱུ་གཉིས་པོ་ལ་ནན་ཏན་དུ་བྱའོ།

For this to happen, you have to have the emotions of conscience and shame. For these to come, certain conditions must be there when you take your vows. The person you take them from must be a spiritual friend who possesses all the necessary qualifications. The motivation with which you take the vows must come from the depths of your heart; you mustn't take them just to follow the crowd, or for any reason like that. Nor should you take them with any kind of inferior motivation, such as a fear of death or the like—let your aspirations be the highest that there are. Put a lot of effort into making the first two causes right.

****

ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཆེ་བ་ལ་བཞི། དགེ་བ་དང་། དཔག་ཏུ་མེད་པ་དང་། ཕན་འདོགས་པ་དང་། འབྲས་བུ་དང་ཕན་ཡོན་ཆེ་བའོ། །དང་པོ་ནི།

There are four kinds of greatness to the practice of morality: these are virtue, infinity, assistance, and great rewards and benefits. Here is a description of the first.

ཡོན་ཏན་བཞི་དང་ལྡན་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་དེ་ཡང་དག་པར་བླངས་པ་དང་བླངས་པའི་རྗེས་སུ་བསླབ་པ་ལ་ཡོན་ཏན་ཅི་ཡོད་ཅེ་ན། བདག་ལ་ཕན་པ་སོགས་སོ། །དེ་ལ་ཉན་ཐོས་ལ་སོགས་པའི་བདག་ལ་ཕན་པའི་བདེན་པ་ཤེས་པས་ཉོན་མོངས་པ་དང་སྡུག་བསྔལ་སྤངས་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་དུ་དོན་དང་བྱ་བ་ཉུང་ལ་རང་ཞི་བ་དང་དུལ་བ་ཙམ་སྒྲུབ་པའོ།

"What good quality," one may ask, "does morality have when it is taken on in an excellent way, and when it is followed after one has taken it on?" People like the listeners are only hoping to achieve a state where they can help themselves—where they use their knowledge of the truth to rid themselves of everything related to mental affliction, and every kind of suffering. Towards this end they limit themselves to a small number of activities, and try to reach a state where they themselves find some peace, and self-control.

།བྱང་སེམས་ཀྱི་བདག་ལ་ཕན་པ་ནི་སྤངས་པ་གཉིས་དང་ཡེ་ཤེས་གཉིས་སོ། །གཞན་ལ་ཕན་པ་ནི་སེམས་བསྐྱེད་པའི་དུས་ན་རིགས་ཡོད་མེད་གཉིས་ཀ་ལ་ཕན་པར་ཞུགས་པའོ།

Bodhisattvas, on the other hand, undertake to help themselves through gaining the two kinds of cessation and the two kinds of wisdom. But they also work to help others; when they reach the wish for enlightenment, they undertake to be of assistance to both those of a higher kind and those who are not of a higher kind.

།རིགས་མེད་པ་ལ་ཕན་པ་འཆད་པ་ན། སྐྱེ་བ་མང་པོ་ལ་ཕན་པ་ནི་རེ་ཞིག་ངན་འགྲོ་ལས་སྐྱོབ་པ་མི་དགེ་བ་མ་སྐྱེས་པ་མི་སྐྱེད་པ་དང་སྐྱེས་པ་སྤོང་བའོ།

What does it mean to help those who are not of a higher kind? The act of assisting many beings refers to helping beings to avoid developing non-virtues that they don't already have, and giving up those which they do; that is, it refers to protecting them, in the meantime, from the lower realms.

།སྐྱེ་བོ་མང་པོ་ལ་བདེ་བ་ནི་བདེ་འགྲོ་ལ་འགོད་པ་དགེ་བ་མ་སྐྱེས་པ་སྐྱེད་པ་དང་སྐྱེས་པ་སྤེལ་བའོ།

The act of bringing many beings to happiness refers to helping them develop those virtues which they don't already have, and increase those which they do; that is, it refers to leading them, in the meantime, to the higher realms.

།འཇིག་རྟེན་ལ་སྙིང་བརྩེ་བ་ནི་རིགས་མེད་པའི་སྐྱེ་བོ་དེ་དག་གི་ནང་ནས་ཞེ་འགྲས་པ་དང་སྐལ་བ་མེད་པ་དང་སྣོད་དུ་གྱུར་ཀྱང་ལོག་པར་ལྷུང་བ་ངན་འགྲོར་སོང་བ་མགྲོན་པོ་ལྟ་བུ་ལ་ཕན་བདེའི་བསམ་པ་མི་གཏོང་བར་དུས་ལ་སྡོད་པའོ།

The act of feeling compassion for the world refers to biding your time, and never giving up your hope to help certain beings among the ones who are not of a higher kind: those who are filled with anger, or who have none of the necessary virtuous fortune, or who would be a worthy vessel for the Dharma but have slipped into a wrong way, or who have already passed to the lower realms. You feel as though they are your guests, and you are waiting to be of assistance for them.

རིགས་ཡོད་པ་ལ་ཕན་པ་འཆད་པ་ན། ལྷ་དང་མི་རྣམས་ཀྱི་དོན་ནི་རིགས་ཡོད་པ་དག་དགེ་སློང་གི་ཚུལ་ལ་འགོད་པའོ།

What does it mean to help those who are of a higher kind? This refers to those who are of a higher kind in the sense that they are powerful beings of pleasure, or humans; and you undertake to lead them in the way of the practice of virtue.

།ཕན་པར་འགྱུར་བ་ནི་དགེ་སྦྱོང་གི་ཚུལ་དེ་འདྲེན་པའི་ལམ་ཚོགས་སྦྱོར་རོ། །བདེ་བར་འགྱུར་བ་ནི་ཚེ་འདི་ལ་བདེ་བར་གནས་པ་སྟེ་ཤིན་དུ་སྦྱངས་པས་ལུས་སེམས་སིམ་པ་དང་རྣམ་པར་གྲོལ་བའི་བདེ་བ་མྱོང་བའོ།

The idea of "assistance" refers to the paths that take you to the way of the practice of virtue, meaning the paths of accumulation and preparation. Reaching happiness refers to living in a state of happiness during this life; that is, enjoying good bodily feelings as you reach a high state of meditational fluency, and finally undergoing the great pleasure of liberation itself.

།རྒྱུ་མཚན་དེ་དག་གི་ཕྱིར་ན་དགེ་བ་སྟེ་མི་སླུ་བའོ། །འགྲེལ་པ་རྣམས་ནས་རྣམ་གྲངས་གཞན་ཡང་བཤད་མོད་ཀྱི་མ་བྲིས་སོ།

For all these reasons, morality is "virtue," which refers to the fact that it never fails. Other equivalent terms for this description are admittedly described in the various commentaries, but I will not list them all here.

།དཔག་ཏུ་མེད་པ་ནི། བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པའི་གཞི་དཔག་ཏུ་མེད་པ་བསྡུས་པའོ།

"Infinity" refers to the fact that this morality incorporates an infinite number of points concerning the precepts of the bodhisattva.

།ཕན་འདོགས་པ་ནི། འཇུག་པ་དང་འབྲས་བུའི་དུས་ན་སེམས་ཅན་ལ་ཕན་བདེའི་ཕྱིར་གནས་པའོ།

"Assistance" refers to the fact that one is living to bring help and happiness to all living beings, both while one is practicing the morality, and once one has reached the goal of this morality.

།འབྲས་བུ་དང་ཕན་ཡོན་ཆེ་བ་ནི། བྱང་སེམས་ཀྱི་སྐབས་ན་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་

འབྲས་བུར་འཛིན་པས་འབྲས་བུ་ཆེ་བ་དང་སངས་རྒྱས་པའི་སྐབས་ན་གཞན་ལ་འབྲས་བུ་སྨིན་པས་ཕན་ཡོན་ཆེ་བའོ།

"Great rewards and benefits" refers to the following. The "great reward" here is the total enlightenment that is the goal which morality is bringing to you at the point where you are still a bodhisattva. The "great benefit" is the goal which morality brings to others, at the point where you are already a Buddha.

ཉན་ཐོས་རྣམས་ཀྱི་ནི་བསླབ་པ་གསུམ་ཐོག་མར་དགེ་བ་སོགས་ཡིན་ལ། བྱང་སེམས་ཀྱི་ནི་ཚུལ་ཁྲིམས་འབའ་ཞིག་ལ་ཡང་དེ་དག་ཡོད་དེ། དང་པོར་སེམས་བསྐྱེད་དུས་ནས་རང་གཞན་ལ་ཕན་པ་རྒྱས་བཤད་དང་བཅས་པ་ནི་ཐོག་མར་དགེ་བ་དང་། སེམས་ཅན་ལ་ཕན་འདོགས་པ་ནི། བར་དུ་དགེ་བ་དང་། འབྲས་བུ་དང་ཕན་ཡོན་ཆེ་བ་ནི་ཐ་མར་དགེ་བའོ།

These four kinds of greatness, virtue and the rest, do apply to the three trainings of those of the listener way at the outset. But it is only the morality of the bodhisattva which has all of them in the following way. At the beginning, once you have developed the wish for enlightenment, this morality is virtue from the outset, in being of help to oneself and others, and in being fully explained. The assistance that the morality gives to all living beings means that it is virtue during the interim. And it is virtue at the end as well, since it leads to great rewards and benefits.

D. Divisions of the bodhisattva vows

The following selection is taken from the Highway for Bodhisattvas, *ff. 595-6.*

འདིར་ལྟུང་བ་བསྐྱེད་པའི་རྟེན་ཅི་འདྲ་བ་ཞིག་ལ་ལྟུང་བ་སྣ་ཚན་དུ་སྐྱེད་པ་ཡིན་ཞེ་ན། རྟེན་ནི་ཐམས་ཅད་ལ་ཡང་སེམས་འཁྲུགས་པ་དང་སྡུག་བསྔལ་གྱི་ཚོར་བས་ཉེན་པ་དང་སྡོམ་པ་མ་མནོས་པ་ལ་ནི་ཤིན་ཏུ་ཉེས་པ་མེད་པར་རིག་པར་བྱའོ། །ཞེས་གཞུང་ལས་གསུངས་པས་སྡོམ་པ་ཐོབ་ལ་མ་བཏང་བ་དང་བསམ་པ་རྣལ་དུ་གནས་པ་སྐྱེ་ཆོས་

གཉིས་དང་ལྡན་པ་ཞིག་དགོས་སོ།

One may ask the following: "What kind of person is it who can commit one of the downfalls? And what groups of downfalls are there to commit?" The major texts say the following about the person:

> You should understand that there is no wrong at all with anyone whose mind is disturbed, or who is afflicted by feelings of great pain, or who has not yet taken the vows.

The point here is that, to commit a downfall, two conditions must apply to you. First you must be a person who has taken the vows and who has never lost them. Secondly you must be a person who is in his or her right mind.

།ལྟུང་བའི་སྡེ་ཚན་ནམ་རིས་ནི། གཉིས་ཁོ་ནར་ངེས་པ་སྟེ་སྡོམ་པ་ཉི་ཤུ་པའི་འགྲེལ་པ་རྙིང་བ་ལས། གང་གི་ཕྱིར་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྡོམ་པ་ལ་ཉེས་པའི་རིས་གཉིས་སུ་ཟད་པར་འབྱུང་སྟེ་ཕམ་པའི་གནས་ལྟ་བུའི་ཆོས་སུ་གཏོགས་པ་དང་ཉེས་བྱས་ཀྱི་ཆོས་སུ་གཏོགས་པའོ། །དགེ་སློང་གི་སྡོམ་པ་ལས་ཉེས་པའི་རིས་ལྔ་འབྱུང་བ་ལྟ་བུ་ནི་མ་ཡིན་ནོ། །ཞེས་

དང་།

As for how many groups of these downfalls there are, we can say that there are only two, no more and no less. The older commentary to the *Twenty Verses on Vows,* for example, states that

> The reason is that the vows of the bodhisattva can be included exhaustively into one or another of two groups of wrong deeds. First there are those included into the group of bad deeds which are similar to the major failures of the vows of ordination; and secondly there are those included into the group of bad deeds which are similar to the wrong activities which also constitute a category of the vows of ordination. It is not though the case that, as with the vows of a full monk, there are five distinct types of wrong deeds.

འགྲེལ་པ་གསར་མ་དང་ཐུབ་པ་དགོངས་རྒྱན་ལས་ཀྱང་ལྟུང་བའི་ལུས་སམ་སྡེ་གཉིས་ཁོ་ནར་གསུངས་ཤིང་གཞུང་གི་དོན་ཡང་དེ་ཁོ་ན་ལྟར་གནས་པའི་ཕྱིར་རོ།

It is moreover the case that the newer commentary, as well as the *Jewel of the True Thought of the Able Ones,* specifically state that there are only two "corpuses," meaning groups, of bodhisattva vows. The principal text concurs on this point as well.

།དེའི་ཕྱིར་བོད་ཁ་ཅིག་དང་ནག་པོ་པའི་དཀའ་འགྲེལ་ལས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྡོམ་པ་ལ་ཕམ་པའི་གནས་དང་སྦོམ་པོའི་ལྟུང་བ་དང་ཉེས་བྱས་ཀྱི་ལྟུང་བ་རྣམས་བསྡུང་དགོས་པས་ཞེས་རིས་གསུམ་དུ་འཆད་པ་མི་འཐད་དེ། འཐད་ན་ཟག་པ་ཆུང་འབྲིང་གི་ལྟུང་བ་རྣམས་སྦོམ་པོར་བྱ་དགོས་ན་དེ་དག་ཕམ་པའི་གནས་ལྟ་བུའི་ཆོས་དང་ཉེས་བྱས་སུ་གཞུང་འདིར་གསུངས་པའི་ཕྱིར་རོ། །དེས་ན་ཟག་པ་ཆུང་འབྲིང་གི་ལྟུང་བའི་ངོ་བོ་ཉེས་བྱས་ཡིན་ལ་རིས་སམ་སྡེ་ཚན་ནི་ཕམ་པའི་སྡེ་ཚན་ཡིན་ཏེ། དཔེར་ན་ཕམ་པའི་སྐབས་ཀྱི་སྦོམ་པོ་དང་ཉེས་བྱས་རྣམས་ཕམ་པའི་སྡེ་ཚན་དུ་འདོག་པ་བཞིན་ནོ།

As such the explanation found in a number of Tibetan commentaries, and in the *Commentary on the Difficult Points* by Nakpopa, which describes the groups of bodhisattva vows as being three, is incorrect. These say that there are three distinct categories including failures, serious offenses, and wrong deeds. If this were true though then in cases when you had a lesser or medium instance of impurity the deed would have to become a serious offense, whereas the original text here specifically states that such deeds are classified as actions which are similar to a failure, or as secondary offenses. Therefore the nature of downfalls involving either lesser or medium instances of impurity is that of a secondary offense, whereas by category or group they belong to the group of moral failures. This is similar to the way in which, when we are dealing with serious offenses and wrong deeds in the part of the monk's vows which treats the moral failures, we categorize them in the group of the failures.

E. Relationship between the bodhisattva vows and the other two sets of vows

The following selections are taken from the Highway for Bodhisattvas, *ff. 518-519, 533, and 536.*

གལ་ཏེ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྡོམ་པ་བཟུང་ནས་དེའི་བསླབ་པ་ཉམས་སུ་ལེན་པ་ནི་

ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པའི་ཐེག་པ་ལ་འཇུག་ན་ཡིན་གྱི། གསང་སྔགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་འཇུག་པ་ལ་མི་དགོས་པས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ལམ་མ་ཡིན་ནོ་སྙམ་ན།

Someone might think the following:

> This custom of taking the vows of the bodhisattva and then following the various precepts is something that applies only to those who have entered the way of the perfections. It is not something which is necessary for those who have entered through the gateway of the teachings of the secret word. Therefore this is not a path for each and every bodhisattva.

འདི་ནི་ལོག་པར་རྟོག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་དཔལ་སམ་བྷུ་ཏི་དང་རྡོ་རྗེ་མཁའ་འགྲོ་དང་རྡོ་རྗེ་རྩེ་མོ་རྣམས་སུ། བྱང་ཆུབ་སེམས་ནི་བླ་ན་མེད། །དམ་པ་བདག་གིས་བསྐྱེད་པར་བགྱི། །ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ནི་བསླབ་པ་དང་། །དགེ་བའི་ཆོས་ནི་སྡུད་པ་དང་། །སེམས་ཅན་དོན་བྱེད་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ། །སོ་སོར་བརྟན་པོར་བདག་གིས་གཟུང་། །

This is an immense misconception, for the following is found in the glorious *Tantra of Sambhuti,* and in the *Tantra of the Angel of Diamond,* and in the *Peak of Diamond:*

> I will seek to develop the highest state of mind,
> The matchless wish to attain enlightenment.
> I will keep, and keep firmly, each of the following three:
> The training of morality,
> The morality of collecting goodness,
> And the morality of working for every sentient being.

ཞེས་རྡོ་རྗེ་ཐེག་པའི་སྡོམ་པ་འཛིན་པ་ན་སེམས་བསྐྱེད་ནས་ཚུལ་ཁྲིམས་རྣམ་པ་གསུམ་ལ་སློབ་པར་ཁས་བླངས་པ་དང་སྦྲེལ་ནས་རིགས་ལྔའི་སྡོམ་པ་འཛིན་པ་དགོས་པར་གསུངས་ཤིང་།

The point being made here is that, when you take vows of the diamond way, you must also take the vows of the five Buddha classes, and in conjunction with these you must agree to develop the wish for enlightenment and then practice the three different types of morality.

དཀྱིལ་འཁོར་གྱི་ཆོ་ག་ཁུངས་ཐུབ་པ་དུ་མར་ཡང་ཐུན་མོང་དང་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་སྡོམ་པ་གཉིས་གཉིས་འཛིན་དགོས་པར་གསུངས་པའི་ཐུན་མོང་བ་ནི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྡོམ་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར་དང་།

A great many authoritative texts on the ritual for entering various secret worlds also state that one must take on two separate sets of vows: the ones that are shared and the ones that are not. The ones that are shared are none other than the bodhisattva vows.

སེམས་བསྐྱེད་ནས་བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པ་བཟུང་སྟེ་ཁས་ལེན་བྱས་པ་ལྟར་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ་མམ་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་དྲུག་ལ་སློབ་པ་ལས་གཞན་པའི་ལམ་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པའི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ལ་ཡང་མེད་པའི་ཕྱིར་དང་།

Moreover, you do when you commit yourself to the wish for enlightenment also agree to keep the various precepts of the bodhisattva. And there is no path in the great way, the way of the perfections, which is anything else than the training in the three types of morality, in the six perfections.

དེ་ཡང་གསང་སྔགས་ཀྱི་རྒྱུད་སྡེ་བཞི་གང་གི་སྒོར་འཇུག་ཀྱང་དགོས་པའི་ཕྱིར་སེམས་བསྐྱེད་དང་ཕར་ཕྱིན་དྲུག་གི་ལམ་ནི་རྡོ་རྗེ་ཐེག་པ་དང་། ཕར་ཕྱིན་གྱི་ཐེག་པ་གཉིས་ཀྱི་ལམ་ཐུན་མོང་བ་ཡིན་གྱི་སྔགས་ཀྱི་ཐེག་པ་བས་རྣམ་པ་ཐམས་ཅད་དུ་འདོར་དུ་མི་རུང་ངོ་།

Moreover, it doesn't matter which of the four different groups of the teachings of the secret word which you use to enter the secret path: in every case you will need the path of the wish for enlightenment, and the six perfections. This path is common then to both the diamond way and the way of the perfections; it would be totally wrong for anyone following the way of the secret word ever to disregard it.

****

དེས་ན་བྱང་སར་སྡོམ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ངོས་བཟུང་བའི་སྐབས་སུ་སོ་ཐར་རིས་བདུན་

ལ་གསུངས་པ་ནི། སོ་ཐར་རིས་བདུན་དངོས་དང་དེ་དག་དང་བྱང་སེམས་ཡི་སྡོམ་པ་གཉིས་ཐུན་མོང་བའི་རང་བཞིན་གྱི་ཁ་ན་མ་ཐོ་བ་སྤོང་བ་གཉིས་ཆར་ལ་གོ་བར་བྱའི་རིས་བདུན་འབའ་ཞིག་ལ་མི་གཟུང་ངོ་།

When the text of the *Bodhisattva Levels* is covering the morality of restraint and says that there are seven different categories of freedom vows, here is what it means. You should understand this statement as referring both to the actual seven different categories of these vows, and also to the act of giving up the natural misdeeds which are common to both these vows and the vows of the bodhisattva. It does not mean to imply that we are restricted here only to the seven categories of the freedom vows.

འདི་ལ་སོ་ཐར་དང་ཐུན་མོང་བའི་རང་བཞིན་གྱི་ཁ་ན་མ་ཐོ་བ་སྤོང་བའི་སྡོམ་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི། བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་བཟུང་བ་དང་མཉམ་དུ་སྐྱེ་བས་དེ་དང་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་ལ་རྟེན་དང་བརྟེན་པ་རྩི་བའི་དོན་མེད་ལ། སོ་ཐར་རིས་བདུན་དངོས་ལྟ་བུ་ལ་ནི་སྔར་མ་བླངས་ཀྱང་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་སྐྱེ་ཡང་སོ་ཐར་གྱི་རྟེན་དུ་རུང་ན་སྔོན་དུ་ཁྱིམ་པ་དང་རབ་བྱུང་གང་རུང་གི་སོ་ཐར་ཞིག་བླང་བར་བྱ་སྟེ། གཞན་དུ་ན་རྒྱལ་བའི་བསྟན་པའི་རིམ་པ་ལས་འདས་པར་འགྱུར་བའི་ཕྱིར་ཏེ། དཔེར་ན་དགེ་ཚུལ་མ་བླངས་པར་དགེ་སློང་གི་སྡོམ་པ་བླངས་ན་སྐྱེ་མོད་ཀྱང་བྱར་མི་རུང་བ་བཞིན་ནོ།

We should clarify this act of giving up the natural misdeeds which are shared with the vows of freedom. It occurs within you at the same time that you take on the vows of the bodhisattva. The point here is not so much that these two should be considered a basis and something resting upon that basis. Rather, if we are considering the actual seven categories of freedom vows, it is true that the bodhisattva vows will form within one even if he has never taken these freedom vows before. Nonetheless, if one is a kind of person who could properly take on these freedom vows, one should before accepting the bodhisattva vows take on either one of the sets of freedom vows for layman, or else those for ordained people. Otherwise you would transgress the proper order of the teachings of the Victors; it would be like becoming a full monk without ever having taken on the vows of a novice: although it is quite true that the vows would form within one, it is not something that would be entirely appropriate.

།རྟེན་མེད་པ་ཁ་ཅིག་ན་རེ། རང་དོན་གྱི་བསམ་པ་མ་ལོག་ན་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་མི་སྐྱེ་བའི་ཕྱིར་སྐྱེ་བའི་གེགས་ཡིན་ལ། བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་ལྡན་གྱིས་རང་དོན་གྱི་བསམ་པ་བསྐྱེད་ན་སྡོམ་པ་དེ་ཉམས་པར་འགྱུར་བའི་ཕྱིར་གནས་པའི་གེགས་སོ་ཞེས་ཟེར་བ་ནི། སོ་ཐར་གྱི་སྡོམ་པ་དང་ཐེག་དམན་གྱི་བསམ་པ་གཉིས་ཁྱད་པར་མ་ཕྱེད་པའི་འཁྲུལ་པ་སྟེ། འདི་ལྟར་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་སྐྱེ་བ་ལ་ཐེག་དམན་གྱི་བསམ་པ་གཏང་དགོས་ཀྱང་སོ་ཐར་གཏང་མི་དགོས་ལ་ཐེག་ཆེན་གྱི་སྡོམ་ལྡན་གྱིས་ཐེག་དམན་གྱི་བསམ་པ་བསྐྱེད་ན་ཐེག་ཆེན་ལས་ཉམས་ཀྱང་སོ་ཐར་མི་གཏོང་སྟེ།

Some with no proper basis say the following:

> If one is not successful in stopping his or her tendency to think first of himself or herself, then the vows of the bodhisattva cannot form within one. In this sense, the vows of freedom are an obstacle to the formation of the bodhisattva vows.
>
> If one already has the bodhisattva vows and then develops the tendency to think first of himself or herself, then the vows of the bodhisattva are damaged. In this sense, the vows of freedom are an obstacle to the continuation of the bodhisattva vows as well.

This viewpoint is a blunder where the person expressing it has failed to make a distinction between the freedom vows and the motivation of the lower way. Although it is the case that one must give up the motivation of the lower way in order for the vows of the bodhisattva to form within him or her, it is not true that one must give up the vows of freedom. It is equally true with someone who possesses the bodhisattva vows that if they develop the motivation of the lower way they slip away from greater way, but it is not the case that they lose their freedom vows.

སོ་ཐར་ནི་ཐེག་པ་གཉིས་ཀྱི་ཐུན་མོང་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར་དང་བསམ་པ་དེ་སོ་ཐར་གྱི་གཏོང་རྒྱུར་མ་རིགས་པའི་ཕྱིར་དང་སོ་ཐར་གྱི་སྡོམ་ལྡན་གྱིས་སྡོམ་པ་གོང་མ་ལེན་པ་ནི་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པའི་རྟེན་དུ་འགྱུར་བའི་ཕྱིར་རོ།

It is moreover the case that the freedom vows are shared by both of the two ways, and that developing the motivation mentioned could not be something that makes you lose your freedom vows, and that the very highest and most excellent form of life is when someone who possesses the vows of freedom then takes on the higher types of vows.

།དེ་ལྟར་ན་སྡོམ་པ་གོང་མ་ལ་གནས་པས་འོག་མ་འདོར་བར་བྱེད་པ་ནི་རྒྱལ་བའི་བསྟན་པའི་རྩ་བ་གཅོད་པར་བྱེད་པ་སྐྱེ་དགུའི་ཕན་བདེའི་ལོ་ཐོག་གི་སེར་བ་ཆེན་པོ། གཞུང་གོང་འོག་གི་གནད་གཏན་ནས་མ་གོ་བའི་ལོག་པར་རྟོག་པ་ཡིན་པས་རྒྱང་རིང་དུ་དོར་བར་བྱའོ།

Therefore the idea that those who are keeping the higher vows must give up the lower vows is much like a fierce rain of hail, which descends to destroy the very root of the teachings of the victorious Buddhas, and chops down the rich crops of all the goodness and happiness that could come to every living creature. It is the totally blind idea of a person who has absolutely no understanding of the essential points of the important scriptures of the entire range of Buddhist schools. As such you must carry this idea far away from you, and throw it out like rubbish.

****

།བློ་ལྡན་ཁྱད་པར་འཕགས་པ་ཡིས། །དགེ་སློང་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ནི། །ཐབས་ལ་མཁས་པས་ཐམས་ཅད་དུ། །རྨི་ལམ་དུ་ཡང་འགལ་མི་བསམ། །ཞེས་སོགས་ཀྱིས་རྒྱས་པར་གསུངས་སོ།

The texts describe it extensively, in quotations like the following:

> Those who possess an exceptional form of intelligence
> Should use their skillful means, in every situation,
> To avoid at any cost ever transgressing, even in a dream,
> The morality of the monks, and of the bodhisattvas.

།མདོ་སྡེ་དུ་མར་ཡང་འཁོར་ལོས་སྒྱུར་བའི་རྒྱལ་པོ་ཁྱིམ་ན་གནས་པའི་སེམས་དཔའ་ཆེན་པོ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྤྱོད་པ་ལ་རིང་ནས་བསླབས་པ་དུ་མས་ཀྱང་ཁྱིམ་

སྤངས་ཏེ་རབ་ཏུ་བྱུང་ཞིང་བསྟན་པར་རྫོགས་པ་ཆེད་དུ་གཉེར་ནས་མཛད་པར་
གསུངས་པའི་ཕྱིར། སོ་སོར་ཐར་པའི་སྤྱི་དང་དེའི་ནང་ནས་ཀྱང་རབ་ཏུ་བྱུང་བའི་སྡོམ་
པ་རྣམས་ནི་ཐེག་པ་མཆོག་ལ་གནས་པ་རྣམས་ཀྱིས་གཅེས་སྤྲས་སུ་གཟུང་དགོས།

We see moreover in many sutras descriptions of those beings who had reached the level of the Emperor of the World, and who were people living the home life—great bodhisattvas who had spent many years practicing the activities of the bodhisattvas. As a result, a great number of them gained a great desire to leave the home life and take ordination, and this is what they did. Given all these facts, those who are living the life of the supreme way should in fact cherish deeply the vows of freedom in general, and especially the vows for those who have left the home life.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Three: How the Bodhisattva Vows are Taken

The first selection is from the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (c. 1835), ff. 16A-16B.*

།དང་པོ་མ་ཐོབ་པ་ཐོབ་པར་བྱེད་པའི་ཐབས་ནི། སངས་རྒྱས་སྲས་བཅས་ལ་གུས་པས་ཕྱག་འཚལ། ཅི་ནུས་ཀྱིས་མཆོད་ནས། བསོད་ནམས་ཀུན་གྱི་གཉེར་དུ་གྱུར་པའི་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་དེ། སེམས་ཅན་ཀུན་གྱི་དོན་དུ་ལེན་ཡུལ་བླ་མ་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་ལ་གནས་ཤིང་། བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་ལ་མཁས་པ། སློབ་མ་སྐྱོང་བའི་ནུས་པ་དང་ལྡན་པ་ལ་གསོལ་བ་ནན་གྱིས་བཏབ་སྟེ་བླང་བར་བྱའོ།།

Here first is how those who have not yet been granted the vows of the bodhisattva may receive them. Begin by prostrating yourself in reverence to the Buddhas, and to their sons and daughters. Make offerings to them to the fullest of your ability. Then, for the sake of all living beings, make a fervent appeal to the one from whom you will take the vows: to your Lama, to one who is keeping these vows well, and who is a master of the scriptures of the bodhisattva way, and who has the ability to bring up his student. Take thus the vows upon yourself.

****

The following selections are taken from the Highway for Bodhisattvas, *ff. 570-5, 582-3, and 588-9.*

།སློབ་དཔོན་ཀླུ་སྒྲུབ་ཀྱིས་སེམས་བསྐྱེད་པའི་ཆོ་ག་མཛད་ཀྱི་དེ་ལས་ཟུར་པའི་སྡོམ་པའི་

ཆོ་ག་མ་མཛད་དོ། །འོན་ཀྱང་སེམས་བསྐྱེད་པའི་ཆོ་ག་ལས། བྱང་ཆུབ་མཆོག་གི་སེམས་ནི་བསྐྱེད་པར་བགྱི། །སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་བདག་གིས་མགྲོན་དུ་གཉེར། །བྱང་ཆུབ་སྤྱོད་མཆོག་ཡིད་འོང་སྤྱད་པར་བགྱི། །འགྲོ་ལ་ཕན་ཕྱིར་སངས་རྒྱས་འགྲུབ་པར་ཤོག །ཅེ་སྐད་ལན་གསུམ་བཟླས། བྱང་ཆུབ་ཏུ་སེམས་བསྐྱེད་པའོ། །ཞེས་

Master Nagarjuna composed a text for a ceremony to formally raise the wish for enlightenment within one's mind, but did not compose any separate text for a ceremony to take on the vows. The following lines though do occur in his ritual for raising the wish:

> *Recite the following three times, in order to raise within your own mind the Wish for Enlightenment:*
>
> I swear to gain the ultimate
> Wish for Buddhahood,
> And take all living kind in my care;
> I swear I will sweetly do
> All those highest deeds
> That Bodhisattvas do.
> For the sake of all, let me be the Buddha.

****

ལམ་སྒྲོན་གྱི་འགྲེལ་པར་ཡང་ཇོ་བོས་མཛད་པའི་སེམས་བསྐྱེད་དང་སྡོམ་པའི་ཆོ་ག་ནི་ཀླུ་སྒྲུབ་དང་ཐོགས་མེད་དང་ཞི་བ་ལྷའི་ལུགས་ཡིན་པར་གསུངས་སོ། །དེའི་ཕྱིར་འཕགས་པ་ཀླུ་སྒྲུབ་དང་འཕགས་པ་ཐོགས་མེད་གཉིས་ཆོ་གའི་ཁྱད་པར་འགའ་ཞིག་མི་འདྲ་བ་མ་གཏོགས་པ་སྡོམ་པ་འཐོབ་པའི་ཆོ་ག་ལ་དོན་ལ་ཁྱད་པར་མེད་དོ།

In the commentary to the *Light on the Path* as well it states that the ceremonies composed by Lord Atisha for raising the wish for enlightenment within oneself and for taking on the vows represent the system followed by Masters Nagarjuna, Asanga, and Shantideva. So despite the fact that there are a few minor differences in the wording of the ceremonies composed by Arya Nagarjuna and Arya Asanga, there is no difference at all in their actual meaning.

****

སློབ་དཔོན་དགྲ་ལས་རྣམ་པར་རྒྱལ་བས་ནི་སྨོན་འཇུག་དང་སྡོམ་པ་གཟུང་བའི་རིམ་པ་གཉིས་མཛད་ལ། དཔལ་མར་མེ་མཛད་ཀྱིས་ཀྱང་སེམས་བསྐྱེད་པ་དང་སྡོམ་པའི་ཆོ་ག་སོ་སོར་མཛད་ཅིང་། མདོ་ཀུན་ལས་བཏུས་ཀྱི་འགྲེལ་པ་དང་། སྤྱོད་འཇུག་གི་འགྲེལ་པར་ནག་པོ་པས་ཀྱང་སྨོན་འཇུག་གི་ཆོ་ག་སོ་སོ་བའི་རྣམ་གཞག་མཛད་དོ།

Master Jetari describes a two-step process of committing oneself (1) to the wish in the form of a prayer and to the wish in the form of action; and then (2) taking the vows. The glorious Dipamkara [Atisha] as well delineates separate ceremonies for both raising the wish for enlightenment within one's mind and then taking on the vows. The commentary to the *Compendium of the Sutras*, and the commentary to the *Bodhisattva's Way of Life* by Master Nakpopa too, make separate presentations for ceremonies in which one commits to the wish as a prayer and the wish in action.

།འདི་ལ་འཇུག་པ་དང་སྡོམ་པའི་ཆོ་ག་ཐ་དད་པར་མཛད་པ་འཐད་སྙམ་པ་མེད་ལ་སྨོན་པའི་ཆོ་ག་སྔོན་དུ་བླངས་ནས་བརྟན་པར་བྱས་ཏེ་ཕྱིས་སྡོམ་པའི་ཆོ་ག་མཛད་པའི་གཞིས་གཉེན་གོང་མ་རྣམས་ཀྱི་ལུགས་ནི་སྡོམ་པ་བརྟན་པར་འགྱུར་བའི་ཐབས་བཟང་པོའོ།

It does not seem in my opinion correct to establish separate ceremonies for committing to the wish in action and then taking the vows. It is the case though that, when you go through a ceremony for committing to the wish in the form of a prayer first, you make this prayer even more firm in your mind. Then if later you perform the ceremony for taking the vows, the vows themselves are much more firm as well. This is an excellent method which has been followed by the spiritual guides of our tradition in the past.

****

།དཀྲུས་ཀྱི་དོན་ལ་གཉིས། བླ་མ་ཡོད་པའི་ཆོ་ག་དང་། བླ་མ་མེད་པའི་ཆོ་གའོ།
།དང་པོ་ལ་གསུམ། སྦྱོར་བ་དང་། དངོས་གཞི་དང་། མཇུག་གི་ཆོ་གའོ།

The continuation of our explanation has two parts: a description of the ceremony for taking the vows with a Lama, and description of the ceremony

for taking the vows without a Lama. There are three sections to the first point as well: the preparation, the main stage, and then the conclusion.

།དང་པོ་ལ་ལྔ། གསོལ་བ་གདབ་པ། ཚོགས་སྦྲུབ་པ། སྡོམ་པ་མྱུར་དུ་བསྐུལ་བ། སྤྲོ་བ་བསྐྱེད་པ། བར་ཆད་དྲི་བའོ།

The preparation itself has five different steps: the request, the assemblage, the exhortation to hurry, the feeling of joy, and the questions concerning obstacles.

།གསོལ་བ་གདབ་པ་ལ་གཉིས། གང་ཟག་གི་ཁྱད་པར་དང་། ཆོ་གའི་ཁྱད་པར་རོ། །གང་ཟག་གི་ཁྱད་པར་ལ་གཉིས་ལས། རྟེན་གྱི་ཁྱད་པར་ནི།

There are two points concerning the request: details of the persons, and details of the ceremony. The details of the persons are two, the first being details of the kind of person.

སྡོམ་པ་ལེན་པའི་རྟེན་ལ་ཇི་འདྲ་ཞིག་དགོས་ཤེ་ན། བྱང་སེམས་ཁྱིམ་པའམ་རབ་བྱུང་གང་ཡང་རུང་བ་སྔར་བཤད་པའི་བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པ་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ་ལ་བསམ་པ་ཐག་པ་ནས་སློབ་པར་འདོད་ཅིང་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཏུ་སྨོན་ལམ་བཏབ་པ་སྔོ་གདམས་ངག་བཞིན་དུ་སྨོན་པའི་སེམས་བསྐྱེད་པའོ།

"What kind of person," you may ask, "must you be to take the vows?" The bodhisattva can be either a layperson or someone who is ordained. They must feel a wish from the bottom of their hearts to practice the training for bodhisattvas that we have described above; that is, the three kinds of morality. They must also have raised up in their hearts the prayer of the wish for enlightenment—they must have made the prayer to achieve total Buddhahood in the proper way, following the instructions.

།སྡོམ་པ་བཟུང་བ་ཙམ་བྱེད་ཀྱི་བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པ་ལ་སློབ་འདོད་མེད་པ་དང་སྨོན་སེམས་མ་བསྐྱེད་པ་ལ་ནི་སྡོམ་པ་སྦྱིན་པར་མི་བྱའོ།

One should not grant the vows to someone who is only taking the vows, but who has no interest in practicing the training for bodhisattvas; neither should one give these vows to someone who has not yet felt the wish in the form of a prayer in their hearts.

།དེ་ལྟར་སྡོམ་པ་ཡང་དག་པར་བླང་བར་འདོད་པའི་བྱང་སེམས་ལ་བརྟན་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་སྡོམ་པ་སྦྱིར་བའི་སྔ་རོལ་ནས་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་ཀྱི་མ་མོ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་ས་འདི་ལས་བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པའི་གཞི་དང་ཉེས་པའི་གནས་གང་དག་བསྟན་པ་དེ་དག་བསྒྲག་པར་བྱ་སྟེ།

If there is a person who does have the right intention to take the vows, there is something you should do then first before you grant them, for it will make their vows more firm. This is to inform the candidate thoroughly of the various points in which a bodhisattva must train himself or herself, and of the various mistakes they must avoid, as described in the great mother work within the body of bodhisattva literature: this very *Bodhisattva Levels.*

དེ་ལྟར་བཤད་པ་ལ་གལ་ཏེ་ནུས་སམ་མི་ནུས་སྙིང་ནས་བརྟགས་ཤིང་ཤེ་རབ་ཀྱིས་སོ་སོར་བརྟགས་ནས་སྡོམ་པ་ཡིན་པ་ལ་སྤྲོ་བར་གྱུར་ལ་རང་མི་འདོད་བཞིན་དུ་ཕ་རོལ་པོས་ཡང་དག་པར་འཛིན་དུ་བཙུག་པའི་ཕྱིར་ཡང་མ་ཡིན། ཕ་རོལ་པོ་དང་འགྲན་པའི་ཕྱིར་ཡང་མ་ཡིན་ན་བྱང་སེམས་བརྟན་པོར་རིག་པར་བྱ་སྟེ། ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་ཡང་དག་པར་བླང་བ་འདིས་ཆོ་ག་བཞིན་དུ་དེས་ཀྱང་མཐོང་པར་བྱ་ཞིང་དེ་ལ་དཔོག་པར་ཡང་བྱའོ།

The reason for explaining all this to the candidate is so that he or she can look into his or her own heart and see whether or not they will be able to keep the vows; it is so they can analyze the situation intelligently, and then take the vows, and do so with joy. The point is not to somehow force the person into accepting the vows against their will. It is important as well that the person not see themselves as trying to keep up with what others are doing and take the vows for this reason. Understand that if you give the vows thus properly, and with the proper ritual, they will be strong; be certain to do everything with your eyes open.

།དེ་ལྟར་ན་འདི་ནི་འདུལ་བ་དང་མི་འདྲ་བས་སྡོམ་པ་མ་བཟུང་བའི་སྔ་རོལ་ཏུ་ལེགས་པར་མཉན་ནས་ཤེས་པར་བྱས་ཏེ་བསླབ་པ་བསྲུང་བ་ལ་བློ་བརྟན་པར་གྱུར་པ་ན་སྡོམ་

པ་བླང་ངོ་། །བསམ་པ་དེ་དག་དང་ལྡན་ན་སྡོམ་པ་སྐྱེ་ཡི། མི་ལྡན་ན་མི་སྐྱེ་བ་་་

In this sense the bodhisattva vows are unlike the freedom vows; before you take them, you must go for teachings on them and understand them thoroughly. With this your intentions to keep the vows carefully will be strengthened, and then you are ready to take them. It is said that if you do have these intentions the vows will form within you as you take them, and that they will not form if you do not.

****

ཡུལ་གྱི་ཁྱད་པར་ནི། སྡོམ་པ་ལེན་པའི་ཡུལ་ལ་ཇི་འདྲ་བ་ཞིག་དགོས་ཤེ་ན། བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་སྨོན་ལམ་བཏབ་པ་སྟེ་སྨོན་སེམས་བསྐྱེད་པ་ཆོས་མཐུན་པ་བ་སྟེ་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་ལ་གནས་པ་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ལ་མཁས་པ་བསླབ་པ་ནོད་པར་གསལ་བ་ལ་སོགས་པའི་ངག་གི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་ཀྱི་ཚིག་འབྲུ་འཛིན་ནུས་ཤིང་དོན་གོ་བར་ནུས་པ་ལས་བླང་ངོ་།

Here secondly are the details of the person from who you receive the vows. "And what kind of person is it," you may ask, "from whom we must take the bodhisattva vows?" The person should be one who has made the bodhisattva prayer; that is, who has raised within himself the wish in the form of a prayer. He or she must also be someone who is "acting consistently," which means that they are keeping the vows of the bodhisattva well. They should be a master of the teachings of the greater way, and should be able to memorize the words of the ceremony and communicate them clearly in speech to the person taking the vows, and so on. Finally they must be able to hear and comprehend the responses of the candidate.

།ཇི་འདྲ་བ་ལས་མི་བླང་ཞེ་ན། མཁས་པ་ཡིན་དུ་ཟིན་ཀྱང་བྱང་སེམས་ཐམས་ཅད་ལས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔས་སྡོམ་པ་ནོད་པར་མི་བྱ་སྟེ་བསམ་པ་དང་སྦྱོར་བ་ཉམས་པའོ། །དེ་ལ་བསམ་པ་ཉམས་པ་ནི། དད་པ་མེད་པ་སྟེ་སྡོམ་པ་ལ་ཆེར་མ་མོས་ཤིང་འབྲིང་དུ་མི་འཇུག་ལ་ཆུང་ཆུང་མི་རྟོག་པའམ་མི་རྩོལ་བའོ། །སྦྱོར་བ་ཉམས་པ་ནི། ཕྱིན་དྲུག་གི་སྦྱོར་བ་ཉམས་པ་་་

"What kind of person," one may continue, "should we *not* take our bodhisattva vows from?" Bodhisattvas should not accept the bodhisattva vows from just any bodhisattva that there is, even if they seem very learned; rather they should avoid those whose intentions or practice have degenerated. The person's intentions have degenerated if they have lost their faith, which means on a gross level that they no longer wish to keep the vows, and on a medium level that they no longer practice them, and on a more subtle level that they are no longer "thinking," which means making good efforts in their vows. The practice has degenerated when the person's attempts to follow the six perfections have failed.

****

མདོར་ན་ས་ཕྱོགས་བྱི་དོར་ལེགས་པར་བྱ་ཞིང་ལེགས་པར་བརྒྱན་པར་བྱས་ནས་སྟོན་པའི་སྐུས་ཐོག་དྲངས་པའི་རྟེན་མང་དུ་བཤམ། ཕྱོགས་བཅུའི་རྒྱལ་བ་སྲས་བཅས་རྣམས་མངོན་སུམ་པ་ལྟ་བུར་དམིགས་ཏེ་དེ་དག་གི་ཡོན་ཏན་དྲན་པ་སྔོན་དུ་འགྲོ་བ་ཅན་གྱི་དད་པ་དྲག་པོས།

To put briefly, you should first sweep and clean the area well, and then decorate it. Then you should set out many holy images, with an image of the Teacher at their head. Try first then to feel an intense emotion of faith, which you can bring on by imagining that you can actually see the victorious Buddhas and their sons and daughters, come before you from every corner of the universe, and then concentrating upon their fine spiritual qualities.

བླ་མ་སེང་གེའི་ཁྲི་ལ་བཞུགས་པར་གསོལ་བ་ལ་ཆོ་ག་ནས་གསུངས་པ་ལྟར་སངས་རྒྱས་ཀྱི་འདུ་ཤེས་བྱ། མེ་ཏོག་དང་བདུག་པ་དང་སྤོས་དང་མར་མེ་ལ་སོགས་པ་བཟང་ལ་མང་བ་མཛེས་པར་བཤམ། ཕྱག་དང་བསྟོད་པ་སྔོན་དུ་འགྲོ་བས་མན་ངལ་དང་མཆོད་པ་རྣམས་སོ་སོར་དཀོན་མཆོག་དང་བླ་མ་ལ་བླ་མས་སློབ་མའི་བློ་ལེགས་པར་ཁྲིད་ཅིང་དབུལ་དུ་གཞུག་གོ །

With this feeling in mind, focus upon your Lama, seated upon a lion throne, and think of him or her as they are described in the ritual—as actually being the Buddha himself. Set forth excellent, lovely and plentiful offerings: flowers, and scents, and incense, lamps and all the rest. Make prostrations and then

recite verses of praise, followed by a mandala and offerings presented individually to each of the three Jewels, and to your Lama. The Lama should instruct the student well in the proper procedures, and show them how to carry out this ritual.

****

དེ་དག་གི་དོན་བསྡུས་ཏེ་སྡོམ་པ་ཉི་ཤུ་པར་གསུངས་པ་ནི།

།སངས་རྒྱས་སྲས་དང་བཅས་རྣམས་ལ།
།གུས་པས་ཕྱག་འཚལ་ཅི་ནུས་མཆོད།
།ཕྱོགས་དུས་ཀུན་ན་བཞུགས་པ་ཡི།
།བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་རྣམས་ཀྱི་ཁྲིམས།

།བསོད་ནམས་ཀུན་གྱི་གཏེར་གྱུར་གང་།
།དེ་ནི་བསམ་པ་དམ་པ་ཡིས།
།བླ་མ་སྡོམ་ལ་གནས་ཤིང་མཁས།
།ནུས་དང་ལྡན་ལས་བླང་བར་བྱ།

།དེ་ཚེ་དེ་ལ་དགེ་བའི་ཕྱིར།
།སངས་རྒྱས་སྲས་དང་བཅས་རྣམས་ཀྱིས།
།དགེ་བའི་ཐུགས་ཀྱིས་རྟག་པར་ཡང་།
།བུ་སྡུག་འདྲ་བར་དགོངས་པར་འགྱུར།

We may summarize all these points by quoting the *Twenty Verses on Vows:*

> Prostrate with reverence, offer as you are able
> To the enlightened Buddhas, and to their sons and daughters.
> Take upon yourself the code of every bodhisattva
> In every time, in every corner of the universe.
>
> This code is a mine of gold, every merit lies in it;
> With the highest of intentions, take it on yourself
> From a Lama keeping all these vows very well himself,
> One who is a master of them, one with ability.
>
> At that time, because of all the virtue that there is,
> The Buddhas of the victory, along with their sons and daughters
> Look on you forever, from the virtue of their hearts,
> As if you were their daughter, as if you were their son.

།ཞེས་པ་དེ་ཚིག་རྐང་དང་པོ་གཉིས་ནི་སྦྱོར་བའི་ཆོ་གའི་མཚོན་བྱེད་དོ། །དེ་ནས་དྲུག་ནི་བླང་བྱ་དང་ལེན་པའི་བསམ་པ་དང་བླང་བའི་ཡུལ་སྟོན་པ་ཡིན་ལ། དེ་ནས་རྐང་པ་བཞི་ནི་ཕན་ཡོན་གྱིས་གཟེངས་བསྟོད་པ་སྟེ་མཇུག་ཆོག་གི་མཚོན་བྱེད་དོ།

The first two lines here represent the entire process of the preparation stage of the ritual for taking the bodhisattva vows. The next six lines describe what you should take, and the motivation for doing so, and then the person from whom you should take these vows. The final four lines show how you uplift the candidate by speaking of the great benefits of the vows, which is meant to represent the concluding stage of the ceremony.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Four: The Root Vows, Part One

The following selection is taken from the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (c. 1835).*

༄།གཉིས་པ་ཐོབ་པ་མི་ཉམས་པ་བསྲུང་ཚུལ་ནི།

Ways for those who have received these vows
to keep them, and prevent their decline

བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་དགོངས་འགྲེལ་དང་བཅས་པ་ལ་མཁས་པའི་བཤེས་གཉེན་དམ་པ་ཚུལ་བཞིན་དུ་བསྟེན་ནས་བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་བྱའི་གནས་རྣམས་ཤེས་པར་བྱ་ཞིང་། ཁྱད་པར་རྩ་ལྟུང་བཅོ་བརྒྱད་དང་། ཉེས་བྱས་ཞེ་དྲུག་སོགས་ཤེས་པར་བྱ་དགོས་ཤིང་།

Next we describe ways for those who have received the bodhisattva vows to keep them, and prevent their decline. You must first submit yourself, in the proper way, to a holy spiritual guide, one who is learned in the scriptures of the bodhisattva way, and in the commentaries which explain the true intent of these scriptures. Then you must educate yourself in all the various bodhisattva precepts. You should especially learn the eighteen root downfalls, the forty-six secondary offenses, and so on.

༄།དང་པོ་རྩ་ལྟུང་བཅོ་བརྒྱད་ནི།

The eighteen root downfalls

We begin then with the eighteen root downfalls:

རྙེད་པ་དང་བཀུར་སྟི་ལ་ཆགས་ནས་རང་ལ་བསྟོད་ཅིང་། གཞན་ཡོན་ཏན་ཅན་ལ་སྨད་ན་བདག་བསྟོད་གཞན་སྨོད་ཀྱི་རྩ་ལྟུང་།

(1) *The root downfall of praising yourself, and criticizing others.*

You commit this when, out of attachment to gain or honor, you praise yourself, and criticize others who in actuality possess good qualities. This can be divided into two separate root downfalls, those of praising oneself and of criticizing others.

འདི་ལ་དབྱེ་ན་བདག་བསྟོད་གཞན་སྨོད་ཀྱི་རྩ་ལྟུང་གཉིས། སྡུག་བསྔལ་བ་དང་། མགོན་མེད་པ་དག་ལ་རང་གི་ཆོས་དང་ནོར་སྟེར་བའི་འོས་ཡོད་ཀྱང་། སེར་སྣའི་དབང་གིས་མི་སྟེར་ན་ཆོས་ནོར་མི་སྟེར་བའི་རྩ་ལྟུང་། འདི་ལ་དབྱེ་ན་ཆོས་དང་ནོར་མི་སྟེར་བའི་རྩ་ལྟུང་གཉིས།

(2) *The root downfall of failing to give Dharma or material assistance*

You commit this in a situation where you should be giving the Dharma that you know, or the material things that you own, to those who are suffering, to those who have no protector. Instead though you fail to give them these things, due to feelings of possessiveness. This can be divided into the two root downfalls of failing to give the Dharma and of failing to give material assistance.

གཞན་གྱིས་རང་ལ་བཟོད་པ་གསོལ་བ་སོགས་ཤད་སྦྱང་ཚུལ་མཐུན་བྱས་ཀྱང་མི་ཉན་པར་ཁྲོ་བའི་ལུས་ངག་གིས་འཚེ་བ་སྣ་ཚོགས་བྱས་ན་བཤགས་ཀྱང་མི་ཉན་པར་གཞན་ལ་འཚོག་པའི་རྩ་ལྟུང་། འདི་ལ་དབྱེ་ན་འཚོག་པ་དང་ཤད་སྦྱང་མི་ལེན་པའི་རྩ་ལྟུང་གཉིས།

(3) *The root downfall of failing to accept someone's apology, and striking another*

You commit this when someone comes to you in the appropriate manner and explains themselves in some way, such as asking your forgiveness or the like. Instead though you remain angry and commit various kinds of harm towards

them physically or verbally. This can be divided into the two root downfalls of striking another and of not accepting a person's explanation of themselves.

བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་ལ་འདི་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་གསུངས་པ་མ་ཡིན་ཞེས་སྤངས་ནས། ཆོས་ལྟར་སྣང་ལ་རང་ཉིད་དགའ་ཞིང་གཞན་ལ་སྟོན་ན་ཐེག་ཆེན་སྤོང་ཞིང་དམ་ཆོས་ལྟར་སྣང་སྟོན་པའི་རྩ་ལྟུང་། འདི་ལ་དབྱེ་ན་ཐེག་ཆེན་སྤོང་བ་དང་། །དམ་ཆོས་ལྟར་སྣང་སྟོན་པའི་རྩ་ལྟུང་གཉིས།

(4) *The root downfall of giving up the greater way, and teaching false dharma*

You commit this when you give up the scriptures of the bodhisattva way, saying: "These were not spoken by the Buddha." Then you take pleasure in some false dharma yourself, and teach it to others as well. This can be divided into the two root downfalls of giving up the greater way and of teaching false dharma.

དཀོན་མཆོག་ལ་བསྔོས་པའི་རྫས། རང་མི་དབང་བ་ཤེས་བཞིན་དུ། རང་གི་ཆེད་དུ་རང་ངམ། རང་གིས་བཅོལ་བའི་རྐུ་འམ། ཕྲོག་གམ། ཐབས་ཀྱིས་བླངས་ཏེ་ཐོབ་པ་ན་དཀོན་མཆོག་གི་དཀོར་ཕྲོག་པའི་རྩ་ལྟུང་། འདི་ལ་དབྱེ་ན་དཀོན་མཆོག་གསུམ་སོ་སོའི་དཀོར་ཕྲོག་པའི་རྩ་ལྟུང་གསུམ།

(5) *The root downfall of stealing what belongs to the Jewels*

You commit this in the following way. There is some material wealth or object which has been dedicated to the Three Jewels. Although you have no right to do so, you intentionally take the thing for yourself. You do so either by yourself or by having someone else do it for you, and by any of the various ways: thieving in stealth, robbing by force, or taking away through some clever means. The downfall is complete when you obtain the thing. This can be divided into three different root downfalls, one each for stealing what belongs to each one of the three different Jewels.

ལམ་གྱི་ཆ་ཡོངས་རྫོགས་སྟོན་པའི་ཐེག་པ་གསུམ་གྱི་སྡེ་སྣོད་ལ་འདི་སངས་རྒྱས་ཀྱི་གསུང་མ་ཡིན་ཞེས་སྐུར་པ་བཏབ་ན། དམ་ཆོས་སྤོང་བའི་རྩ་ལྟུང་། འདི་ལ་དབྱེ་ན་

ཐེག་པ་གསུམ་གྱི་སྡེ་སྣོད་གསུམ་སྤངས་པའི་རྩ་ལྟུང་གསུམ།

(6) *The root downfall of giving up the highest Dharma*

You commit this when you discount the scriptural collections of the three ways, which present each and every aspect of the path, by saying "This is not the word of the Buddha." This can be divided into three different root downfalls, one each for giving up the respective scriptural collections of each of the three ways.

རབ་ཏུ་བྱུང་བ་ཚུལ་ཁྲིམས་དང་ལྡན་མི་ལྡན་གང་ཡང་རུང་བ་ལ་གནོད་སེམས་ཀྱིས་ངུར་སྨིག་ཕྲོག་པ། བརྡེག་པ། བཙོན་རར་འཇུག་པ། རབ་བྱུང་ལས་ཕབ་པ་སོགས་བྱས་ན། ངུར་སྨིག་ཕྲོག་པ་སོགས་དང་རབ་བྱུང་ལས་ཕབ་པའི་རྩ་ལྟུང་། འདི་ལ་དབྱེ་ན་ངུར་སྨིག་ཕྲོག་པ་བཅས་དང་། རབ་བྱུང་ལས་ཕབ་པའི་རྩ་ལྟུང་གཉིས།

(7) *The root downfall of taking away the golden robes, and the rest, and removing someone from the status of an ordained person*

You commit this when you take an ordained person, whether they be one who is maintaining their morality or not, and take away their golden robes, or beat them, or incarcerate them; or else remove them from the status of being ordained. This can be divided into the two root downfalls of taking away a person's golden robes or the rest, and of removing a person from the status of an ordained person.

ཕ་དང་། མ་དང་། དགྲ་བཅོམ་པ་བསད་པ། དགེ་འདུན་གྱི་དབྱེན་བྱེད་པ། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ལ་ངན་སེམས་ཀྱིས་ཁྲག་འབྱིན་པ་སྟེ་ལྔ་པོ་འདི་གང་རུང་བྱས་ན། མཚམས་མེད་བྱེད་པའི་རྩ་ལྟུང་།

(8) *The root downfall of committing an immediate misdeed*

You commit this when you commit any one or combination of the following: killing your father, killing your mother, killing an enemy destroyer, creating a schism in the Sangha, or drawing blood from One Thus Gone with evil intent. This can be divided into five separate root downfalls, corresponding to each of the five immediate misdeeds.

འདི་ལ་དབྱེ་ན་མཚམས་མེད་ལྔའི་རྩ་ལྟུང་ལྔ། ལས་འབྲས་དང་། སྐྱེ་བ་སྔ་ཕྱི་སོགས་མེད་དོ་ཞེས་འཛིན་ན། ལོག་པར་ལྟ་བ་འཛིན་པའི་རྩ་ལྟུང་།

(9) *The root downfall of holding wrong views*

You commit this when you hold to ideas such as "There is no relation between the deeds we commit and the consequences we experience," or "There are no past or future lives," or anything of the like.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Five: The Root Vows, Part Two

The following selection is taken from the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (c. 1835), ff. 17A-18A.*

གྲོང་དང་གྲོང་ཁྱེར་དང་། ལྗོངས་དང་། ཡུལ་འཁོར་གང་རུང་འཇིག་པར་བྱས་ན། གྲོང་སོགས་འཇོམས་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༠། འདི་ལ་དབྱེ་ན་གྲོང་སོགས་འཇོམས་པའི་རྩ་ལྟུང་བཞི།

(10) *The root downfall of destroying towns and such*

You commit this when destroy towns, or cities, or whole areas, or entire countries. This can be divided into the four different root downfalls of destroying towns, and then each of the rest.

སྟོང་ཉིད་སྟོན་པའི་སྣོད་དུ་མི་རུང་ཞིང་། རྫོགས་བྱང་དུ་སེམས་བསྐྱེད་པ་དང་ལྡན་པའི་སེམས་ཅན་ལ་སྟོང་ཉིད་བསྟན་པས་སྐྲག་ནས་སེམས་བསྐྱེད་ལས་ལོག་སྟེ་ཐེག་དམན་གྱི་སེམས་བསྐྱེད་ན་བློ་མ་སྦྱངས་པ་ལ་སྟོང་ཉིད་བསྟན་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༡།

(11) *The root downfall of teaching emptiness to a person who is not yet mentally prepared*

You commit this with a person who has not yet reached a level where he or she can absorb the teachings on emptiness, and yet who has been able to develop the wish to achieve total enlightenment. The downfall is completed when, as a result of your teaching them emptiness, they become frightened—in such a way that they turn back from their wish to achieve full enlightenment, and develop instead a wish to achieve the goals of the lower way.

རྫོགས་བྱང་དུ་སེམས་བསྐྱེད་པ་ལ་ཁྱོད་ཕྱིན་དྲུག་ལ་སྤྱད་པ་དང་། སངས་རྒྱ་བ་མི་ནུས། ཉན་རང་གི་སེམས་བསྐྱེད་ན་འཁོར་བ་ལས་གྲོལ་བར་འགྱུར་ཞེས་སྨྲ་བས་ཡུལ་དེ་རྫོགས་བྱང་དུ་སེམས་བསྐྱེད་པ་ལས་ལོག་ན། རྫོགས་བྱང་ལས་ལྡོག་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༢།

(12) *The root downfall of causing a person to turn back from total enlightenment*

Committing this begins when you say the following to a person who has already developed the wish to achieve total enlightenment:

> You will never be able to carry out the six perfections, and actually reach Buddhahood. If you strive instead for the goals of the listeners and self-made Buddhas, then you will manage to liberate yourself from the circle of suffering life."

When because of your talking this way the person turns back from his or her wish to achieve full enlightenment, the downfall is complete.

སོ་ཐར་གྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ལ་ཚུལ་བཞིན་དུ་གནས་པ་ལ་སོ་ཐར་ཚུལ་ཁྲིམས་དག་པས་ཅི་ཞིག་བྱ། རྫོགས་བྱང་དུ་སེམས་བསྐྱེད་ལ། ཐེག་ཆེན་ལྷོགས་ཞེས་དང་། སྒོ་གསུམ་གྱི་ཉེས་སྤྱོད་ཐམས་ཅད་འགག་པར་འགྱུར་ཞེས་སྨྲ་བས་ཡུལ་དེ་སོ་ཐར་གྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ལས་ལོག་པ་ན། སོ་ཐར་སྤངས་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༣།

(13) *The root downfall of causing a person to give up the morality of freedom*

You commit this with a person who is keeping properly the morality of individual freedom. You say to him or her, "What's the use of keeping the morality of freedom pure? You should rather develop the wish to achieve full enlightenment—you should come over to the greater way." And then you say, "If you do so, you'll be able to stop each and every bad deed committed through any of the three doors of expression."

When because of your talking this way the person turns away from the morality of individual freedom, the root downfall is completed.

ཉན་རང་གི་ཐེག་པ་ལ་ཇི་ཙམ་བསླབ་ཀྱང་ཉོན་མོངས་མ་ལུས་པ་སྤོང་མི་ནུས་ཞེས་སྐུར་པ་བཏབ་སྟེ། ཉན་རང་གི་རྟོགས་པས་འཁོར་བ་ལས་མི་གྲོལ་བར་འཛིན་ན། སློབ་པའི་ཐེག་པས་ཆགས་སོགས་སྤོང་མི་ནུས་པར་འཛིན་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༤།

(14) *The root downfall of holding that a person cannot eliminate desire and the rest by following the way of the learner*

You commit this when you hold that the realizations of listeners and self-made Buddhas could never liberate a person from the circle of suffering life: you discount the lesser way, saying "Regardless of how much a person might train himself in the ways of the listeners and the self-made Buddhas, he could never thereby eliminate the mental afflictions in their entirety."

རང་ཉིད་རྙེད་བཀུར་ལ་ཆགས་པས་ཐེག་ཆེན་འདོན་པ། ཀློག་པ། སྟོན་པ་སོགས་བྱེད་བཞིན་དུ་བདག་ནི་རྙེད་བཀུར་སོགས་ལ་མི་བལྟ་བའི་ཐེག་ཆེན་པ་ཡིན་གྱི། གཞན་ནི་མ་ཡིན་ནོ་ཞེས་བསྟོད་སྨད་སོ་སོར་སྨྲས་པ་ན། ཚིག་བཅད་རྒྱུ་ཡིས་གཞན་སྨད་པའི་རྩ་ལྟུང་། རྩ་ལྟུང་འདི་རྩ་ལྟུང་དང་པོ་བདག་བསྟོད་གཞན་སྨོད་ཀྱི་རྩ་ལྟུང་དུ་འདུ་བས་ལོགས་སུ་མ་བགྲང་བར་གསུངས།

The root downfall of criticizing someone else due to one's desire for the adulation of others

With this root downfall you are reciting teachings of the greater way, or reading them, presenting them to others, or anything of the like, all out of an attachment to material gain or the respect of others. At the same time though you claim, "I am a practitioner of the greater way who has no concern for material gain, the respect of others, or any such thing. That other person though is not this way at all." The downfall is complete when you have expressed the praise on one hand, and the criticism on the other.

It is stated that, since this root downfall is subsumed by the first downfall—that of praising oneself and criticizing others—it should not be counted as a separate downfall.

རང་གིས་སྟོང་ཉིད་མངོན་སུམ་དུ་མ་རྟོགས་ཀྱང་། གཞན་ལ་སྟོང་པ་ཉིད་བསྟན་ནས།

ཁྱོད་ཀྱི་འདི་བསྒོམས་ཤིག་དང་། སྟོང་པ་ཉིད་མངོན་སུམ་དུ་རྟོགས་པར་འགྱུར་བས་ཁོ་བོ་དང་འདྲ་བར་འགྱུར་རོ་ཞེས་སྨྲས་པས། ཕ་རོལ་གྱིས་དོན་གོ་ན་ལོག་པ་ཉིད་སྨྲ་བའི་རྩ་ལྟུང་༡༥།

(15) *The root downfall of professing the complete opposite*

You commit this as follows. In actuality, you have yet to perceive emptiness directly. Nonetheless you teach the subject of emptiness to others and say, "Meditate as I have taught you, and you will come to see emptiness; then you'll be just like me." The downfall is completed as soon as the other person grasps the meaning of your words.

རྒྱལ་པོ་དང་བློན་པོ་སོགས་ཀྱིས་དཀོན་མཆོག་གི་དཀོར་རམ། དགེ་འདུན་དང་། དགེ་སློང་ལ་ཆད་པ་བཅད་པའི་ཡོ་བྱད་དེ། རང་ལ་ཕུལ་བའི་ཚེ་བླངས་ཏེ་ཐོབ་པ་ན་དཀོན་མཆོག་གི་དཀོར་བྱིན་པ་ལེན་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༦།

(16) *The root downfall of accepting what belongs to the Jewels when someone presents it to you*

Suppose a king and his minister or any such official is exacting some punishment, and has taken an object that belongs to the Jewels, or to the Sangha, or to an individual monk. And suppose that they offer it to you. You commit this downfall when you accept the thing, and come into possession of it.

ཞི་གནས་ལ་མཉམ་པར་འཇོག་པའི་བསམ་གཏན་པ་སོ་སྐྱེ་ལ་སྡང་བའི་བསམ་པས་དེ་དག་གི་ལོངས་སྤྱོད་རྣམས་ལེན་ནས། ཁ་ཏོན་པ་རྣམས་ལ་བྱིན་པ་ན་ཞི་གནས་འདོར་བ་བྱ་ཞིང་བསམ་གཏན་པའི་ལོངས་སྤྱོད་ཁ་ཏོན་པ་ལ་བྱིན་པའི་རྩ་ལྟུང་༡༧།

(17) *The root downfall of rejecting the practice of quietude, and giving the possessions of meditators to those whose practice is recitation*

You commit this as follows. Out of feelings of dislike for them, you take away the possessions of meditators who are average people engaged in balanced meditation on quietude. Then you give these possessions to persons whose practice is recitation.

བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་གཏོང་ན། བྱང་ཆུབ་སེམས་འདོར་གྱི་རྩ་ལྟུང་༡༨།

(18) *The root downfall of discarding the wish for enlightenment*

You commit this if you ever give up the wish for enlightenment.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Six: The Four Chains, Restoring the Vows, and How the Vows are Lost

The following reading is taken from the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (early 19th Century), a tutor of His Holiness the Tenth Dalai Lama.*

རྩ་ལྟུང་འདི་དང་། རྩ་ལྟུང་དགུ་པ་ལོག་པ་ལྟ་བ་འཛིན་པའི་རྩ་ལྟུང་གཉིས་སྐྱེ་བ་ལ་ཀུན་དཀྲིས་ཚང་མི་དགོས་ཤིང་།

In the case of two of the root downfalls—that is, with this last one and also with the ninth, where you hold to wrong views—it is not necessary for all four of the "binding" mental afflictions to be present in order for a root downfall to occur.

གཞན་རྩ་ལྟུང་བཅུ་དྲུག་ལ་ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོ་སྟེ་བཞི་ཚང་དགོས་པས། ཀུན་དཀྲིས་བཞི་ནི། ཉེས་སྤྱོད་དེ་ལ་ད་དུང་སྤྱོད་འདོད་པ། ངོ་ཚ་ཁྲེལ་ཡོད་མེད་པ། དགའ་ཞིང་མགུ་བ། ཉེས་དམིགས་སུ་མི་བལྟ་བ་སྟེ་བཞི།

With the other sixteen root downfalls though there must be what we call a "major" instance of the binding mental afflictions. For an instance of the binding mental afflictions to be "major," all four must be present. These four binding mental afflictions are as follows:

(1) A desire to commit still more of the particular wrong deed;

(2) A lack of any shame or consideration;

(3) A sense of enjoyment, and satisfaction; as well as

(4) Failing to consider one's deed as something wrong.

ཕྱི་མ་འདིའི་སྟེང་དུ་དང་པོ་གསུམ་ཚང་ན་ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོ། ཕྱི་མ་འདིའི་སྟེང་དུ་དང་པོ་གསུམ་ལས་གཉིས་ཙམ་དང་། གཅིག་ཙམ་དང་། ཕྱི་མ་ཁོ་རང་ཙམ་ལ་ཟག་པ་འབྲིང་དང་། དང་པོ་གསུམ་ལ་ཟག་པ་ཆུང་ངུ་ཡིན་ནོ།

If one possesses the fourth mental affliction, and on top of it the first three as well, then this is a "major" instance of the binding mental afflictions. There are other cases where one possesses the fourth affliction and in addition to it only two of the first three, or else only one of these three, or perhaps no more than the fourth on its own. All these cases are said to represent a "medium" impurity. The first three are said to be a "lesser" impurity.

།རྩ་ལྟུང་བཅུ་དྲུག་པོ་དེའི་གཞི་ལ་ཞུགས་ཀྱང་ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོ་མ་ཚང་ན་ཟག་པ་ཆུང་འབྲིང་གིས་བསྡུས་པའི་ལྟུང་བ་ཡིན་པས་དེ་རྣམས་རྩ་ལྟུང་དེའི་སྡེར་གཏོགས་པའི་ཉེས་བྱས་སོ།།

A person can be engaged in a basic form of one of the sixteen root downfalls and yet, should the requirement of a "major" instance of the binding mental afflictions not be filled, he or she is only committing a kind of downfall subsumed by a lesser or medium level of impurity. Such a person then would only be performing a secondary offense categorized in the collection of root downfalls.

****

༄།གསུམ་པ་ཉམས་ན་ཕྱིར་བཅོས་ཚུལ་ནི།

How to restore the vows, should they happen to decline

ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོ་ཚང་བའི་རྩ་ལྟུང་ངམ། སྨོན་སེམས་གཏོང་བ། ལོག་ལྟ་བྱུང་བ་ལྟ་བུ་ལ་སྡོམ་པ་སླར་བསླང་དགོས་ཤིང་།

This brings us to the third part in our presentation on the vows of the bodhisattva, which concerns how to restore them, should they happen to decline. Any time you commit one of the root downfalls and a "major" instance of the binding mental afflictions has occurred, or else when something happens like giving up the prayer for the wish for enlightenment or developing wrong views, you must take the vows over again.

ཟག་པ་འབྲིང་གི་ཉེས་བྱས་རྣམས། གསུམ་ཡན་ཆད་ལ་བཤགས་པ་དང་། ཟག་པ་ཆུང་ངུའི་ཉེས་བྱས་དང་། ཉེས་བྱས་ཞེ་དྲུག་སོགས་གང་ཟག་གཅིག་གི་མདུན་དུ་བཤགས་པར་བྱ་ཞིང་།

Whenever you commit offenses that involve a medium level of impurity, you should confess them before a group of three or more persons. Whenever you commit offenses involving a lesser level of impurity, or else any of the forty-six secondary offenses or anything of the like, then you should confess them before a single person.

དེ་དག་ལས་གཞན་པའི་ཉེས་བྱས་གཅིག་ལ་སོགས་པའི་མདུན་དུ་བཤགས་ན་རབ་དང་། དེ་མིན་རྒྱལ་བ་སྲས་བཅས་ཀྱི་མདུན་དུ་བཤགས་པར་མོས་ཏེ་རྟེན་གྱི་དྲུང་དུ་བཤགས་པར་བྱ་ཞིང་།

Any time you commit any other offenses, the best thing you can do is to confess it before a single person, and so on. If you can't do that, then you should confess before an altar with representations of the body, speech, and mind of the Buddha, with a strong feeling that you are performing your confession in the presence of the victorious Buddhas, along with their bodhisattva sons and daughters.

སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད། ལྟུང་བཤགས། སྤྱི་བཤགས། རྡོར་སེམས་བསྒོམས་བཟླས་སོགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་བཤགས་པར་ཡང་བྱའོ།།

You should also confess and purify yourself through the practices of going for refuge and praying to develop the wish for enlightenment, performing a confession of downfalls, a general confession, meditation and recitation on the practice of the Warrior of Diamond, and so on.

བཤགས་པ་སྔ་ཕྱི་འདི་རྣམས་ཀྱི་ཚེ་གཉེན་པོ་སྟོབས་བཞི་ཚང་བའི་སྒོ་ནས་བཤགས་དགོས་ཤིང་…།

Whenever you perform any of the confessions mentioned throughout here you must do so with all four of the antidote forces complete. . .

****

The following selections are taken from the Highway for Bodhisattvas, *by Je Tsongkapa (1357-1419), ff. 627, 638-641, 645, and 647-8.*

མདོར་ན་ཕམ་པ་གཅིག་བྱུང་ན་ཡང་ཚེ་དེ་ལ་ས་དང་པོ་ཐོབ་པ་མི་སྲིད་ཅིང་དེ་དང་ཉེ་བའི་རྒྱུ་ཚོགས་རྒྱ་ཆེན་པོ་སྔར་ཡོད་འཕེལ་བ་དང་སྔར་མེད་སྐྱེད་པའི་སྐལ་བ་མེད་ན་ཕམ་པ་ཡང་དང་ཡང་དུ་བྱུང་ན་ལྟ་ཅི་སྨོས།

We may summarize these points as follows. If a person commits even one of the "defeats" [root downfalls], it is impossible for him or her to attain the first bodhisattva level within the same life. One also loses the spiritual fortune to see the close cause of this attainment, the great collection of virtue necessary to reach the first bodhisattva level, increase in its power (for whatever amount one has already collected) or occur in the first place (for whatever amount one has yet to collect). I need not mention then what happens when you commit these defeats over and over again.

དེའི་ཕྱིར་ཕམ་པ་བྱུང་ཡང་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་བླང་དུ་ཡོད་པས་སྙམ་དུ་མི་བསམ་པར་རྩ་ལྟུང་གིས་གཏན་མ་གོས་པ་ལ་སྲོག་བསྡོས་བྱའོ།

Therefore you must never think to yourself: "Well, even if I did commit one of the defeats, it doesn't matter, I could take my bodhisattva vows over again." Rather you must, at the cost of your very life, avoid ever being defiled by a root downfall of the vows.

****

མདོར་ན་རྩ་ལྟུང་བྱུང་བའི་དེ་མ་ཐག་ཡན་ཆད་དུ་སྨོན་སེམས་དང་མ་བྲལ་ན་སེམས་དེའི་མཐུས་རྩ་ལྟུང་བྱུང་ཡང་ལྟུང་བ་དེ་སྡོམ་པ་སླར་སྐྱེ་བ་ལ་གེགས་བྱེད་དུ་སྐྱེ་མི་ནུས་ལ་བྲལ་ན་དེའི་ནུས་པ་འགོག་བྱེ ད་མེད་པས་སླར་གསོར་མི་རུང་ཞེས་པའོ།

Again we can summarize as follows. Suppose you commit a root downfall, but from the point just after you do so, and on, you do not lose your wish for enlightenment in the form of a prayer. The power of this kind of wish then prevents the fact that you have committed a root downfall from acting as a block that would stop the vows from ever growing again in you. If you lack

this kind of wish though there would be nothing to block the power of the root downfall, and this would make your vows something that you could not restore. This is the point of the quotation.

****

གལ་ཏེ་ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོར་འགྱུར་བ་ལ་དགག་པའི་སྒོ་ནས་ངོ་ཚ་ཁྲེལ་ཡོད་མ་སྐྱེས་པ་དང་ཉེས་དམིགས་སུ་མི་ལྟ་བ་གཉིས། སྒྲུབ་པའི་སྒོ་ནས་ཕྱི་མ་ལ་སྤྱོད་འདོད་དང་མགུ་ཞིང་དགའ་བ་གཉིས་ཚང་བ་དགོས་ན་མེད་པ་གཉིས་གང་ནས་གཟུང་སྟེ་གང་གི་བར་དུ་མེད་པ་དང་ཡོད་པ་གཉིས་ཀྱང་གང་ནས་གཟུང་ཏེ་གང་བར་དུ་ཡོད་པ་དགོས་ཞེ་ན།

One may ask the following question:

> You've said that, for a major instance of the "chains" to occur, the following case must hold. As for the aspect where something is missing, there must then be a failure for the emotions of shame and consideration to occur, and one must not consider his or her actions something wrong. As for the aspect where something is present, there must a desire to repeat the action in the future, and also pleasure and gladness with what one has done. Both of these aspects must be complete. From what point up to what point must the two lacks of something be, and from what point up to what point must the two occurrences of something be?

འདི་ལ་མེད་པ་གཉིས་ནི་ཀུན་སློང་བྱུང་བ་ནས་བརྩམས་ཏེ་དངོས་གཞི་རྫོགས་པའི་དེ་མ་ཐག་ཡན་ཆད་དུ་མེད་པ་རྒྱུན་ཆགས་པ་དགོས་ཀྱི་བར་དེ་དག་ཏུ་ངོ་ཚ་ཤེས་པའམ་ཁྲེལ་ཡོད་པའམ་ཉེས་དམིགས་སུ་ལྟ་བ་གང་རུང་ཞིག་བྱུང་བ་ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོའི་ཡན་ལག་མི་ཚང་ངོ་།

As for the two lacks of something, they must be continual from the point where one intends to do the action on through to the end of the actual commission of the deed. If though during this interval one feels any sense of shame or consideration, or else during this same interval considers his act to be wrong, then the necessary components of a major instance of the "chains" are not complete.

།དེ་བཞིན་དུ་ཡོད་པ་གཉིས་ཀྱང་དུས་དེ་དག་གང་རུང་དུ་བྱུང་ནས་དངོས་གཞི་རྫོགས་པའི་དེ་མ་ཐག་ཡན་ཆད་དུ་ཡིད་དེ་དག་ལས་མ་ལོག་པ་དགོས་ཀྱི་རིགས་འདྲ་བར་མ་ཆད་དགོས་ན་ཧ་ཅང་ཐལ་ལོ།

The case is similar for the two thoughts that must be present. They must occur during the same interval, and on from the completion of the commission of the deed on, in such a way that they are not stopped. It would be too much to say though that they had to occur in one's mind in an unbroken stream throughout this whole period.

****

དེ་ཡང་སྤྱིར་སོ་ཐར་ཐེག་པ་ཆེ་ཆུང་གཉིས་ཀའི་རྟེན་ལ་ཡོད་པས་སོ་ཐར་ལ་ཐེག་པ་ཆེ་ཆུང་གཉིས་སུ་ཡོད་ཀྱང་སོ་ཐར་གྱི་བཅས་པ་གང་ལ་མཛད་པའི་གདུལ་བྱའི་གཙོ་བོ་ནི་ཐེག་དམན་གྱི་གང་ཟག་གོ །ཐེག་དམན་གྱིས་ནི་ཚེ་དེ་ལ་དགྲ་བཅོམ་ཐོབ་པར་ནུས་མི་ནུས་གང་ཡིན་ཡང་ཚེ་དེ་ལ་ཟག་པ་ཟད་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་དུ་བསམ་པའི་གོ་ཆ་ཆེན་པོ་བགོས་ནས་མགོའམ་གོས་ལ་མེ་ཤོར་བ་གསོད་པ་ལ་བརྩོན་པ་ལྟ་བུའི་ཉོན་མོངས་སྤོང་བའི་བརྩོན་འགྲུས་རྩམ་དགོས་སོ།

Now generally speaking, the freedom vows can be had by persons of both the greater way and the lesser one, and so we can say that there are both greater-way and lesser-way vows of freedom. The disciples for whom these rules were primarily instituted though are persons of the lesser way. Whether or not those of the lesser way actually manage to attain the level of an enemy destroyer in this life, they must still don the armor of the great intention, in order to eliminate the impurities during their life; they must put forth a mighty effort to eliminate their mental afflictions, with the same effort they would apply in trying to extinguish the flames if their hair or clothes were to catch on fire.

།དེས་ན་སྡོམ་པ་ལེན་པ་ཡང་ཚེ་དེ་ལ་ཟག་པ་ཟད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་དུ་ཡིན་པ་ལ། གལ་ཏེ་ཕམ་པ་འཆབ་བཅས་བྱུང་ན་དེས་སྐྱེ་བ་དེ་ལ་ཟག་པ་ཟད་པ་འཐོབ་མི་སྲིད་པར་བྱེད་

པས་སྡོམ་པ་བླངས་པའི་དགོས་པའི་གཙོ་བོ་གཏན་ལྡོག་ལ།

And so when they take their vows they are doing so in order to eliminate all the impurities. If they were to commit one of the defeats, and if they concealed the fact, then this would prevent them from ever attaining the elimination of all their impurities in this life. The main purpose of their taking their vows then would be totally lost.

བྱང་སེམས་ལ་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པའི་དབང་དུ་བྱས་པའི་རྩ་ལྟུང་བྱུང་ཡང་སྡོམ་པ་མནོས་པའི་དགོས་པའི་གཙོ་བོ་མི་ལྡོག་པ་ནི་ཕྱིར་བཅོས་སུ་རུང་མི་རུང་གི་རྒྱུ་མཚན་དུ་གཟུང་...

It is not the case though that the main purpose for a bodhisattva to take his or her bodhisattva vows is lost even should he or she commit a root downfall of these vows. This then is the real reason why one of these two types of vows can be restored, and the other not. . .

****

འདི་ལ་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་འབུལ་ན་ནི་སེམས་ཅན་མཐའ་ཡས་པའི་ཕན་བདེ་སྒྲུབ་པར་ཁས་བླངས་ནས་སྡོམ་པ་གཏུང་བ་བཅད་པས་ངན་འགྲོར་ལྟུང་ནས་ཡུན་རིང་དུ་འཁྱམ་དགོས་ཏེ། སེམས་ཅན་གཅིག་གི་བདེ་བ་བཤིག་པ་ལ་ཡང་ངན་འགྲོར་འགྲོ་དགོས་ན་ལུས་ཅན་མཐའ་དག་གི་བདེ་བ་བཤིག་ན་སྨོས་སུ་མེད་པའི་ཕྱིར་རོ་ཞེས་རྒྱུ་མཚན་དུ་མས་བསྒྲུབས་པའི་ཕྱིར་རོ།

Concerning this point, suppose someone gives back his or her bodhisattva vows. He or she has first agreed to accomplish the help and happiness of an infinite number of living beings, and then stopped keeping their vows altogether. As a result they will fall to the lower births, and then be forced to wander there for a very long time; for if one must pass to the lower realms for destroying the happiness of even a single living creature, what need is there to mention what happens when you destroy the happiness of a limitless number of beings? For this and many other reasons is the point above proven.

****

རྒྱུ་མཚན་དེ་རྣམས་ནི་སྨོན་སེམས་བཏང་བ་དང་དེ་མ་བཏང་ཡང་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སྤྱོད་པའི་ཁུར་ཁྱེར་བའི་ཡི་དམ་བཏང་བ་གཉིས་འདྲ་བ་ཡིན་པས་རྣམ་པ་ཐམས་ཅད་དུ་དབུལ་དུ་མི་རུང་ངོ་། །དེའི་ཕྱིར་ལེགས་པར་བརྟགས་ནས་བླང་དགོས་ཏེ་གཞན་དུ་ན་ཉེས་དམིགས་ཤིན་ཏུ་ཆེ་བ་...

The above reasons all relate to a case where one gives up the wish for enlightenment in the form of a prayer; and even if one were not to give it up, yet still gave up the great pledge of taking on oneself the deeds of a bodhisattva, it would be nearly the same thing. Therefore it is totally wrong to give back one's vows. Thus too one should consider everything very carefully before one even takes on the vows, for it is very grave if one goes wrong.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Seven: Secondary Offenses against Giving and Morality for Collecting Goodness

The following reading is taken from folios 18a-19b of the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (early 19th Century), a tutor of His Holiness the Tenth Dalai Lama.*

༄། །གཉིས་པ་ཉེས་བྱས་ཞེ་དྲུག་ནི། དཀོན་མཆོག་གསུམ་གང་རུང་ལ་ལུས་ཀྱིས་ཕྱག། ངག་གིས་བསྟོད་པ། ཡིད་ཀྱིས་དད་པ་སྟེ་སྒོ་གསུམ་གྱིས་མཆོད་པ་མ་བྱས་པར་ཞག་གཅིག་འདས་ན། དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་སྒོ་གསུམ་གྱིས་མ་མཆོད་པའི་ཉེས་བྱས་༡།

The forty-six secondary offenses

Here next we will explain the forty-six different secondary offenses against the vows of a bodhisattva.

(1) *The secondary offense of failing to make offering to the Jewels through the three doors of expression*

You commit this when a single period of 24 hours passes, and you have not yet made offering to any one or combination of the Three Jewels by means of the three doors of expression; that is, through bowing down with your body, and praising with your words, and admiring with your thoughts.

རང་ཉིད་འདོད་པ་ཆེ་བ་ཆོག་མི་ཤེས་པ་བསྙེན་བཀུར་ལ་ཆགས་པ་སོགས་འགོག་པར་མི་བྱེད་ན། འདོད་པའི་སེམས་ཀྱི་རྗེས་སུ་འཇུག་པའི་ཉེས་བྱས་༢།

(2) *The secondary offense of allowing thoughts of desire to go on*

You commit this when you fail to try to stop a thought that comes up in yourself such as an inordinate desire for an object, or not being satisfied with what you have, an attachment to having others pay you honor, or anything of the like.

བྱང་སེམས་བསླབ་པ་རྒན་པ་ཡོན་ཏན་དང་ལྡན་པ་བཀུར་སྟི་བྱ་འོས་པ་ལ། བཀུར་སྟི་
སོགས་གུས་པར་མ་བྱས་ན། རྒན་པ་རྣམས་ལ་གུས་པར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༣།

(3) *The secondary offense of failing to pay respect to one's elders*

You commit this with a person who is your elder in the sense of having taken the precepts of the bodhisattva before you, and who has good qualities, and is worthy of your honor. The offense is done when you fail to pay them respect by honoring them in some way, or the like.

གཞན་གྱིས་རང་ལ་དྲང་པོར་སླ་ཞིང་དགའ་བར་བྱེད་ཅིང་། དོན་འདྲི་བ་ལ་ཁོང་ཁྲོ་
འམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་རྗེས་སུ་མཐུན་པའི་ལན་མི་འདེབས་ན། དྲིས་པ་རྣམས་ལ་
ལན་མི་འདེབས་པའི་ཉེས་བྱས་༤།

(4) *The secondary offense of failing to answer questions*

You commit this when out of anger or laziness you fail to give an appropriate answer to a person who has asked you a question in a sincere and well-meaning way.

གཞན་གྱིས་ཟས་གོས་སོགས་ཀྱི་མགྲོན་དུ་བོས་པ་ལ་ང་རྒྱལ་ལམ། མནར་སེམས་
སམ། ཁོང་ཁྲོ་འམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་མི་འགྲོ་ན། མགྲོན་དུ་བོས་པ་བདག་གིར་
མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༥།

(5) *The secondary offense of failing to accept an invitation*

You commit this when someone invites you to partake of a meal, accept some article of clothing, or anything of the like, but out of pride, or a wish to hurt them, anger, or laziness, you refuse to come.

སྦྱིན་བདག་གིས་གསེར་དངུལ་སོགས་ནོར་སྣ་ཚོགས་ཕུལ་བ་ན། མནར་སེམས་སམ། ཁོང་ཁྲོའམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་མི་ལེན་ན། གསེར་ལ་སོགས་པ་མི་ལེན་པའི་ཉེས་བྱས་༦།

(6) *The secondary offense of failing to accept gold or the like*

You commit this when, out of a desire to hurt them, or out of anger or laziness, you refuse to accept gold or silver or any other kind of material wealth that a sponsor has tried to offer to you.

གཞན་ཆོས་འདོད་པ་རྣམས་ལ་མནར་སེམས་སམ། ཁོང་ཁྲོའམ། ཕྲག་དོག་གམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་ཆོས་མི་སྦྱིན་ན། ཆོས་འདོད་པ་ལ་ཆོས་མི་སྦྱིན་པའི་ཉེས་བྱས་༧།

(7) *The secondary offense of failing to give the Dharma to those who wish it*

You commit this when—out of a desire to hurt them, or out of anger or envy or laziness—you fail to give the Dharma to those who wish it.

ཉེས་བྱས་བདུན་པོ་འདི་དགེ་བ་ཆོས་སྡུད་ཀྱི་སྦྱིན་པའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་སོ།

The seven secondary offenses just listed all work against the practice of giving for collecting goodness.

།མཚམས་མེད་བྱེད་པའམ། རྩ་ལྟུང་བྱུང་བའི་ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ་བ་རྣམས་དེས་རྒྱུ་མཚན་དུ་བྱས་ནས། མནར་སེམས་སམ། ཁོང་ཁྲོའམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་ཡལ་བར་དོར་ཞིང་ཁྱད་དུ་གསད་ན་ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ་རྣམས་ཡལ་བར་འདོར་བའི་ཉེས་བྱས་༨།

(8) *The secondary offense of rejecting persons with sullied morality*

Suppose you encounter persons with sullied morality: those who have committed one of the immediate misdeeds, or one of the root downfalls. You commit this offense when, because of what they have done, and with feelings of wanting to hurt them, or out of anger or laziness, you reject and ignore them completely.

གཞན་གྱི་སེམས་བསྲུང་བའི་ཕྱིར་འདུལ་བའི་བསླབ་པ་རྣམས་ཉན་ཐོས་རྣམས་དང་འདྲ་བར་མི་བསླབ་ན། ཕ་རོལ་དད་ཕྱིར་སློབ་པར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༩།

(9) *The secondary offense of failing to follow the rules, which leads other persons to develop faith*

You commit this when you fail to follow the rules of the teachings on discipline, just as though you were someone who belonged to the tradition of the listeners, for this is something that protects the minds of others.

འདུལ་བའི་བཅས་པ་གོས་ཞག་བཅུ་འཆང་སྤངས་སོགས་བཅས་ལྟུང་གི་ལྟུང་བ་སོགས་ལ་བྱང་སེམས་ཀྱིས་ཉན་ཐོས་བཞིན་སློབ་མི་དགོས་པ་ལས། དེ་དང་མཚུངས་པར་སློབ་ན། སེམས་ཅན་དོན་ལ་བྱ་བ་ཆུང་བའི་ཉེས་བྱས་༡༠།

(10) *The secondary offense of performing deeds which are only of lesser benefit for all living beings*

A bodhisattva need not necessarily observe certain kinds of proscribed morality from the teachings on discipline in the same way that a person of the listener tradition would. An example would be the downfalls which are exclusively proscribed, such as the one in the "abandonment" group, where a monk has kept cloth for over ten days. If it is not incumbent on you to do so and yet still you observe this vow in exactly the same way that someone of the listener tradition would, then you have committed this offense.

བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པ་ལ་ཚུལ་བཞིན་དུ་སློབ་པའི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་དང་ལྡན་པ་ལ། གཞན་དོན་ཁྱད་པར་ཅན་དུ་འགྱུར་ན་སྲོག་གཅོད་སོགས་བདུན་གནང་བའི་སྐབས་ཡོད་བཞིན་དུ་དེ་ལ་མ་ཞུགས་ན། སྙིང་བརྩེར་བཅས་པར་མ་བྱས་པའི་ཉེས་བྱས་༡༡།

(11) *The secondary offense of failing to break a rule out of compassion*

There are certain extraordinary situations where specific misdeeds—the seven of taking life and the rest—are allowed for a person who possesses the wish for enlightenment, and who is practicing the precepts of the bodhisattva in the proper way. If you are this kind of person and it would be of extraordinary benefit to others if you did commit such a deed, then you have committed this offense when you fail to do so.

ཚུལ་འཆོས། ཁ་གསག གཞོག་སློང་། ཐོབ་ཀྱིས་འཇལ་བ། རྙེད་པས་རྙེད་པ་འཚོལ་བ་སྟེ་ལོག་འཚོ་ལྔ་གང་རུང་དང་དུ་ལེན་ཞིང་། དེ་དག་གི་གཉེན་པོ་མི་བསྟེན་ན། འཚོ་བ་ལོག་པ་དང་དུ་ལེན་པའི་ཉེས་བྱས་༡༢།

(12) *The secondary offense of taking up wrong livelihood*

You commit this when you take up any one or combination of the five kinds of wrong livelihood, and fail to take some corrective measure. These five are trying to obtain things through pretending, flattering, hinting, forcing, or baiting.

འཆར་ཞིང་རྒོད་པ་རྩེ་ཞིང་ཙ་ཙོ་འདོན་པ་གཡེང་བ། གཞན་ལ་ཡང་རྒོད་པ་སོགས་སུ་གཞུག་པར་འདོད་ན། འཆར་ནས་རབ་ཏུ་རྒོད་པ་བཅས་ཀྱི་ཉེས་བྱས་༡༣།

(13) *The secondary offense of forgetting yourself and acting wild*

You commit this when you forget yourself and act wild, distracting yourself with fun and games or chattering on in a silly way. You also do so if you try to get others to act wild and so on.

བྱང་སེམས་རྣམས་མྱང་འདས་ལ་དགའ་བར་མི་བྱ་ཞིང་། དེ་ལ་རྒྱབ་ཀྱི་ཕྱོགས་པར་བྱ། ཉོན་མོངས་པ་འཇིགས་པར་མི་བྱ་ཞིང་། དེ་དག་ལས་སེམས་ཤིན་ཏུ་དབེན་པར་མི་བྱ་སྟེ། བསྐལ་པ་གྲངས་མེད་གསུམ་དུ་འཁོར་བར་འཁོར་ཞིང་། བྱང་ཆུབ་བསྒྲུབ་དགོས་པ་བལྟ་ཞིང་། དེ་སྐད་སྨྲ་ན་འཁོར་བར་གཅིག་བུ་འགྲོད་པར་སེམས་པའི་ཉེས་བྱས་༡༤།

(14) *The secondary offense of thinking that you only have to travel through the circle of suffering life*

You commit this when you think to yourself, and also say to others, the following: "Bodhisattvas don't like to reach nirvana; in fact, they work for the opposite. They have no fear of the mental afflictions, and they do not try to keep their minds totally away from these thoughts. They only want to achieve Buddhahood, and they wander around in the circle of suffering life for three 'countless' eons."

རང་གི་ཚིག་མི་བཙན་པའམ་མི་བཙུན་པར་འགྱུར་བའི་དྲི་ངས་དང་། མི་སྙན་པ་གཏམ་ངན་འབྱུང་བའི་གཞི་རང་ལ་ཡོད་པ་དེ་རྣམས་མ་སེལ་ཞིང་མི་སྤོང་ན། གྲགས་པ་མ་ཡིན་པ་མི་སྤོང་བའི་ཉེས་བྱས་༡༥།

(15) *The secondary offense of failing to put a stop to rumors about yourself*

Suppose you have said or done something that has led to some vile rumors or slanderous talk which might cause people to doubt the veracity or purity of what you say. You commit this offense when you fail to take steps to clarify the situation and stop the rumors.

ཕ་རོལ་པོའི་ལུས་ངག་གི་ཉེས་སྤྱོད་རྣམས་དྲག་པོའི་ཆད་པས་ཕྱིར་བཅོས་ནུས་པ་མཐོང་བཞིན་དུ་དེའི་སེམས་བསྲུང་བཙམ་གྱི་ཕྱིར་དུ་ཐབས་དེས་མི་འཆོས་ན། ཉོན་མོངས་བཅས་ཀྱང་འཆོས་པར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༡༦།

(16) *The secondary offense of failing to correct someone when it must be done in a negative way*

Suppose another person is committing bad deeds in their actions or speech, and you realize that if you took some very forceful action towards them you would be able to set them straight. You commit this offense when, for no more reason than to have them maintain their good opinion of you, you fail then to take this step.

ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ་བ་རྣམས་ཡལ་བར་འདོར་བའི་ཉེས་བྱས་ནས་འདིའི་བར་གྱི་ཉེས་བྱས་དགུ་ནི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་སོ།

These nine secondary offenses, from the offense of rejecting those with sullied morality down to this last one, work against the practice of morality.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Eight: The Secondary Offenses, Part Two: Those That Work Against Patience, Effort, Concentration, and Wisdom for Collecting Goodness

The following reading is taken from folios 19b-20b of the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (early 19th Century), a tutor of His Holiness the Tenth Dalai Lama.*

།གཞན་གྱི་རང་ལ་གཤེ་བ། ཁྲོ་བ། བརྡེག་པ། མཚང་འབྲུ་བ། སོགས་བཞི་ལ་དེ་དང་དེའི་ལན་བྱས་ན། དགེ་སྦྱོང་གི་ཆོས་བཞི་དང་བྲལ་བའི་ཉེས་བྱས་༡༧།

(17) *The secondary offense of losing the four points of the practice of virtue*

Suppose another person has done any of these four, or something similar, to you: scolded you, gotten angry at you, beaten you, or criticized you. You commit this offense when you respond to them with the same.

རང་གིས་གཞན་ལ་ཉེས་པ་བྱས་སམ། གཞན་གྱིས་བྱས་དོགས་པ་གང་རུང་ལ་མནར་སེམས་སམ། ང་རྒྱལ་ལམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་ཚུལ་དང་མཐུན་པ་བཤད་སྦྱང་མི་བྱིད་ན། ཁྲོས་པ་རྣམས་ཡལ་བར་དོར་བའི་ཉེས་བྱིས་༡༨།

(18) *The secondary offense of simply ignoring those who are angry*

Suppose you have done something wrong towards another person, or even that this person just believes you have done so. You commit this offense if, out of a desire to hurt them, or pride, or laziness, you fail to explain yourself to them in an appropriate manner.

རང་ལ་གཞན་གྱིས་ཉེས་པ་བྱས་པ་དག་ཆོས་བཞིན་དུ་མཐུན་པར་ཤད་སྦྱང་བྱས་ཀྱང་མནར་སེམས་སམ་འཚེ་བའི་བསམ་པའམ་ལེན་མི་འདོད་པའི་དབང་གིས་ཤད་སྦྱང་མི་ལེན་ན། ཕ་རོལ་ཤད་ཀྱིས་འཆགས་པ་སྤོང་བའི་ཉེས་བྱས་༡༩།

(19) *The secondary offense of refusing to forgive another person when they apologize for doing something wrong to you*

Suppose another person has done something wrong to you, and they come to you in an appropriate way to explain themselves. If out of a desire to hurt them, or thoughts of malice, or simply because you don't feel like it you refuse to accept this apology, then you have committed the offense.

གཞན་ལ་ཁྲོ་བའི་བསམ་པ་བྱུང་ཞིང་འཛིན་ལ་ཉེས་པ་མི་བལྟ་ཞེས་དང་དུ་ལེན་ན། ཁྲོས་པའི་སེམས་ཀྱི་རྗེས་སུ་འཇུག་པའི་ཉེས་བྱས་༢༠།

(20) *The secondary offense of allowing thoughts of anger to go on*

You commit this when you start to feel anger towards someone, and then continue to hold this anger, and willingly let it go on, because you see nothing wrong with it.

འདི་ཡན་གྱི་ཉེས་བྱས་བཞི་ནི་བཟོད་པའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་སོ།

The four secondary offenses just listed all work against the practice of patience.

།རྙེན་བཀུར་རིམ་གྲོ་རྙེད་པ་སོགས་ལ་རེ་བའི་འཁོར་བསྡུ་ན། བསྙེན་བཀུར་འདོད་ཕྱིར་འཁོར་རྣམས་བསྡུ་བའི་ཉེས་བྱས་༢༡།

(21) *The secondary offense of collecting a group of disciples out of a desire to have others pay honor to you*

You commit this when you collect a group of disciples in hopes of having people pay honor to you, or serve you, or make material offerings to you.

སྙོམས་ལས་དང་། ལེ་ལོའི་དབང་གི་གྱུང་ཐུན་མ་གཏོགས་ཉིན་མོ་དང་། ནམ་གྱི་ཆ་

སྙོད་སྨད་ལ་གཉེར་ཀྱི་བདེ་བ། གློས་འབེབས་པའི་བདེ་བ། མལ་དུ་ཉལ་བའི་བདེ་བ་སོགས་དང་དུ་ལེན་ཞིང་སེལ་བར་མི་བྱེད་ན། ལེ་ལོ་ལ་སོགས་སེལ་བར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༢༢།

(22) *The secondary offense of failing to dispel your laziness and the like*

This offense refers first of all to the entire day, and to the first and final periods of the night: all but the middle part. Suppose that during this time you quite willingly give yourself up to the pleasant feeling of sleep; or to the pleasure of laying down, staying in bed, or anything of the like. And you do so because of sloth, out of laziness. When you act this way and fail to dispel these tendencies, then you've committed the offense.

རྒྱལ་བློན་ཆོམ་རྐུན་བུད་མེད་སོགས་འདུ་འཛིའི་གཏམ་ལ་ཀུན་ཏུ་ཆགས་པའི་སེམས་ཀྱིས་དུས་ཡོལ་བར་བྱེད་ན། ཆགས་པས་བྲེ་མོའི་གཏམ་ལ་བསྙེན་པའི་ཉེས་བྱས་༢༣།

(23) *The secondary offense of spending time with busy talk because you enjoy it*

You commit this offense when you just pass the time in a lot of busy talk that you are all wrapped up in, discussing politics or crimes or the opposite sex or whatever.

འདི་ཡན་ཉེས་བྱས་གསུམ་ནི་བརྩོན་འགྲུས་ཀྱི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་སོ།

The three secondary offenses just listed all work against the practice of effort.

།སེམས་སྒོམས་པར་འཛོགས་པར་འདོད་ལ་མནར་སེམས་སམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་ཏིང་ངེ་འཛིན་གྱི་གདམས་ངག་གཞན་ལ་ཚོད་དུ་མི་འགྲོ་ན། ཏིང་ངེ་འཛིན་གྱི་དོན་མི་འཚོལ་བའི་ཉེས་བྱས་༢༤།

(24) *The secondary offense of failing to seek the meaning of meditative concentration*

You commit this offense when, despite the fact that you want to learn how to put your mind into balanced meditation, you fail to go to a person who could impart to you the necessary instructions for developing concentration, and you do so out of a desire to hurt someone, or laziness.

བསམ་གཏན་ལ་གེགས་བྱེད་པའི་སྒྲིབ་པ། རྒོད་འགྱོད་གཉིས། གནོད་སེམས། གཉིད་རྨུགས་གཉིས། འདོད་པ་ལ་འདུན་པ། ཐེ་ཚོམ་སྟེ་ལྔ་པོ་གང་ཡང་རུང་བ་དང་དུ་ལེན་ཞིང་སེལ་བར་མི་བྱེད་ན། བསམ་གཏན་སྒྲིབ་པ་སྦྱོང་བར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༢༥།

(25) *The secondary offense of failing to purge yourself of the obstacles to meditation*

Suppose you have any one or combination of the five typical obstacles to meditation: the pair of restless desire and missing something or someone; feelings of malice about someone; the pair of drowsiness and mental dullness; attraction to the objects of the senses; and unresolved doubts. You commit this offense when you allow yourself these five, and fail to act to dispel them.

བསམ་གཏན་གྱི་བདེ་བ་ལ་སྲེད་ཅིང་རོ་མྱོང་ལ་ཡོན་ཏན་དུ་ལྟ་ན། གསམ་གཏན་རོ་ལ་ཡོན་ཏན་དུ་ལྟ་བའི་ཉེས་བྱས་༢༦།

(26) *The secondary offense of considering the pleasant sensation of meditation to be an important personal attainment*

You commit this when you start to develop a craving for the pleasant feeling you get during meditation, and begin to consider the experience of this sensation to be an important personal attainment.

འདི་ཡན་གྱི་ཉེས་བྱས་གསུམ་ནི་བསམ་གཏན་གྱི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་སོ།

The three secondary offenses just listed all work against the practice of meditation.

།ཉན་ཐོས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་ཉན་པ། ཚིག་དོན་བཟུང་བ། བསླབ་པ་སོགས་ཐེག་དམན་ལ་དགོས་ཀྱང་བྱང་སེམས་ལ་དགོས་པ་མེད་པར་ལྟ་ཞིང་གཞན་ལ་དེ་སྐད་སྨྲ་ན། ཉན་ཐོས་ཐེག་པ་སྤོང་བར་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༢༧།

(27) *The secondary offense of rejecting the way of the listeners*

You commit this when you entertain and express to others the opinion that "Those who belong to the lesser way must learn the scriptural collection of the listeners, grasp its meaning and memorize its words, train themselves in it and so on. This is not however necessary for bodhisattvas."

བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་ལ་བརྩོན་པར་བྱར་ཡོད་བཞིན་དུ་དེ་ཡལ་བར་བོར་ནས། ཉན་ཐོས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་པ་བརྩོན་པར་བྱེད་ན། རང་ཚུལ་ཡོད་བཞིན་དེ་ལ་བརྩོན་པའི་ཉེས་བྱས་༢༨།

(28) *The secondary offense of making efforts in the other system, when our own is available*

You commit this in an instance where you do have available to you an opportunity to exert yourself in the scriptural collection of the bodhisattvas, and yet you discard this opportunity, and make efforts instead with the scriptural collection of the listeners.

སངས་རྒྱས་ཀྱི་གསུང་ལ་བརྩོན་པར་བྱར་ཡོད་བཞིན་དེ་མ་བྱས་པར། མུ་སྟེགས་ཀྱི་བསྟན་བཅོས་ལ་བརྩོན་པར་བྱེད་ན། བརྩོན་མིན་ཕྱི་རོལ་བསྟན་བཅོས་ལ་བརྩོན་པའི་ཉེས་བྱས་༢༩།

(29) *The secondary offense of making efforts in non-Buddhist texts where no efforts should be made*

You commit this in an instance where you do have available to you an opportunity to exert yourself in the word of the Buddhas, and make efforts instead with non-Buddhist texts.

དགོས་པའི་དབང་གིས་མུ་སྟེགས་ཀྱི་བསྟན་བཅོས་ལ་བརྩོན་དགོས་པ་ཡོད་ཀྱང་ཐོག་མཐའ་བར་གསུམ་དུ་དེ་ལ་དགའ་ཞིང་འཛུག་པར་བྱེད་ན། བརྩོན་པར་བྱས་ཀྱང་དེ་ལ་དགའ་བའི་ཉེས་བྱས་༣༠།

(30) *The secondary offense of being attracted, even in a case where one must make efforts*

Suppose even that there is case where there is some compelling need for you to make efforts in non-Buddhist texts. You commit this offense when you engage in this study with feelings of attraction for it throughout the process: at the beginning, during the interim, and in the end.

བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་གང་ཡང་རུང་བ་ལ་འདི་བརྗོད་བྱ་དམན་ཞེས་པའམ། བརྗོད་བྱེད་དམན་ཞེས་པའམ། བྱེད་པ་པོ་དམན་ཞེས་པའམ། སེམས་ཅན་གྱི་དོན་དུ་མི་འགྱུར་ཞེས་སྐུར་པ་འདེབས་པའི་ཚིག་སྨྲ་ན། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་སྤོང་བར་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༣༡།

(31) *The secondary offense of rejecting the greater way*

You commit this when you say the following words, and thereby discount any particular part of the scriptural collection of the bodhisattvas: "This part is not as good," or "The composition at this point is inferior," or "The author of this part was not the best," or "This part won't contribute to the welfare of living beings."

ང་རྒྱལ་ལམ་ཁོང་ཁྲོས་བདག་ལ་བསྟོད་ཅིང་གཞན་ལ་སྨོད་ན། བདག་བསྟོད་གཞན་སྨོད་ཀྱི་ཉེས་བྱས་༣༢།

(32) *The secondary offense of praising oneself and criticizing others*

You commit this when, out of pride or anger, you praise yourself and criticize others.

ང་རྒྱལ་ལམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་ཆོས་འཆད་པ་དང་། ཆོས་ཀྱི་འབེལ་གཏམ་སོགས་ལ་མི་འགྲོ་ན། ཆོས་ཀྱི་དོན་དུ་འགྲོ་བར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༣༣།

(33) *The secondary offense of not going to hear the Dharma*

You commit this when, out of pride or laziness, you fail to attend a teaching where someone is explaining the Dharma, or a discussion about the Dharma, or something of the like.

རང་ལ་ཆོས་སྨྲ་བའི་གང་ཟག་ལ་སྟོན་པའི་འདུ་ཤེས་དང་། བཀུར་སྟི་སོགས་མི་བྱ་བར་ཁྱད་གསོད་དང་འཕྱ་ཞིང་ཚིག་ལེགས་པ་ལ་རྟོན་གྱི་དོན་ལ་མི་རྟོན་ན། དེ་ལ་སྣོད་དང་ཡི་གེ་རྟོན་པའི་ཉེས་བྱས་༣༤།

(34) *The secondary offense of focussing on the vessel and the letters*

You commit this when you fail to think of the person giving you the Dharma as the Teacher himself, and pay him or her the proper respect, and so on. Rather you dismiss them completely, or criticize them behind their backs, and focus on whether the way they express themselves is beautiful or not, instead of focussing on the meaning.

འདི་ཡན་གྱི་ཉེས་བྱས་བརྒྱད་ནི་ཤེས་རབ་ཀྱི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་ཏེ་ཉེས་བྱས་སོ་བཞི་པོ་འདི་རྣམས་ནི་དགེ་བ་ཆོས་སྡུད་ཀྱི་ཕྱིན་དྲུག་གི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་ཀྱི་ཉེས་པའོ།

The eight secondary offenses just listed all work against the practice of wisdom; and thus the thirty-four up to here represent offenses that work against the six perfections for collecting goodness.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Nine: Secondary Offenses Against The Morality of Working for the Good of All Living Beings, and Against the Precepts of the Prayer for the Wish for Enlightenment. The Four Black Deeds, and Four White Deeds.

The following reading is taken from folios 20b-22a of the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (early 19th Century), a tutor of His Holiness the Tenth Dalai Lama.*

།བྱ་བ་གཏན་ལ་འབེབས་པ། ལམ་དུ་འགྲོ་བ། སྐད་སློབ་པ། ཉེས་པ་མེད་པའི་ལས། ལོངས་སྤྱོད་བསྲུང་བ། བྱེ་བ་བསྡུམ་པ། དགའ་སྟོན། བསོད་ནམས་བྱེད་པ་སྟེ་བརྒྱད་གང་རུང་ལ་གྲོགས་བྱེད་འོས་པའི་ཚེ་ཁོང་ཁྲོའམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་གྲོགས་མི་བྱེད་ན། དགོས་པའི་གྲོགས་སུ་འགྲོ་བར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་སོ་༣༥།

(35) *The secondary offense of failing to assist someone in need*

Suppose a circumstance arises where it would be appropriate for you to assist someone. We could list eight different kinds of people who might need help:

1) Someone who is just undertaking a particular task;

2) Someone who is trying to get somewhere;

3) Someone who is trying to learn a language;

4) Someone who is trying to learn a skill (as long as it is not something harmful);

5) Someone who is trying to protect their belongings;

6) Someone who is trying to fix a split between people;

7) Someone who is planning a virtuous event of some kind;

8) Someone who is undertaking some more general virtue.

You commit this offense if, out of anger or laziness, you fail to assist such persons.

ནད་པ་ལ་རིམ་གྲོ་དང་བསྙེན་བཀུར་བྱེད་འོས་པའི་ཚེ་ཁོང་ཁྲོའམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་
རིམ་གྲོ་དང་བསྙེན་བཀུར་མ་བྱེད་ན། ནད་པའི་རིམ་གྲོ་བྱ་བར་སྤོང་བའི་ཉེས་བྱས་སོ་
༣༦།

(36) *The secondary offense of failing to serve the sick*

Suppose a situation arises where it would be appropriate for you to serve and attend to the sick. You commit this offense if, out of anger or laziness, you fail to do so.

།ལོང་བ། འོན་པ། ཡན་ལག་མེད་པ། ལམ་གྱིས་ངལ་བ། སྒྲིབ་པ་ལྔའི་སྡུག་
བསྔལ་བ། གནོད་སེམས་སོགས་རྣམ་རྟོག་གི་སྡུག་བསྔལ་བ། གཞན་གྱིས་དམའ་
ཕབས་པའི་སྡུག་བསྔལ་བ་སྟེ་བདུན་གང་རུང་ལ་ཁོང་ཁྲོ་དང་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་སྡུག་
བསྔལ་དེ་དག་སེལ་བའི་ཐབས་མི་བྱེད་ན། སྡུག་བསྔལ་སེལ་བར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་
བྱས་༣༧།

(37) *The secondary offense of failing to remove suffering*

Suppose a person is suffering due to any one or combination of the following seven problems: they are blind, deaf, handicapped, weary from travelling, tormented by any of the five mental obstacles, haunted by thoughts such as malice towards someone, or suffering from defeat at the hands of someone else. You commit this offense if, out of anger or laziness, you fail to make some attempt to remove the suffering they are undergoing due to the problem they have.

འདི་ཕྱིའི་དོན་ལ་ཚུལ་བཞིན་མ་ཡིན་པར་ཞུགས་པའི་སེམས་ཅན་ལ་ཁོང་ཁྲོའམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་སྐྱོན་མེད་པའི་རིགས་པ་ཇི་ལྟར་འཚམས་པ་ཚུལ་བཞིན་མི་བསྟན་ན། བག་མེད་པ་ལ་རིགས་པ་མི་བསྟན་པའི་ཉེས་བྱས་༣༨།

(38) *The secondary offense of failing to give good reasons to those who are acting in a dangerous way*

Suppose someone is acting in a way that is going to be detrimental to their interests in either this or the future life. You commit this offense when, out of anger or laziness, you fail to give them reasons that are clearly logical and also fitting for them, to show why they should stop.

རང་ལ་ཕན་འདོགས་པ་ལ་མནར་སེམས་སམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་ཕན་ལན་མི་བྱེད་ན་བྱས་ལ་ལན་དུ་ཕན་མི་འདོགས་པའི་ཉེས་བྱས་༣༩།

(39) *The secondary offense of failing to repay someone who has helped you, by helping them back*

You commit this when, out of a desire to hurt someone or out of laziness, you fail to return a kindness done for you.

ཉེས་དུའམ་ལོངས་སྤྱོད་དང་བྲལ་བའི་མྱ་ངན་བྱུང་བའི་སེམས་ཅན་ལ་མནར་སེམས་སམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་མྱ་ངན་དེ་སེལ་བར་མི་བྱེད་ན། གཞན་གྱིས་མྱ་ངན་སེལ་བར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༤༠།

(40) *The secondary offense of failing to dispel another person's grief*

You commit this when, out of a desire to hurt someone or out of laziness, you fail to dispel the grief a person is feeling who has lost someone or something dear to them.

ཟས་སྐོམ་སོགས་སློང་བ་པོ་ལ་མནར་སེམས་སམ། ལེ་ལོའི་དབང་གིས་མ་བྱིན་ན། ནོར་འདོད་པ་ལ་སྦྱིན་པར་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༤༡།

(41) *The secondary offense of failing to give money or other material things to someone who wants them*

You commit this when, out of a desire to hurt someone or out of laziness, you fail to give food and drink or anything of the like to a person who is asking you for them.

འཁོར་བསྡུས་པ་ལ་མནར་སེམས་སམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་གདམས་ངག་མི་སྟེར་བའམ་དེ་དག་གི་ཕྱིར་བྲམ་ཟེ་ཁྱིམ་བདག་དད་པ་ཅན་ལ་ཡོ་བྱད་ཆོས་བཞིན་དུ་མི་འཚོལ་ན། འཁོར་རྣམས་ཀྱིས་ནི་དོན་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༤༢།

(42) *The secondary offense of failing to fill the needs of your circle of disciples*

You commit this when, out of a desire to hurt someone or out of laziness, you fail to grant spiritual advices to your circle of disciples, or when you fail on their behalf to seek out, in the proper way, the things which they need, from householders with faith and the means to help.

མནར་སེམས་སམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་གཞན་གྱི་སེམས་དང་མཐུན་པར་མི་བྱེད་ན། གཞན་གྱི་བློ་དང་མཐུན་པར་མི་འཇུག་པའི་ཉེས་བྱས་༤༣།

(43) *The secondary offense of failing to get along with someone*

You commit this when, out of a desire to hurt someone or out of laziness, you fail to get along with another person.

མནར་སེམས་སམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་གཞན་གྱི་ཡོན་ཏན་དང་བསྔགས་ལ་མི་བརྗོད་པའམ་ལེགས་པར་སྨྲ་བ་ལ་ལེགས་སོ་མི་སྟེར་ན། ཡོན་ཏན་བསྔགས་པ་བརྗོད་པར་མི་བྱ་བའི་ཉེས་བྱས་༤༤།

(44) *The secondary offense of failing to praise someone's good qualities*

You commit this when, out of a desire to hurt someone or out of laziness, you fail to praise another person's good qualities, or else fail to tell them how good something they said was.

སེམས་ཅན་དམའ་དབབ་པ་དང་། ཆད་པས་བཅད་པ་དང་། བསྐྲད་པར་རིགས་པ་རྣམས་ལ་ཉོན་མོངས་སམ་ལེ་ལོའི་དབང་གིས་དེ་དང་དེ་མི་བྱེད་ན། རྐྱེན་དུ་འཚམ་པར་ཚར་མི་གཅོད་པའི་ཉེས་བྱས་༤༥།

(45) *The secondary offense of failing to cut someone off when the time has come to do so*

Suppose a problem has reached a point where the proper thing to do is to chastise someone, or punish them, or even expel them. You commit this offense when, out of mental afflictions or laziness, you fail to do whichever is necessary.

རང་ཉིད་རྫུ་འཕྲུལ་དང་། མཐུ་སྣ་ཚོགས་དང་ལྡན་ན། སྐྲག་པར། འདུན་པར། སྡོམ་པ་དང་མ་ལྡན་པ་ལ་དད་པའི་བྱིན་པ་སྤྱོང་བ་སོགས་བྱེད་རིགས་པ་ལ། སྐྲག་པར། འདུན་པར། སྡོམ་པ་དང་མི་ལྡན་པ་ལ་དད་པའི་བྱིན་པ་སྤྱང་བ་སོགས་མི་བྱེད་ན། རྫུ་འཕྲུལ་བསྡིགས་པ་ལ་སོགས་མི་བྱེད་པའི་ཉེས་བྱས་༤༦།

(46) *The secondary offense of failing to use your supernormal powers to threaten someone or such when needed*

Suppose you do possess various magical powers, and a situation has arisen where it would be the right time to use them to frighten a person, or inspire them, or prevent someone without vows from trying to make use of offerings that have been made [to the Sangha] in true faith, or anything of the like. If in such a case you fail to use your powers to frighten the person, or inspire them, or to prevent someone without vows from trying to make use of offerings that have been made in true faith, or anything of the like, then you commit this offense.

ཉེས་བྱས་བཅུ་གཉིས་པོ་འདི་སེམས་ཅན་དོན་བྱེད་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་སོ།།

The twelve secondary offenses just listed all work against the morality which acts for the benefit of all living beings.

Secondary offenses against the precepts of the prayer for the wish for enlightenment

༄གཞན་ཡང་སྨོན་སེམས་ཀྱི་བསླབ་བྱ་དང་འགལ་བའི་ཉེས་བྱས་ལ། གཞན་ལ་ཆོས་དང་ཟང་ཟིང་གིས་སྐྱོང་འོས་པ་ལ་མི་སྐྱོང་བ་དང་། གཞན་གྱི་གནོད་པ་ལ་འཁོན་དུ་འཛིན་ཅིང་རིས་སུ་བཅད་ནས་ཆགས་སྡང་བྱེད་པ་དང་།

Here we will list additional offenses, which are committed against the precepts of the prayer for the wish for enlightenment. One would be failing to support those whom it would be proper to support, either with Dharma or with material things. Another would be failing to let go of your anger about something someone else had done to hurt you, or else discriminating between people, in the sense of liking some and disliking others.

དམ་པ་མི་བསྟེན་ཞིང་ཐོས་བསམ་བྱེད་པ་དོར་བ་དང་། ཟས་གོས་སོགས་ལ་ལོངས་སྤྱོད་ཚེ་གཞན་དོན་གྱི་བསམ་པས་མ་ཟིན་པ་དང་དགེ་བའི་བྱ་བ་ཀུན་ལ་སེམས་བསྐྱེད་ཀྱིས་ཟིན་པར་མ་བྱས་ན་ཉེས་བྱས་སུ་གསུངས་ཤིང་།

There is also failing to take yourself to a holy lama, and giving up the practices of learning and contemplation upon what you have learned. Another is failing to have helping others in mind as you partake of food or clothing or any other thing you make use of. A final example would be to engage in any virtuous activity without having in mind the wish to reach enlightenment for the sake of all living beings. All these are spoken to be secondary offenses against the prayer.

The four black deeds, and the four white deeds

༄སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་ཡང་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་དང་མི་འབྲལ་བའི་རྒྱུ། ནག་ཆོས་བཞི་སྤོང་ཞིང་། དཀར་ཆོས་བཞི་བླང་བར་བྱ་དགོས་པས་དེའི་ཚུལ་ནི།

There are certain causes that will, further, prevent you from losing the wish for enlightenment in your other lives. For these you will have to give up the four black deeds, and then take up the four white deeds. Here is how to do so.

ནག་ཆོས་དང་པོ་བླ་མ་དང་མཆོད་གནས་སོགས་ལ་དེར་ཤེས་བཞིན་དུ་རྫུན་གྱིས་དབུ་

བསྙོར་བ། དེའི་གཉེན་པོར་དཀར་ཆོས་དང་པོ་སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་བཞད་གད་ཙམ་གྱི་ཕྱིར་ཡང་ཤེས་བཞིན་དུ་རྫུན་མི་སྨྲ་བ།

The first black deed is to intentionally deceive your Lama, or those to whom we make offerings, or any such person, by lying to them. The antidote for doing this is the first of the white deeds, which is never intentionally speaking a lie, even if only in jest, to any single living being there is.

ནག་ཆོས་གཉིས་པ་གཞན་གྱི་དགེ་བ་བྱེད་པ་ལ་འགྱོད་པ་བསྐྱེད་དུ་གཞུག་པ། དེའི་གཉེན་པོར་དཀར་ཆོས་བཞི་པ་རང་གིས་སྨིན་པར་བྱས་པའི་སེམས་ཅན་ཐེག་དམན་གྱི་ཐེག་པ་ལ་མི་འགོད་པར་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་འཛིན་དུ་གཞུག་པ།

The second black deed is to cause another person to regret some virtuous thing they have done. The antidote for doing this is the fourth white deed, which is to bring a person that you are cultivating to strive for total enlightenment, rather than bringing them to the path of the lower way.

ནག་ཆོས་གསུམ་པ་བྱང་སེམས་ལ་ཁོང་ཁྲོས་མི་སྙན་པར་བརྗོད་པ། དེའི་གཉེན་པོར་དཀར་ཆོས་གསུམ་པ་སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་སྟོན་པའི་འདུ་ཤེས་བསྐྱེད་ཅིང་དག་སྣང་སྦྱོར་བ།

The third black deed is to say something unpleasant to a bodhisattva out of anger. The antidote for doing this is the third white deed, which is to try to conceive of every sentient being as the Teacher himself, and to see all beings and things as totally pure.

ནག་ཆོས་བཞི་པ་སེམས་ཅན་གང་ལ་ཡང་ལྷག་བསམ་མིན་པའི་གཡོ་སྒྱུ་བྱེད་པ། དེའི་གཉེན་པོར་དཀར་ཆོས་གཉིས་པ་སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་གཡོ་སྒྱུ་མེད་པར་དྲང་པོའི་བསམ་པ་ལ་གནས་པ་སོགས་བསླབ་བྱ་འདི་རྣམས་ལ་ནན་ཏན་གྱིས་བསླབ་པར་བྱ་བའོ།།

The fourth black deed is to act in a devious way with any living being, without any sense of personal responsibility for their enlightenment. The antidote for doing this is the second white deed, where you maintain an attitude of total honesty towards every living being, free of any kind of deception.

The Asian Classics Institute
Course VII: The Vows of the Bodhisattva

Reading Ten: Attitudes that Help One Keep the Vows; Causes that Make One Break the Vows; How to Confess; Benefits of Keeping the Vows.

The following selections are taken from pp. 697-722 of the Highway for Bodhisattvas, *written by Tsongkapa the Great (1357-1419).*

གཉིས་པ་དེ་ལས་སེམས་བསྲུང་བའི་ཚུལ་ནི། བྱང་སེམས་རྣམས་ཀྱི་བསླབ་པའི་གཞི་སྔར་བཤད་པ་འདི་དག་ནི་མདོ་སྡེ་ལས་དངོས་སུ་བྱུང་བ་ཤ་སྟག་སྟེ་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ་ལ་བརྩམས་ནས་སྟོན་པས་མདོ་སྡེ་གཞན་དང་གཞན་དུ་ཐོར་བུ་ཐོར་བུར་གསུངས་པའི་ཐོར་བུ་དེ་དག་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡེ་སྣོད་ཀྱི་མ་མོ་འདིར་ཕྱོགས་གཅིག་དང་རྒྱུན་གཅིག་ཏུ་ཚང་བར་འཕགས་པ་ཐོགས་མེད་ཀྱིས་བཤད་པའོ།

Here secondly are instructions for protecting your mind from these offenses. Let us first say a word about all the details we have given thus far about the rules that bodhisattvas must follow. There is not one of them which is not taken directly from the sutras themselves; everything from the explanation of the three types of morality on up can be found scattered throughout a variety of sources spoken by the Teacher in the collection of sutras. These scattered references were then explicated, in their entirety, by the realized being Asanga, as he brought them into a single work, and a single lineage, here in the great grandfather of all the books in the scriptural collection for bodhisattvas.

།དེ་ལྟར་ན་རང་བཟོ་དང་བྲལ་བའི་བསླབ་པའི་གནས་ལ་བསླབ་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་དུ་བྱང་སེམས་གུས་པ་སྐྱེས་པས་བསམ་པ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་གསུམ་གྱིས་གཞན་ལས་སྡོམ་

པ་ཡང་དག་པར་བླངས་ནས་བསླབ་པ་ལ་སྙིང་ཐག་པ་ནས་མཆོག་ཏུ་གུས་པར་བྱས་ཏེ་ཇི་ལྟར་བཅས་པ་ལས་མི་འགལ་བར་བསླབ་པར་བྱའོ།

Since this code of life is such, since it is anything but something that someone just made up, bodhisattvas should develop a sense of respect for it, and follow its rules. This respect should lead them on to three excellent intentions, which bring them to take the vows from another person, and then develop—from the very depths of their hearts—a regard for the code that treats it as the highest of all objects. Finally then they must keep to the code, never violating the rules they have been given.

།བསམ་པ་གསུམ་ནི། དེ་དག་ལ་སློབ་པར་འདོད་པའི་བསམ་པ་རྣམ་པར་དག་པ་དང་བྱང་ཆུབ་འདོད་པའི་བསམ་པ་དང་སེམས་ཅན་གྱི་དོན་བྱ་བའི་བསམ་པའོ།

The three excellent intentions are as follows:

—the pure intention where you wish to follow the rules;
—the intention where you wish to reach enlightenment; and
—the intention of working for the benefit of every living being.

****

གསུམ་པ་ཉམས་ན་ཕྱིར་བཅོས་པའི་ཐབས་ནི། མ་གོས་པར་བྱ་བ་ལ་འབད་ཀྱང་མི་ཤེས་པ་དང་བག་མེད་པ་དང་ཉོན་མོངས་མང་བ་དང་མ་གུས་པ་སྟེ་ལྟུང་བ་འབྱུང་བའི་རྒྱུ་བཞིས་ཉེས་པ་བྱུང་ན་ཡང་ཆོས་བཞིན་སླར་གསོ་བས་ཉེས་པ་ལས་གསོ་བར་བྱའོ།

Here thirdly is the method by which the vows can be restored, should one break them. We should of course make every effort to keep our vows from ever being sullied. We may though come to commit an offense through one of the four causes of a downfall: through not knowing the vows, or through carelessness, or an attack of bad thoughts, or else through a lack of respect for the vows. Even should an offense thus occur, we can fix our vows by restoring them in the proper way.

།ཕམ་པ་ལས་གཞན་པའི་བྱང་སེམས་ཀྱི་བསླབ་པ་ལས་འགལ་བའི་ཉེས་པ་ཐམས་ཅད་ནི་ཉེས་བྱས་སུ་འདུས་ཀྱི་སོ་ཐར་ལྟར་ཉེས་པའི་རིས་མང་པོ་མེད་དོ།

All offenses against the code of the bodhisattvas which are not in the category of "major defeats" belong to the group known as "secondary offenses." It is not though the case that, as with the vows of freedom, there are many different categories of offenses.

།དེ་དག་བྱུང་ན་ཉན་ཐོས་ཀྱི་ཐེག་པ་པའམ་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་པ་གང་རུང་བཤགས་པའི་ངག་གི་རིག་བྱེད་ཀྱི་ཚིག་དོན་ཁོང་དུ་ཆུད་ཅིང་འཛིན་ནུས་པ་ལ་བཤགས་པར་བྱའོ།

If one should commit one of these offenses, then he or she should make a confession to a person who can belong either to the way of the listeners or to the greater way, but who should be able to grasp and comprehend the meaning of the words you are using to communicate your confession.

།དེ་ཡང་བྱང་སེམས་ཀྱི་སྡོམ་པ་དང་མི་ལྡན་པའི་སོ་ཐར་གྱི་སྡོམ་ལྡན་ནི་དགེ་སློང་ཕ་མ་དགོས་ཏེ། དགེ་ཚུལ་སོགས་ནི་སོ་ཐར་གྱི་ཡང་ལྟུང་བ་བཤགས་པའི་ཡུལ་དུ་མི་རུང་བས་སོ། །འཆགས་པའི་རྟེན་རབ་བྱུང་ཡིན་ན་བཤགས་ཡུལ་རབ་བྱུང་ཡོད་ན་བྱང་སེམས་ཁྱིམ་པ་ལ་ཡང་མི་རུང་ངམ་སྙམ་མོ།

If the person to whom you are making the confession is someone with freedom vows but without the bodhisattva vows, then they must be either a full monk or a full nun, since it is improper for a novice monk or the like even to be the person to whom you confess a downfall of the freedom vows. Furthermore, I believe that, if the person making the confession were ordained, it would be improper for him or her to do so to a layman, if there were available another ordained person to whom they could confess.

།གལ་ཏེ་ཀུན་དཀྲིས་ཆེན་པོས་ཕམ་པའི་གནས་ལྟ་བུའི་ཆོས་བྱུང་ན་དེས་སྡོམ་པ་བཏང་བ་ལན་གཉིས་སུ་སྐྱར་ཡང་ནོད་པར་བྱ་བར་གཞུང་འདིར་གསུངས་སོ།

The present text states that, should a person commit one of the actions that resemble the major defeats of a monk or nun, and should it further be a "major" instance of the mental afflictions called "chains," then the vows are lost, and must be taken again, for a second time.

****

ཁ་ཅིག་ཉོན་མོངས་ཅན་གྱི་ཉེས་བྱས་རྣམས་ཡུལ་ཡོད་ན་གཅིག་ལ་བཤགས་དགོས་ལ་ཉོན་མོངས་ཅན་མ་ཡིན་པ་རྣམས་ནི་ཡུལ་ཡོད་ཀྱང་སེམས་ལ་སྡོམས་པས་འདག་གོ་ཞེས་སྨྲ་བ་ནི་མི་འཐད་དེ། ཁྱད་པར་མེད་པར་བྱང་ས་ལས་གསུངས་པའི་ཕྱིར་རོ།

Some people have said that secondary offenses committed in an afflicted state of mind must be confessed before someone, should a person be available; but that those committed in a state of mind which is not afflicted may be purified simply in the mind, through the intention of restraining oneself in the future, even though there is available a person to whom you could confess. This practice though is incorrect, for it is stated in the *Levels of the Bodhisattva* that there is no difference between the two cases.

།དེས་ན་ཟག་པ་ཆུང་འབྲིང་དང་ཉེས་བྱས་ཞེ་ལྔ་ནི་ཡུལ་ཡོད་ན་བསྡོམས་པ་ཙམ་གྱིས་མི་འདག་པས་གཞུང་ནས་གསུངས་པ་བཞིན་བྱའོ།

Therefore, in a lesser or medium instance of impurity, and with any of the 45 secondary offenses, one cannot be purified simply with the intention of restraining oneself, should there be available a person to whom you can confess. As such, one should follow the course of action described in the text.

།དེ་དག་ལས་གཞན་པའི་ཉེས་པ་རྣམས་ནི་གང་ཟག་གཅིག་ལ་བཤགས་ན་ནི་ངོ་ཚ་དང་ཁྲེལ་ཡོད་སྐྱེ་སླ་བས་ཤིན་ཏུ་ལེགས་ལ་མ་གྲུབ་ན་ནི་སངས་རྒྱས་སྲས་བཅས་བསམས་ནས་བཤགས་པར་བྱ་སྟེ་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ལེའུ་ལས། བདག་གི་འཁྲུལ་པ་རྣམས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་ཆེས་ཤིང་ཉེས་པར་ལྟ་བ་ཡིན་ཏེ་ཤེས་ཤིང་ཉེས་པར་མཐོང་ནས་ཀྱང་གཏོང་བར་བྱེད་པ་ཡིན་ནོ། འཁྲུལ་པ་ཡང་སངས་རྒྱས་དང་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་རྣམས་དང་ཆོས་མཐུན་པ་བ་རྣམས་ལ་ཉེས་པ་འཆགས་པར་བྱེད་དེ།

With all the other offenses, it is very desirable if you can confess them before someone, since this will make it easy for you to feel the emotion of shame and embarrassment. If though this is not possible, you should bring to mind all the Buddhas, along with their sons and daughters, and make your confession to them. This is in keeping with the *Chapter on Morality,* which states:

> You must admit completely your mistakes, and view them as something wrong; with this knowledge, and this realization of how wrong they are, you must give these actions up. These mistakes too you must confess, as offenses, before the Buddhas and the bodhisattvas, and before those with whom you share the Dharma.

****

ལྔ་པ་ལྟུང་བ་ཆེ་ཆུང་གི་དབྱེ་བ་ནི··· བྱེད་པ་ལས་ནི་མི་ཤེས་པ་དང་བག་མེད་ཀྱིས་བྱས་པ་ཆུང་ངུ་ཉོན་མོངས་མང་བས་བྱས་པ་འབྲིང་མ་གུས་པས་བྱས་པ་ཆེན་པོའོ།

The fifth part of our discussion concerns the division of the downfalls into those which are more serious, and those which are less. As for the instigation, those downfalls committed through ignorance of the vows or through carelessness are the least serious. Those committed through an attack of mental afflictions are moderately serious. And those committed through a lack of respect for the vows are the most serious of all.

།བསམ་པ་ལས་ནི། དུག་གསུམ་ཆུང་འབྲིང་ཆེ་གསུམ་གྱིས་བྱས་པ་རྣམས་ཆུང་འབྲིང་ཆེན་པོའོ།

As for a person's state of mind, those downfalls committed through the three mental poisons [of liking, disliking, or ignorance] in either lesser, medium, or greater strength are—respectively—serious to a lesser, or medium, or greater degree.

།གཞི་ལས་ནི། བསམ་པ་མཚུངས་པས་གཞི་རང་བཞིན་གཅིག་ལ་བྱས་ཀྱང་ཆུང་འབྲིང་ཆེན་པོར་འགྱུར་བ་ཡོད་དེ་ཞེ་སྡང་གི་ཀུན་དཀྲིས་མཚུངས་པས་དུད་འགྲོ་དང་ཕ་མ་ཡིན་པའི་མིའམ་མིར་ཆགས་པ་དང་མིར་གྱུར་པའི་ཕ་མ་བསད་ན་རིམ་པ་ལྟར་ལྟུང་བྱེད་དང་མཚམས་མེད་མིན་པའི་ཕམ་པ་དང་མཚམས་མེད་པའི་ཕམ་པར་འགྱུར་རོ།

As for the object of the deed, there can also be cases where the downfall is serious to a lesser, or medium, or greater degree even if it is committed in the same state of mind towards different objects which share a common quality.

Suppose for example that an [ordained] person overwhelmed by the same mental "chain," the same kind of dislike, kills any one of the following:

> (1) an animal;
> (2) a human or human fetus who is not their father or mother; or else
> (3) a human who is their father or mother.

In the first case, you commit the kind of deed known as a "fall." In the second, you commit a full defeat which is not one of the immediate misdeeds. In the third case, you commit a full defeat which is one of the immediate misdeeds.

།སོགས་པ་ལས་ཆུང་ངུ་སོགས་སུ་འགྱུར་བ་ནི། ལྟུང་བ་གཅིག་ནས་ལྔའི་བར་དུ་བྱུང་བ་ཆོས་བཞིན་དུ་ཕྱིར་མི་བྱེད་པ་ནི་ཆུང་ངུ་དང་། གྲངས་ཤེས་པར་བྱ་ནུས་པའི་བར་དུ་བྱུང་ལ་ཆོས་བཞིན་དུ་ཕྱིར་མི་བྱེད་པ་ནི་འབྲིང་དང་། ལྟུང་བ་དཔག་ཏུ་མེད་པ་ལ་འདི་སྙེད་དོ་ཞེས་གྲངས་ཤེས་པར་མི་ནུས་པ་ནི་ཆེན་པོའོ།

Here next is how downfalls become more or less serious through accumulation. If you commit from one to five downfalls, and fail to rectify it in the proper way, it is considered serious to a lesser degree. If you commit downfalls of a quantity that is countable, and fail to rectify it in the proper way, it is considered serious to a medium degree. If you commit a number of downfalls which is beyond all estimation—that is, more than you could ever say just how many there were—then it is considered serious to a greater degree.

།དེ་ལྟར་གསུངས་པ་ལ་འདིར་ནི་ངོ་བོ་ཉིད་དང་གཞི་གཉིས་ཇི་བཞིན་མི་སྦྱར་བར་སྐབས་དང་བསྟུན་ལ་གཞན་གསུམ་འདྲའོ།

This is how it is explained in scripture; of the three different descriptions presented there, the ones based on the nature and the object of the deed should not be applied literally, but rather in the present context. The other three though are just the same.

།དེ་ལ་མི་ཤེས་པས་ལྟུང་བ་འབྱུང་བ་ནི། ལྟུང་བ་མ་ཐོས་ཤིང་མ་རྟོགས་པས་བློ་མ་བྱང་བའི་ཕྱིར་ལྟུང་བ་ལ་ལྟུང་བ་མ་ཡིན་པར་འདུ་ཤེས་ནས་ལྟུང་བ་འབྱུང་བའོ།

Here is what we mean when we say that a person has committed a downfall out of "ignorance." This is where the downfall is committed because the

person fails to conceive of the downfall as a downfall; this in turn occurs because the person has not learned what the downfalls are: they have never studied them, or understood them.

།ཤེས་ཀྱང་ལྟུང་བ་འབྱུང་བ་ནི་ལྟུང་བ་ལ་བློ་བྱང་ཡང་བརྗེད་ངེས་པ་དང་ཤེས་བཞིན་མ་ཡིན་པར་གནས་པས་དྲན་པ་ཉེ་བར་མི་གནས་པ་ལས་ལྟུང་བ་འབྱུང་བའོ།

Next is a case where you commit a downfall even though you know it's a downfall. This happens when the downfall occurs because, despite the fact that you have learned what all the downfalls are, you fail to keep your mind on what you are doing. This itself occurs because you forget yourself, or fail to stay watchful.

།ཉོན་མོངས་མང་བས་འབྱུང་བ་ནི། དུག་གསུམ་ཤས་ཆེ་བས་འདི་ནི་བྱ་བ་མ་ཡིན་ནོ་སྙམ་དུ་ཤེས་ཀྱང་རང་དབང་མེད་པར་འབྱུང་བའོ།

Here's what an "attack of mental affliction" refers to. This happens when one of the three poisons takes over your mind, and you are helpless to keep yourself from committing the bad deed; you do it even as you think to yourself, "This is not something I should be doing."

།མ་གུས་པས་འབྱུང་བ་ནི། ལྟུང་བ་ལ་བློ་བྱང་ཡང་དམན་པ་ལ་མོས་ཤིང་། སྔོན་རྒྱུ་མ་སྦྱད་པས་དགེ་སྦྱོང་གི་ཚུལ་ལ་མ་ལྟ་ཞིང་མྱང་འདས་དང་ཆོས་དང་དགེ་འདུན་ལ་མ་གུས་པ་དང་ཛྷེ་ས་མེད་པ་དང་ངོ་ཚ་མེད་པ་དང་བསླབ་པ་མི་འདོད་པ་དང་མ་གུས་པས་ཅི་འདོད་དཀྱུར་ལྟུང་བ་འབྱུང་བའོ། །དེའི་དང་པོ་གཉིས་ཀྱིས་ནི་ཉོན་མོངས་པ་ཅན་མ་ཡིན་ལ་ཕྱི་མ་གཉིས་ཀྱིས་ནི་ཉོན་མོངས་ཅན་གྱི་ལྟུང་བ་འབྱུང་ངོ་། ཞེས་འདུལ་བའི་མ་མོ་བསྡུ་བ་ལས་གསུངས་སོ།

Committing a downfall out of a "lack of respect" means that you do so because, even though you have already learned what the downfalls are, you commit one of them anyway, for one of the nine reasons that follow: (1) You are still attracted to a lower level of behavior; or (2) you fail to live the proper causes in the past, and so you have no appreciation for the way of the practice of virtue; or you have no respect for (3) the state of nirvana; or (4) the dharma;

or (5) the community; or else (6) you admit no object of veneration; or (7) you have no sense of shame; or (8) you have no desire to follow the code; or (9) you feel a kind of disrespect where you will do whatever you feel like doing. The first two of the above lead to the kind of downfall which does not involve mental affliction; the latter two lead to the kind which does. All the above is quoted from the abbreviated form of the principal text on the practice of discipline.

།ལྟུང་བ་འབྱུང་བའི་རྒྱུ་བཞི་པོ་དེ་དག་གི་གཉེན་པོར་ལྟུང་བ་ལ་མཁས་པ་དང་དྲན་པ་དང་ཤེས་བཞིན་བསྟེན་པ་དང་ཉོན་མོངས་གང་ཤས་ཆེ་བའི་གཉེན་པོ་ལ་འབད་པ་དང་ངོ་ཚ་ཁྲེལ་ཡོད་དང་སྟོན་པ་དང་བསླབ་པ་ལ་གུས་པར་བྱའོ།

Here are the antidotes for these four causes that lead you to commit a downfall:

(1) Make yourself an expert in knowing what the downfalls are.
(2) Keep a high level of mindfulness and vigilance.
(3) Determine which of the mental afflictions is most prevalent in your character, and make serious efforts to apply the appropriate spiritual antidote.
(4) Develop a sense of shame, and consideration; maintain deep feelings of respect for the Teacher, and for the precepts.

****

དྲུག་པ་བདེ་བར་གནས་པའི་རྒྱུ་ནི། བྱང་སེམས་རང་གི་འདུལ་བ་ལ་བསླབ་པ་ལ་བརྩོན་པ་ནི་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་གསུམ་དང་ལྡན་པས་བདེ་བ་ལ་རེག་པར་གནས་སོ།

The sixth point in our discussion covers the causes that will keep you in a state of happiness. A bodhisattva who puts forth serious efforts in keeping the rules of his code of discipline comes to possess the three fulfillments, and so spends his or her life in a state of happiness.

།དེ་ལ་སྦྱོར་བ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་ནི། ཐོག་མར་ཚུལ་ཁྲིམས་དག་འབྲལ་བར་མི་བྱེད་ཅིང་སྔོ་གསུམ་གྱི་ཀུན་སྤྱོད་དག་པ་དང་བར་དུ་བསླབ་པ་ལ་གུས་པ་དང་བག་ཡོད་པ་ཤས་ཆེར་གནས་པས་ཉེས་པ་རྒྱུན་དུ་མི་བྱེད་པ་དང་ཐ་མར་བརྒྱ་ལ་བྱུས་ན་ཡང་སྡིག་

པ་འཆགས་པར་བྱེད་པའོ། །འདིས་ནི་ལྷུང་བས་དག་པར་མཐོང་ནས་ཉིན་དང་མཚན་དུ་དགའ་བ་ཞས་ཆེ་བས་བདེ་བ་ལ་རེག་པར་གནས་སོ།

The first fulfillment is that of action. This is where the person first of all avoids doing anything that would cause his or her morality to lose its purity; he or she is pure in every action of body, speech, or mind. During the interim, this person maintains a high level of respect for the precepts, and a strict sense of care; this makes for a continual period over which he or she is able to avoid committing any offense. And finally this same person acts to confess any bad deed that they might by some remote chance happen to commit. He or she recognizes that they are pure of any downfall, and so pass most of their days and nights with a feeling of gladness, and thus do they spend their lives in a state of happiness.

།བསམ་པ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་ནི། ཆོས་ནས་ཇི་ལྟར་འབྱུང་བ་བཞིན་དུ་བསྒྲུབ་པའི་བསམ་པས་རབ་ཏུ་བྱུང་བ་ཡིན་གྱི་འཚོ་བའི་བསམ་པས་མ་ཡིན་བྱང་ཆུབ་ཆེན་པོ་དོན་དུ་གཉེར་གྱི་མི་གཉེར་བ་མ་ཡིན་དགེ་སྦྱོང་གི་ཚུལ་དང་མྱང་འདས་དོན་དུ་གཉེར་གྱི། མི་གཉེར་བ་མ་ཡིན་པ་དང་། དེ་ལྟར་དོན་དུ་གཉེར་བས་དགེ་བ་རྣམས་ལ་བརྩོན་འགྲུས་བརྩམས་པའི་ཕྱིར་ལེ་ལོས་གནས་པ་མ་ཡིན་ཞིང་བརྩོན་འགྲུས་མི་ཞན་པ་དང་སྡིག་པ་མི་དགེ་བའི་ཆོས་རྣམས་དང་མ་འདྲེས་པའོ···

The second fulfillment is that of intention. Here the person takes his or her ordination with an intention of acting in accord with what the dharma teaches, and not out of some hope for room and board. They aspire to the great enlightenment, and are not the kind who have no such aspiration. They aspire to the way of the practice of virtue, and to nirvana; but they are not the kind who do not aspire to these things. And because they do aspire so, they make effort in doing good deeds, and thus they are not the kind who live in indolence, or whose effort is feeble, or whose deeds are mixed in any way with what is wrong, and non-virtuous.

སྔོན་ཡི་རྒྱུ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་ནི། བྱང་སེམས་ཀྱིས་ཚེ་རབས་སྔ་མར་སྦྱིན་པའི་བསོད་ནམས་བྱས་ཤིང་ཡོངས་སྨོན་ཆེན་པོའི་བར་ཆད་སྤངས་པའི་དགེ་བ་བྱས་པས་

རང་ཉིད་གོས་ཟས་དང་མལ་སྟན་དང་ན་བའི་གསོས་དང་། ཡོ་བྱད་གཞན་གྱིས་མི་ཕོངས་ལ་གཞན་ལ་ཡང་བགོ་བཤའ་བྱེད་ནུས་པའོ།

The third fulfillment is that of the cause from before. Here the bodhisattva has in the string of his or her previous lives collected great merit from acts of giving, and has thus performed the good deeds which allow one to remove every obstacle to great wealth. As such the bodhisattva will never himself want for clothing or food or a place to sleep or treatment for illness or any other kind of material need. And he or she will then be able to share all these with other persons as well.

****

བཞི་པ་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕན་ཡོན་ལ་གཉིས་ལས་མཐར་ཐུག་གི་ཕན་ཡོན་ནི། དེ་ལྟར་ན་བྱང་སེམས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཆེན་པོ་འདི་ནི་བྱང་ཆུབ་ཆེན་པོའི་འབྲས་བུ་སྐྱེད་པ་སྟེ་འདི་ལ་བརྟེན་ན་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕར་ཕྱིན་ཡོངས་སུ་རྫོགས་ནས་བླ་ན་མེད་པའི་བྱང་ཆུབ་ཏུ་འཚང་རྒྱ་བའོ།

The fourth major division of the text concerns the benefits of morality. Here there are two kinds, the first of which are the ultimate benefits. The great mountain of bodhisattva morality just described brings the great enlightenment as its result. That is, keeping this morality as a practice allows one to complete the perfection of morality, and thus reach the matchless state of Buddhahood.

།དེ་ལ་ཕུང་པོ་ཆེན་པོ་ཞེས་པ་ནི་ཡངས་ཤིང་རྒྱ་ཆེ་བའི་བསོད་ནམས་ཀྱི་ཚོགས་ཆེན་པོ་ཡིན་པའམ་ཡང་ན་ཚུལ་ཁྲིམས་རྒྱས་ཤིང་ཚད་མེད་པ་དང་རྫོགས་པའོ།

Here the expression "great mountain" refers to a great amassing of merit: one which is broad and far-reaching. One can also say that it refers to a practice of morality which is wide and limitless and totally complete.

།སངས་མ་རྒྱས་པའི་བར་དུ་ཡང་གནས་སྐབས་ཀྱི་ཕན་ཡོན་ལྔ་འཐོབ་སྟེ་འདི་ལྟར་སྔར་བཤད་པ་ལྟར་སངས་རྒྱས་རྣམས་ཀྱིས་དགོངས་པར་འགྱུར་བ་དང་མཆོག་ཏུ་དགའ་བ་

ཆེན་པོ་ལ་གནས་བཞིན་དུ་འཆི་བའི་དུས་བྱེད་པར་འགྱུར་བ་དང་ལུས་ཞིག་ནས་ཀྱང་གང་ན་རང་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་མཚུངས་པའམ་ལྷག་པའི་བྱང་སེམས་སྐལ་བ་འདྲ་ཞིང་ཆོས་མཐུན་པ་བ་དགེ་བའི་བཤེས་གཉེན་དུ་གྱུར་པ་དག་གནས་པ་དེར་སྐྱེ་བར་འགྱུར་བ་དནག། ཚེ་འདི་ལ་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕར་ཕྱིན་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པར་བྱེད་པའི་བསོད་ནམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཚད་མེད་པ་དང་ལྡན་པར་འགྱུར་བ་དང་ཚེ་ཕྱི་མ་ལ་ཡང་རང་འབྲྲངས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཉིད་དེ་དེའི་བདག་ཉིད་ཐོབ་པར་འགྱུར་བའོ།

In the period up to one's Buddhahood as well, this morality provides some five different temporal benefits:

(1) As described above, the Buddhas all attend to someone following this morality.

(2) This same person comes to his final hour in a constant state of great and ultimate happiness.

(3) Even after his or her body dies, this person is born in a place where there live bodhisattvas of a similar type—who are either equal to them in their practice of morality, or even better—and where there is someone "with whom they share the Dharma"; that is, where they meet with a spiritual guide.

(4) In the present life this person is possessed of a limitless mountain of merit which allows him or her to reach the final completion of the perfection of morality.

(5) In the future life as well the person reaches a level where he or she becomes, automatically, an absolute master of this same morality.

།དེའི་གཉིས་པའི་དོན་ནི་ཕྱི་མར་སངས་རྒྱས་བྱང་སེམས་དང་ཕྲད་པ་ཡིད་ལ་བྱེད་པས་འཆི་བའི་འཇིགས་པ་ལས་འདས་པའི་ཕྱིར་མཆོག་ཏུ་དགའ་བ་ཆེན་པོ་འཐོབ་པ་ལ་ཌཱི་ན་སུ་ཏྲ་སོགས་འཆད་ལ། ས་སྨུ་དྲས་དེ་དང་དགེ་བའི་རྩ་བ་ཚད་མེད་པ་དང་ལྡན་པས

ངན་སོང་གི་འཇིགས་པ་མེད་པ་དང་གཉིས་ལ་བཤད་དོ།

Jinasutra [Jinamitra?] and others have explained the meaning of the second of these temporal benefits as follows. They say that a person who keeps this morality can look ahead to meeting Buddhas and bodhisattvas in his or her future life. And since they thus transcend any fear of death, they reach a constant state of great and ultimate happiness. Samudra explains the benefit as referring to both this and to the fact that, because the person possesses a limitless store of virtue within themselves, they need not fear the births of misery.

****

The following selection is taken from the String of Shining Jewels, *by Geshe Tsewang Samdrup (19th century).*

Whenever you perform any of the confessions mentioned throughout here you must do so with all four of the antidote forces complete. Here too is a method for restoring your vows before the community in the ceremony of restoration and purification, or on any similar occasion.

First make three prostrations; stay standing then and bow, with your palms joined at your breast. Speak the following:

> I call on all the Buddhas, and every bodhisattva, and the entire bodhisattva community in every corner of the universe. I am now going to perform the ceremony for restoring my vows, for I have made a uncountable number of mistakes while trying to keep them. In great respect, I request that you listen.

Then crouch down, join your palms at your breast, and repeat the following three full times:

> I call on all the Buddhas, and every bodhisattva, and the entire bodhisattva community in every corner of the universe. I am the bodhisattva named (state your own name), and I have made an uncountable number of mistakes by committing certain actual deeds, or else actions that are similar to these deeds, which represent stains of the lesser or medium kind, and are included into the group of eighteen root downfalls. In particular I have made the mistake of (choose the appropriate downfall or downfalls listed next), which is completely against the tradition of the bodhisattva vows, as described in the following lines, and other verses from the ancient books which tell how one commits a root failure.

> Because of an attachment to gain or honor,
> You praise yourself and criticize others.
> From possessiveness you don't give Dharma
> Or things to the suffering, with no protector.
> You won't listen to another's apology,
> And out of anger strike someone else.
> You do something to give up the greater way,
> You teach a false dharma, or else you steal
> Things that belong to the Three Jewels.
> These, we say, are the failures of vows.

Beyond these I have made an uncountable number of mistakes by committing certain actual deeds, or else actions that are similar to these deeds, which are included into the group of forty-six secondary offenses. In particular I have made the mistake of (state the appropriate offense or offenses), which is completely against the tradition of the bodhisattva vows, as described in the following lines, and other verses from the ancient books which tell how one commits the secondary offenses.

> You fail to offer thrice to the Three Jewels,
> Or else you let a thought of desire go on.

Beyond these too, I have failed to think, six times each day, of the good things that come from developing the wish to become enlightened for all living beings.

I have failed to bring up in my heart, six times per day, the prayer for this wish for enlightenment.

In my heart, I have given up on certain persons.

I have not made true efforts to amass the two great collections, of merit and wisdom.

I have not tried to stop the four black actions.

I have not tried to follow the four white actions.

I have not made true efforts to train myself in vowed morality, and the morality of collecting goodness, and the morality of working for all living beings.

I have not made true efforts to train myself in the six perfections of giving and he rest.

> I have not made true efforts in working for all living beings through the four ways of collecting disciples.
>
> When the time came for me to make efforts in preparing Dharma and material things for those who needed them, I have failed to make such efforts.
>
> I have grasped to my conceptions of being helped or harmed by others, and based on that I have distinguished between them, and begun to take sides, and started then to like some people, and dislike other people, and not care at all about others.
>
> I have not taken myself to holy ones for instruction.
>
> I have not followed the practices of proper learning and contemplation in both the profound and the far-reaching traditions of the bodhisattvas.
>
> When making use of food, or clothes, or various kinds of furniture, I have failed to do so with thoughts of helping others.
>
> When practicing giving and the rest of the six perfections, I have failed to do so with a heart filled with thoughts of helping others.
>
> I have failed to make efforts in activities that would bring help and happiness to others, and that would take away their suffering.
>
> In short, I have made an uncountable number of mistakes which are completely against the tradition of the bodhisattva vows. I, the bodhisattva named (state your name), do hereby admit these mistakes in the presence of all the Buddhas, and every bodhisattva, and the entire bodhisattva community from every corner of the universe. I openly admit them, I hide nothing, I reveal them all. And I swear that, from this moment on, I will keep myself from all such deeds.
>
> By admitting all, and revealing all, I shall be at peace; but not admitting, and not revealing, I cannot be at peace.

When this is said, a person who is fitting to act as the head of the ceremony, or the like, should repeat three times the question of seeing and restraining:

> Do you truly see that these are mistakes?

And then the others should respond,

> I do.

Then the head should say,

> From now on, will you restrain yourself?

And the others should respond,

> From now on, I will.

Alternately they can answer,

> I make the most pure and solemn vow to do so, in all keeping with the Dharma, and the teachings of discipline.
>
> After the three repetitions, the statement of receiving and affirming should be made.